BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN – JÎ BO SAZBÛNA PARTÎYA BOLŞEWÎK

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkerên hemû welatan yekbin! Karkerên hemû welatan û gelên bindest yekbin!

■ Sayı/Hejmar 59 ■ 15 Haziran/Rûşper 1990 ■ 4000 TL

BİRLEŞİK EMPERYALİST BÜYÜK ALMANYA'YA HAYIR!

Kapak resmi:
1945 Mayıs'ının ilk günlerinde, bir Sovyet askeri Reichstag'ın (3. Alman imparatorluğunun meclis binası) damına zaferin sancağı olan komünizmin kızıl bayrağını dikerken...

İçindekiler

BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN - JÎ BO SAZBÛNA PARTÎYA BOLŞEWÎK

BOLŞEVİK PARTİZAN

Butun ulkelerın ışçılerı bırleşınız! Butun ulkelerın ışçılerı ve ezılen halklar bırleşınız!
Karkerên hemû welatan yekbın! Karkerên hemû welatan û gelên bındest yekbın!

Birleşik Emperyalist Almanya Dünya Proletaryasının ve Ezilen Halkların Candüşmanlarından Biridir !

4. İMPARATORLUĞA HAYIR !

BATI Alman emperyalizminin intikamcı "Büyük Almanya" rüyaları gerçek haline geliyor. Henüz düşlenen ve Batı Alman Anayasası'nın hükmü olan "1937 sınırları içinde Almanya" gerçek haline gelmemiş olsa da, emperyalist Batı Almanya'nın, revizyonistlerin önderliğinde iflas eden Doğu Almanya'yı kendilerine *de fakto* bağlamaları sonucu, bu hedefe varmada büyük mesafe alınmış durumdadır.

Gelinen yerde Batı Alman emperyalizminin, Doğu Almanya'yı kendine bağlaması, bu anlamda ve bu sınırlar içinde "Almanya'nın —yeniden— birleştirilmesi" olgudur. Şimdi kavga, yalnızca bu "birleşmenin" —doğrusu birleşme değil, Batı Almanya'nın, doğuyu yutması, satın alması, kendine bağlamasıdır— ***biçimi*** üzerinde, ve bu "birleşme"den kısa süre için doğacak masrafların kimin tarafından ne şekilde ödeneceği üzerine yürümektedir.

18 Mart'ta Doğu Almanya'da yapılan seçimlerde seçime katılan partilerin hiç biri ilke olarak iki Almanya'nın birleşmesine karşı çıkmamıştır. Bugünkü şartlarda bu, aslında Doğu Almanya'nın Batı Alman emperyalizmi tarafından yutularak, BİRLEŞMİŞ BÜYÜK —haydutlukta, soygunda büyük tabii— ALMAN EMPERYALİZMİ'nin parçası olmasına ilke olarak karşı çıkmamak demektir. Ve bütün partiler içinde "en çabuk birleşme" programı ile ortaya çıkanlar mutlak çoğunluğa yakın bir çoğunluğu toparlamışlardır.

18 Mart seçimleri ertesi kurulan "büyük koalisyon hükümeti", programına açıkça Almanya Demokratik Cumhuriyeti'nin tasfiyesini yazmıştır. Bu hükümetin tek derdi, bu tasfiye işleminin mümkün olan en gürültüsüz şekilde gerçekleştirilmesidir.

23 Nisan'da Batı Alman emperyalizminin bugünkü hükümeti, resmen birleşmenin en önemli adımlarından biri olan para biriminin birleştirilmesi konusunda planını ortaya koymuştur. Buna göre ücretler ve emekli maaşları 1:1, 4000 DM'a kadar olan tasarruflar 1:1, bunun ötesi 1:2 biçiminde değiştirilerek, Doğu Alman Markı'nın tasfiyesi gerçekleştirilecektir.

Açıktır ki bu bir pazarlık önerisidir. Ama bu öneri, özsel değişikliklere uğramadan uygulanmaya konulacak, bu yaz ayları içinde birleşmenin bu en önemli adımı atılmış olacaktır. (*)

İki ayrı Alman devletinin kağıt üzerinde varlığının daha ne kadar süreceği —ekonomik ve parasal birliğin sağlanmış olduğu şartlarda— önemli değildir. Ve fakat bunun da fazla uzun sürmeyeceği, 18 Mart seçimlerinde seçilen "halk meclisinin" Almanya Demokratik Cumhuriyeti'nin son halk meclisi olduğu herkesce kabul edilmektedir. Tartışılan, Doğu Almanya'nın Batı Almanya'ya iltihakının Batı Alman Anayasası'nın hangi maddesine göre olacağıdır.

Doğu Almanya'nın tek tek eyaletleri, ya da Doğu Almanya bir bütün olarak Batı Alman Anayasası'nı kabul ederek Anayasa'nın 23. maddesine göre, Federal Almanya Cumhuriyeti'ne mi katılacaktır; yoksa Batı Alman Anayasası'nın yerine; her iki ülkede de referanduma sunulan yeni bir anayasa temelinde birleşilip, Batı Alman Anayasası yerine yeni bir anayasa mı kabul edilecektir (bunu Batı Alman Anayasası'nın 146. maddesi öngörüyor). Tartışılan ve hala çözülmemiş olan bu sorunun, şu veya bu şekilde cevaplandırılması meselenin özüne değil, biçimine ilişkin ayrılıkların ifadelendirilmesidir. Meselenin özü, İkinci Dünya Savaşı sonuçlarının revizyonu, Alman emperyalizminin şimdi Doğu Almanya'nın Batı Almanya tarafından yutulması ile, daha da güçlenmiş olması ve güçleneceğidir. Meselenin özü, 4. Alman imparatorluğunun yeniden pratik olarak gündeme gelmiş olmasıdır. Uluslararası proletarya ve ezilen halklar açısından meselenin özü şudur:

Alman emperyalizmi, Avrupa'daki en büyük ekonomik, siyasi ve askeri emperyalist güç olma konumunu pekiştirmektedir. Alman emperyalizmi diğer emperyalist büyük güçlerle dünya hegemonyası için dalaşta konumunu güçlendirmektedir. Şimdi Doğu Almanya'nın potansiyelini de kendi gücüne katan "birleşmiş" Alman emperyalizmi, proletarya ve halklar açısından, tek tek emperyalist ve sosyal-emperyalist kamp içinde yer alan Batı Alman emperyalizmi ve Doğu Alman sosyal-emperyalizminin oluşturduğu tehlikeden daha büyük bir tehlike ve tehdit oluşturmaktadır.

Stalin, "Sovyetler Birliği'nde Sosyalist Ekonominin Sorunları" yazısında, Alman emperyalizminin kesin olarak saf dışı olduğu, ve savaş açısından tehlike oluşturmadığını düşünenleri uyarıyor ve şöyle diyordu:

"Birinci Dünya Savaşının sonunda da Almanya'nın kesin olarak savaş dışı edildiği sanılmaktaydı, bazı arkadaşlara göre bugün de Almanya'nın ve Japonya'nın savaş dışı edildikleri sanıldığı gibi. O zamanlar da Amerika Birleşik Devletleri'nin Avrupa'yı kıt kanaat geçinecek duruma düşürdüğü; artık Almanya'nın doğrulamayacağı; kapitalist ülkeler arasında savaş olmaması ge-

(*): *Makale kaleme alındıktan sonra, Doğu Almanya-Batı Almanya arasında hükümetler düzeyinde yapılan görüşmelerde, 2 Temmuz tarihi, "Para birliğinin" gerçekleşeceği tarih olarak tespit edildi.*

rektiği söyleniyor ve bu, Amerikan basınında haykırılıyordu. Ancak, buna rağmen, Almanya, yenilgisinden onbeş, yirmi yıl sonra büyük bir devlet olarak dirildi, esaretten kurtuldu ve bağımsızlık yoluna girdi. Bunun karakteristik yönü şudur ki, Almanya'nın ekonomik yönden kalkınmasına, ekonomik ve askeri potansiyelini yeniden kurmasına yardım edenler, Büyük Britanya ile Amerika Birleşik Devletleri'nin kendileri olmuştur. Şüphe yoktur ki, Amerika Birleşik Devletleri ve Büyük Britanya, Almanya'nın ekonomik yönden kalkınmasına yardım ederken, onu, kalkındığı zaman, Sovyetler Birliği'ne karşı yönetmek, sosyalizmin memleketine karşı kullanmak niyetinde idiler. Oysa, Almanya kuvvetlerini önce İngiliz-Fransız-Amerikan blokuna karşı yönetmiştir. Ve Hitler Almanyası, Sovyetler Birliği'ne karşı savaşa giriştiğinde İngiliz-Fransız-Amerikan bloku, Hitler Almanyası ile saf tutmaktansa, tersine SSCB ile Hitler Almanyasına karşı koalisyon kurmak zorunda kaldı.

Netice olarak, kapitalist ülkelerin pazarlar ele geçirmek için mücadeleleri ve rakiplerini batırmak arzuları, pratikte kapitalizm cephesi ile sosyalizm cephesi arasındaki çelişkiden daha güçlü çıktı.

Akla şu gelmektedir. Almanya'nın ve Japonya'nın kalkınmayacaklarının ve özel ve bağımsız bir hayata girmeleri için Amerikan boyunduruğundan kopmaya uğraşmayacaklarının teminatı nedir? Düşünceme göre, böyle bir teminat yoktur."

(Stalin, Son Yazılar, sayfa 125-126)

Amerikan emperyalizminin ve Batılı emperyalistlerin, komünizmin Avrupa'da yayılması önünde bir engel olarak ayakları üzerine dikilmesine yardımcı oldukları Batı Alman emperyalizmi, süreç içinde gerçekten de, başlangıçta Stalin'in deyimi ile "Amerikan emperyalizminin çizmesinin altında acınacak bir hayat yaşayan, sanayileri, tarımları, ticaretleri, dış ve iç politikaları, bütün varlıkları Amerikan işgal rejimi tarafından zincire vurulmuş olan" durumundan kurtuldu. Yeniden dünya hegemonyası için dalaşta söz sahibi, emperyalist bir büyük güç konumuna girdi. Bu emperyalist büyük güç, bugün Doğu Almanya'nın da potansiyelini kendi gücüne katarak çok daha büyümüş, güçlenmiş durumdadır. Bu daha da güçlenmiş "birleşmiş" Alman emperyalizminin gücüne uygun pay talepleri gündemdedir ve önümüzdeki yıllar daha da sık gündeme gelecektir. Sosyal emperyalist kampın dağılması, Batılı emperyalistlere büyük imkanlar yaratmaktadır. Bu imkanları en iyi biçimde kullanma şansına sahip Alman emperyalizminin, hegemonya dalaşını yalnızca ekonomik ve barışçıl yöntemlerle sürdüreceğini sanmak, diğer emperyalist büyük güçlerin de bu dalaşı yalnızca barışçıl yöntemlerle sürdüreceğini sanmak, yalnızca saflık olacaktır. Emperyalizmin propagandacıları ne kadar yüksek sesle ilan ederse etsin, "barış çağı"na girilmemiştir. Ve emperyalizm sistem olarak Proleter Dünya Devrimi ile tarihin çöplüğüne gömülmedikçe de, gerçekte "barış çağı" yalnızca emperyalistlerin göz boyayıcı bir şiarı, savaş hazırlıklarının üzerine çektikleri bir örtü olarak kalacaktır.

BİRLEŞME KİMİN ZAFERİ?

"Birleşme" siyaseti, gerek Batı Almanya'da, gerekse Doğu Almanya'da —ilke olarak— yığınların desteğine sahip olan ve tüm burjuva partilerince —bu arada tabii kendine sosyalist diyen burjuva partilerince de— savunulan siyasettir.

İçinde bulunduğumuz şartlarda Batı Alman emperyalizminin zaferi olan "birleşme", CDU'sundan (Hristiyan Demokrat Parti) SPD'sine (Almanya Sosyal Demokrat Partisi), Yeşilinden PDS'ine (Demokratik Sosyalistler Partisi —eski iktidar partisi SED'nin -Almanya Sosyalist Birlik Partisi- "yenileşmiş" biçimi) kadar bütün burjuva partilerince "Özgürlük ve Demokrasi"nin zaferi olarak tanıtılmaktadır.

"Birleşme"de sevindirici olan bir yan varsa, o da yalnızca birleşmenin öncesinde Doğu Almanya'da revizyonist, sosyal-faşist yönetici kliğin, öncelikle "biz halkız" diye sokağa çıkan yığınların direnişi sonucu yıkılmış olmasıdır. Sağlam gibi görülen revizyonist sosyal-faşist sistemin gerçekte içinden nasıl çürümüş olduğu, onun çok kısa süre içinde bir iskambil kulesi gibi yıkılması ile görülmüştür. Sosyalizm adına uygulanan sosyal-faşizmin, sosyalizm adına savunulan revizyonizmin iktidarının yıkılmış olması, uzun evre açısından olumludur.

Bu yıkılma, bütün emperyalizm propagandacıları tarafından sosyalizmin yıkılışı, çöküşü olarak gösterilse ve şu an yığınların bilincine esas olarak böyle yansısa da, sosyalizmin —gerçek sosyalizmin, komünizmin—

Batı Almanya'nın Doğu Almanya'ya borcu:

Şubat ortasında Bonn'da yapılan görüşmelerde, Doğu Almanya Cumhuriyeti hükümeti adına konuşan Modrow, Batı Alman emperyalist devletinden "Almanya Demokratik Cumhuriyeti"nin içine düştüğü krizi aşabilmek için 15 milyar DM tutarında "dayanışma katkısı" talep etmişti. Bu talebe, Doğu Almanya'yı bedava kapatma planı içinde olan, Batı Alman tekellerinin devleti adına Kohl Hükümeti "hayır" cevabını vermişti.

Aslında 15 milyar DM, Batı Alman emperyalist devletinin, yalnızca savaş tazminatları alanında Doğu Almanya'ya ödemesi gereken para ile karşılaştırıldığında, komik bir rakamdır. Fakat, Doğu Almanya'da iflas etmiş sosyal-faşist rejimin başındaki iflas memurları, Doğu Alman halkının en basit taleplerini bile savunacak güce ve yeteneğe sahip değillerdi. Onlar Doğu Almanya'yı Batı Alman emperyalistlerine haraç mezat satmanın geçici hükümeti idiler.

Bunun böyle olduğunu gösteren en açık işaretlerden biri, savaş tazminatları konusunda en küçük bir talebin getirilmemesiydi. Bu konuda, durumu Bremenli tarihçi Arno Peters şöyle ortaya koymuştur:

«Almanya bir bütün olarak savaştan yenik çıkmıştır. Bu yüzden de savaş tazminatını ödeme, her iki Almanya'nın da yükümlülüğüdür. Birleşik Savaş Tazminatı Bürosu (IARA), üç "Batı işgal bölgesi"nin savaş sonrasında ödediği gerçek tazminatın toplamının 1938 kuruna göre 517 milyon Dolar olduğunu açıklamıştır. 1953'teki kura göre, bu 2,16 milyar DM eder. Eski "Sovyet işgali altındaki bölge"nin ise ödemiş olduğu savaş tazminatının 1944 kuruna göre, 66,4 milyar Mark olduğu "Alman İçişleri Bakanlığı" tarafından 1985'te açıklanmıştır. 1953'teki kura göre, bu 99,14 milyar DM eder.

önündeki en büyük engellerden birinin kalkmış olmasıdır, sözkonusu olan. Ve bu uzun evrede görülecektir. Doğu Almanya'da revizyonizmin hakimiyetinin yıkılması ne kadar sevindirici ise, sonraki gelişmeler, o kadar üzücüdür. Revizyonizmin hakimiyetinin yıkılışı ne yazık ki, inandırılmaya çalışıldığımızın tersine, "özgürlük ve demokrasi"nin zaferi ile değil; Batı Alman emperyalizminin zaferi ile taçlanmıştır. Emperyalist medyaların "demokrasi ve özgürlük" dediği, Batılı emperyalist ülkelerdeki "özgürlük ve demokrasi"dir. Sonuç olarak "biz halkız" diye sokağa çıkarak, sosyal-emperyalist Sosyalist Birlik Partisi rejimini devirenler, devrilenin yerine neyin konacağı tartışmaları içinde devre dışında kalmış, Batı Alman emperyalist burjuvazisi Doğu Alman ya'da iktidarı ele geçirmiştir. Yığınların gerçek bir komünist partisinin önderliğinde, var olan rejimi silah zoruyla parçaladığı, gerçek bir sosyalist devrim dışındaki bir yol ile de zaten başka türlüsü –bugünkü şartlarda– olamazdı.

BURJUVA REFORMİZMİNİN ACINACAK HALİ

Doğu Almanya'da kitle hareketini başlatan ve kendilerinin ve bu arada emperyalist burjuvazinin de överek "barışçıl devrim" adını verdikleri gelişmenin inisiyatörleri olan reformcu burjuva grupları, 18 Mart seçimlerinde kitlelerden % 2 civarında oy almaları sonucu, "ihanete" uğramış duygularını dile getirdiler, getiriyorlar. Burda bir kez daha burjuva reformizminin acınacak hali görülüyor.

Doğu Almanya'da devrimci durumun olgunlaştığı, yığınların yüzbinlerle, evet ölümü göze alarak sokağa çıkmaya hazır olduğu Kasım günlerinde, yığın hareketinin sakın ha çizilmiş "barışçıl" sınırlar dışına çıkmaması için kontrol görevini severek ve istekle üzerlenenler bu reformculardı. Onlar bir devrimden yana değil, kendilerinin "barışçıl devrim" adını verdikleri, barışçıl dönüşümlerden, reformlardan yana idiler. Yığınların sosyal-faşist düzene duyduğu nefreti, o düzeni şiddetle paramparça etmek yönünde seferber edecek, bunun için çaba harcayacak yerde, yığınları frenleyenler, düzenin en nefret edilesi sembolleri olan gizli polis binalarını vb. yığınlara karşı korumaya alarak polis görevini üstlenenlerin "sağdan" geçilmeleri üzerine yakınmaları saçmalıktır.

Almanya'nın emperyalizm şartlarında ve emperyalist büyük Almanya olarak birleşmesine ilke olarak karşı çıkmayanların, Almanya'nın derhal birleşmesini savunanlar tarafından tecrit edilmeleri üzerine yakınmaya hakları yoktur. Bu, burjuva reformizminin değişmez kaderidir.

Kasım günlerinde Doğu Almanya'da yapılması gereken şey, yığınlar içinde şiddete dayalı devrimle gerçek sosyalizmi kurma yönünde propaganda ve örgütlenme idi. Yığınlar "barışçıl gösteriye" değil, sosyal-faşizme karşı *savaşa* çağrılmalı, öyle eğitilmeli idi. Bugünkü şartlarda Doğu Almanya'da sosyalist devrim zafer kazanmazdı, ama yüzbinlerle işçi-emekçi kendi deneyimleri ile devlet, Doğu ve Batı Alman devleti, emperyalizm konusunda doğru bir eğitime sahip olurlar, güçlü bir komünist partisinin ve komünist hareketin nüveleri oluşurdu. Sosyal-emperyalizme karşı emperyalizm alternatif değildir, emperyalizmin her türüne karşı tek gerçek altenatif sosyalizmdir; ona ise ancak bir tek yolla, şiddete dayalı devrimle varılır.

"Barışçıl devrim" sözcük olarak bile bir anlamsızlık, bir burjuva uydurmasıdır. Doğu Almanya'daki gelişmeler bunun açık bir örneği dahadır. "Barışçıl devrim" yaptığı iddiasında olanların, bu yüzden bu "devrimin" sonucunda kendilerinin devre dışında kalmalarına ve Doğu Almanya'nın Batı Alman emperyalizminin tam denetimine geçmesine şaşırmamaları gerekir.

GELİŞMELERİN GÖSTERDİĞİ

Doğu Almanya'daki –sadece o değil, tüm Doğu Avrupa'daki, "Doğu Bloğu"ndaki– gelişmeler aslında öğrenmesini bilene çok şeyler öğreten değerli derslerle dolu. Herkes kendi sınıf niteliğine uygun dersleri çıkarıyor: Emperyalist burjuvazi ve onun her türden propagandistleri "kapitalizmin sosyalizme üstünlüğü" dersini çıkararak kendilerini avutup, yığınları kandırmaya çalışıyorlar. Modern revizyonizmin Gorbaçevci takımı "geç kalanı –yani zamanında re-

Yani 1953'te her dört işgal bölgesinin (böylece Almanya'nın) ödediği toplam tazminat, 101,30 milyar DM'dir.

Bu, 1953'teki toplam nüfus olan 67,8 milyona bölündüğünde, kişi başına ödenmiş olan miktar 1494,86 DM'dir.

Federal Almanya Cumhuriyeti'nin 1953'teki nüfusu 49,8 milyondu. Bu 1494,86 ile çarpıldığında, aslında bu bölgenin ödemesi gereken miktarın –eşit ödendiğinde!– 74,4 milyar DM olduğu çıkar ortaya. Ama gerçekte ödediği, 2 milyarın biraz üzerindedir.

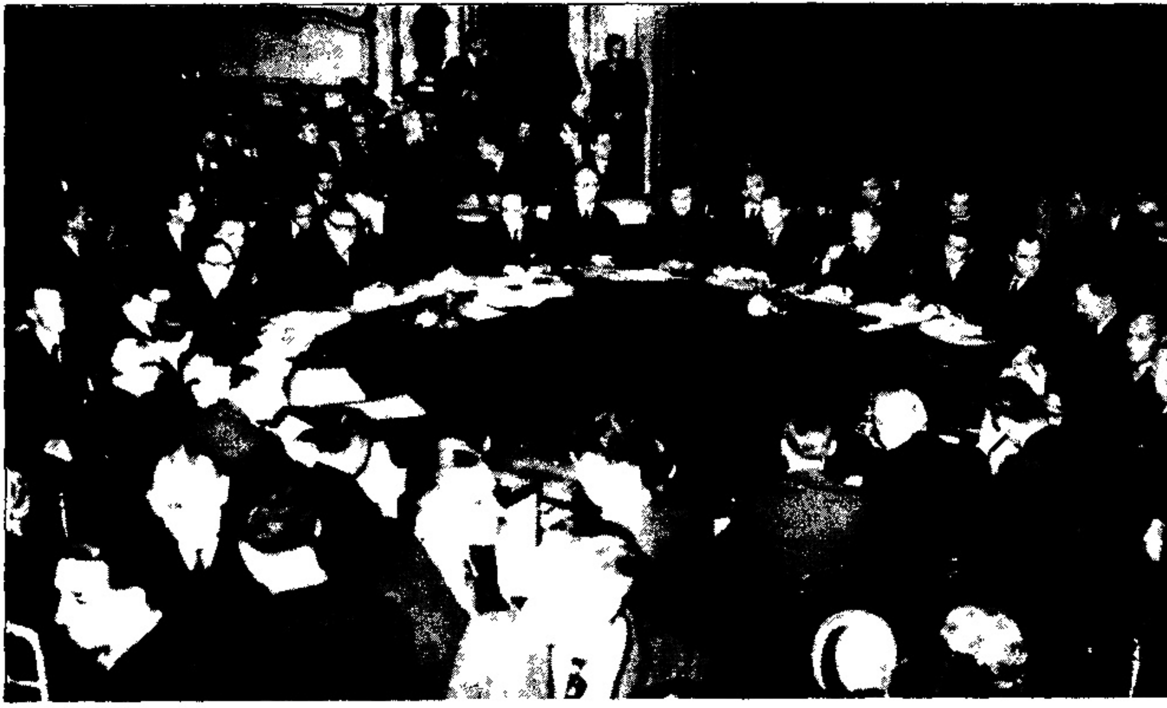
Geriye 72.228.375.856 DM kalmaktadır. Tazminat tüm Almanya'nın borcu olarak eşit ödenmesi halinde, bu miktar Federal Almanya Cumhuriyeti'nin, Demokratik Almanya Cumhuriyeti'ne olan –31 Aralık 1953'ten beri olan– borcudur.

1953 yılının 72,2 milyar Markı, Alman Merkez Bankası'nın hesapları –tüketici fiyatları endeksi temel alındığında– 1989 yılının 211,4 milyar DM'ine eşittir; yapı fiyatları endeksi temel alındığında, aynı miktar 482,3 milyar DM'e eşittir.

Bu miktarın bir de normal faiz ile faizlendirildiği düşünüldüğünde –% 6.625 faiz Federal Almanya Cumhuriyeti'nin 1983'te verdiği beş yıllık kredi karşılığında Almanya Demokratik Cumhuriyeti'nden talep etmiş ve almış olduğu faizdir– ortaya çıkan rakam 1989 yıl sonu için 727.165.791.041 DM'dir!»

Gerçekte ise, Batı Alman emperyalizminin ödemesi gereken, bu nominal değerden çok daha fazladır. Şöyle ki, Batı bölümü Doğu'ya göre çok daha gelişmiş alanlara sahipti ve zamanında ödenmemiş savaş tazminatları Batı Alman "ekonomik mucizesi" diye adlandırılan gelişmenin de temellerinden biri olmuştur.

Şimdi tarihin yeniden yazıldığı ve İkinci Dünya Savaşının tüm sonuçlarının revizyondan geçirildiği ortamda; bu gerçeklerin bilinmesinde, unutulmaması, unutturulmamasında çok fayda vardır...

Batılı emperyalistler, Hitler faşizmine karşı kazanılan zaferin hemen ertesinde, sosyalizmin ve komünizmin muzaffer yürüyüşünü durdurabilmek ve kendi etki alanlarını korumak - genişletmek için manevralara başladılar: Yalta ve Potsdam Konferanslarının kararlarını bir kenara atarak, 1947 yılı sonunda kendi aralarında Londra'da bir konferans düzenleyip; Almanya'nın bölünmesini, Batı Almanya'da Doğu Bloğu'na karşı anti-komünist bir sıçrama tahtası ve üs olarak görev yapacak bir ayrı devletin kurulmasını gündeme getirdiler...

form trenine atlamayanı!– tarih cezalandırır" dersini çıkarıp, Sovyetler Birliği'ndeki perestroyka siyasetinin doğruluğunu gelişmelerin kanıtladığını söylüyor.

Modern revizyonizmin Brejnevci takımı, bütün belaların perestroyka ile başladığını söylüyor. Gelişmelerin bunu doğruladığını savunuyor.

Ülkemizde Doğu Perinçek gibi kaşarlanmış karşı-devrimci revizyonistler, üç dünya teorisinin tutarlı(!) savunucuları olarak, devrimci pozlarda Çavuşesku gibi bir karşı-devrimci revizyoniste övgüler diziyor.

Orta yolcuların bir bölümü, sosyalizmi "sorgulama"ya alırken; devrimci konumlarını korumaya çalışan bir diğer bölümü, –başta da Yeni Çözüm yazarları– marifetmiş gibi "Berlin duvarına vurulan kazma seslerini duymamak"la övünüyor (Bkz. Yeni Çözüm sayı 30/ Bolşevik Partizan Sayı 57, sayfa 40); bu arada Nikolay ve Elena Çavuşesku gibi sosyal-faşist şefleri, sosyalist savaşçılar olarak tanıtıp savunuyor.

Komüncü devşirmeciler, Stefan Heym, Christa Wolf gibi açık anti-komünist, anti-Stalinist burjuva yazarlarına "komünar" umutlarını bağlamış, onlarda "işçi alternatifini" bulan saçmalıklar denizinde yüzüp, kitle eyleminin önünde secdeye yatıyor. Vb. vb. (Bkz. Komün sayı 2/ Bolşevik Partizan sayı 58, sayfa 45)

Bütün bunlara karşı, biz gelişmeler karşısında komünist tavrın ne olduğunu ortaya koyduk, savunduk. Şimdi gelişmelerin Almanya kesitiyle ilgili olarak, özellikle birleşme konusunda görüşlerimizi ortaya koymak istiyoruz.

Bu konuda bizim temel tezlerimiz şunlardır:

- *Almanya'nın birleşmesi sorunu, yalnızca Alman halkının değil, tüm dünya halklarının, her şeyden önce de İkinci Dünya Savaşı sırasında Hitler Almanyası'nın işgal ettiği ülke halklarının söz sahibi olduğu bir sorundur.*
- *Almanya'nın birleşmesi, ancak her iki Almanya'da ve (Batı Berlin' de de) sosyalizmin hüküm sürdüğü şartlarda, proletaryanın ve ezilen dünya halklarının yararınadır.*
- *Emperyalizm şartlarında –ve şimdiki somut– birleşme, Batı Alman emperyalizminin önderliğinde, egemenliğinde Alman imparatorluğunun yeniden kuruluşunun en önemli adımıdır ve halklara karşı büyük bir tehdit ve tehlike oluşturmaktadır.*

ALMANYA'YI EMPERYALİSTLER BÖLDÜ !

Bugün Almanya'nın birleştirilmesi konusundaki tüm siyasi programlar, derin bir anti-komünizm ve her şeyden önce de "anti-Stalinizm" temelinde yükselmektedir. Stalin önderliğindeki Sosyalist Sovyetler Birliği'nin ve Sosyalist Kampın İkinci Dünya Savaşı ertesinde, Almanya konusunda izledikleri anti-faşist, demokratik ilkeli siyaset, bugünkü birleştiriciler tarafından ya sessizlikle geçiştirilmekte, ya da çarpıtılarak sunulmaktadır.

Modern revizyonistlerin birleşme siyasetini terketmeleri sonucu, "birleşme" siyaseti silahının tekelini eline geçiren ve birleşmeyi Alman emperyalizminin intikamcı emelleri ile eşanlamlı hale getiren Batı Alman emperyalistlerinin ideolojik alandaki manevralarından biri, tarihi çarpıtmak ve Almanya'nın bölünmesinin Sovyetler Birliği'nin siyaseti sonucu olduğu yalanını yaymak olmuştur.

Gelişmeleri bilmeyen ve modern revizyonizmin Almanya siyasetini "sosyalist" siyaset sanan bir çok "solcu" da kitlelerle birlikte, bölünmenin gerçekten de "komünistler" tarafından gerçekleştirildiğini sanmaktadır. Bugün genelde hakim olan düşünce, Almanya'nın bölünmesi sırasında, Sovyetler Birliği ve "Doğu Bloğu"nun iki Almanya'dan yana, buna karşı Batı Almanya ve Batılı emperyalistlerin "Bir Almanya"dan, Almanya'nın birleştirilmesinden yana olduğu düşüncesidir. Bu düşünce, 1960 yıllarından bu yana revizyonistlerin izlediği siyasetin, başlangıçta izlenen siyasetle taban tabana zıt olması gerçeğini gözlerden gizleme üzerine kurulu, ve bütün emperyalist iletişim araçları ile yığınlar içine pompalanan düşüncedir.

Bu tarih çarpıtması, komünizme karşı Batılı emperyalistlerin son yıllardaki en kapsamlı ideolojik-siyasi saldırısının bir parçasıdır ve Kruşçef, Brejnev, Gorbaçov revizyonistlerinin gerici, sömürücü, emperyalist siyasetleri ile, Stalin önderliğindeki SBKP(B)'nin ve Sovyetler Birliği'nin sosyalist siyasetini bir ve aynı gösterme sahtekarlığı ile tamamlanmaktadır.

Tarihi gerçekleri bu yalanların karşısına koymak, bugün her zamankinden acil bir görev olarak önümüzde durmaktadır. Ancak Almanya'nın bölünmesinin tarihi olarak nasıl olduğunun bilinmesi, Sovyetler Birliği'nin ve emperyalist güçlerin politikasının ne olduğunun bilinmesi temelinde, birleşme konusunda ilkeli ve doğru bir siyaset izlenebilir.

BUGÜNKÜ ALMANYA SORUNU, HİTLER FAŞİSTLERİNİN DÜNYA HALKLARINA KARŞI YÜRÜTTÜĞÜ İKİNCİ DÜNYA SAVAŞININ BİR SONUCUDUR!

İkinci Dünya Savaşını, dünya hegemonyası peşinde koşan, ırkçı, faşist Alman emperyalizmi çıkardı. Başta Stalin önderliğinde Sosyalist Sovyetler Birliği halkları olmak üzere, dün ya halkları, Hitler Almanyasının saldırganlığına gereken yanıtı verdiler. Hitler Almanyası savaştan yenik çıktı. Fakat Hitler faşizmi karşısında zafer kazanan halklar, bu zaferi ancak büyük kayıplar ve fedakarlıklarla elde edebildiler. Hitler faşizmi halklara o güne dek görülmemiş boyutlarda acı ve felaket getirdi. Yalnızca Sovyetler Birliği, Hitler faşizmine karşı savaşta 20 milyonun üzerinde insan kaybına uğradı. 6 milyonun üzerinde Yahudi, Alman faşizminin kurbanları oldu.

Başlangıçta Hitler faşizmini Sovyetler Birliği üzerine saldırtma, Bolşevizm tehdidini nazizm üzerinden "halletme" ve ardından onunla hesaplaşma planlarına sahip olan Batılı emperyalistlerin bu planları, Sovyetler Birliği tarafından boşa çıkartıldı. Hitler faşistleri, Batılı emperyalist güçlere saldırdı. Fransa'yı kısa süre içinde işgal etti. 1941'de faşist Hitler Almanyası Sovyetler Birliği'ne saldırdı. Sovyetler Birliği halkları, Hitler ordularına karşı, onların o güne dek görmedikleri yiğit bir direniş gösterdiler. Gelişmeler Batılı emperyalist güçleri Sovyetler Birliği ile "anti-Hitler koalisyonu"na zorladı. Batılı emperyalistlerin zorlandığı bu ittifak, Kırım/Yalta ve Potsdam konferanslarında kesin bir biçime kavuşturuldu. Bu konferanslarda Hitler faşizmine karşı zaferin ertesi için de, konferansa katılan devletlerin mağluplara karşı ortak siyaseti belirlendi.

4 Şubat-11 Şubat 1945'de Kırım/Yalta'da yapılan ve SSCB, İngiltere, Fransa ve ABD'nin en yüksek düzeyde temsil edildikleri konferansta, daha sonra Potsdam konferansında detaylandırılan, yenilmiş Almanya'ya karşı tavrın ana ilkeleri, konferans belgesinde şöyle belirlenmişti:

"Alman militarizmini ve nasyonal sosyalizmini paramparça etmek ve Almanya'nın bundan böyle, hiç bir zaman bir daha dünya barışını bozmasının önünü almak bizim kesin amacımızdır. Biz bütün Alman silahlı gücünü silahsızlandırma ve dağıtma, ve Alman militarizmini yeniden ayakları üzerine dikmeyi beceren Alman kurmay heyetini bütün zamanlar için parçalama; tüm Alman askeri tesislerini işlemez hale getirme ya da yıkma; askeri üretim yapabilecek tüm Alman sanayiini yok etme ya da kontrol altına alma; tüm savaş suçlularını mahkeme önüne çıkarma ve kısa zaman içinde cezalandırılmalarını sağlama; Almanların sebep olduğu yıkımın aynı boyutlarda tazmin edilmesini sağlama, nasyonal-sosyalist partiyi, nasyonal-sosyalist yasaları, örgütleri ve kurumları yok etme; ve Alman halkının ekonomik ve kültürel yaşamından ve kamu hizmeti gören dairelerden tüm militarist ve nazi etkilerini temizleme; ve birbirimizle anlaşma içinde Almanya'da dünyanın geleceğindeki barışı ve güvenliği sağlamak için gerekli tedbirleri alma kararlılığına sahibiz

Bizim amacımız Alman halkını yok etmek değildir. Fakat şu kesindir: Almanlar ancak nasyonal-sosyalizm ve militarizmin kökü kurutulduğu zaman onurlu bir yaşam sürdürme ve halklar topluluğu içinde yer almayı umabilir."

Bu temel ilkeler yalnızca Potsdam anlaşmasına temel olmakla kalmadı, onlar aynı zamanda Sovyetler Birliği'nin ve Sosyalist Kampın bir bütün olarak Almanya konusundaki siyasetlerinin temeli oldu.

II. Dünya Savaşı'nın galipleri 17 Temmuz - 2 Ağustos 1945 tarihleri arasında yapılan Potsdam konferansında, savaş sonrası Almanyasının durumu hakkında Kırım/Yalta konferansındaki ilkeler temelinde detaylı bir anlaşma imzaladılar. Potsdam konferansı belgesinin Almanya'nın durumu hakkındaki bölümü aynen şöyledir:

17 Temmuz - 2 Ağustos 1945: Potsdam Konferansı

(...)

III

ALMANYA

Müttefik orduları bütün Almanya'yı işgal etti ve Alman halkı, başarılı oldukları sürece açıkca destekleyerek körükörüne boyun eğdikleri kimselerin önderliğinde işlenen korkunç suçların bedelini ödemeye başladı.

Bu Konferans'ta, yenik düşmüş Almanya'nın Müttefikler tarafından denetleneceği süre içinde, Müttefiklerin Almanya'ya karşı izleyecekleri eşgüdümleştirilmiş siyasetin iktisadi ve siyasal ilkeleri üstünde anlaşmaya varıldı.

Bu anlaşmanın amacı, Almanya hakkındaki Kırım Bildirisinin gerçekleştirilmesidir. Alman Naziliğinin ve savaşçılığının kökü kazılacak ve Müttefikler aralarında anlaşarak Almanya'nın komşularını ve dünya barışını hiçbir zaman tehlikeye düşürmemesini sağlamak için gerekli tedbirleri şimdi olduğu gibi gelecekte de alacaklardır.

Müttefiklerin isteği Alman halkını yok etmek ya da tutsak etmek değildir. Müttefiklerin isteği, Alman halkına demokratik ve barışçı temeller üstünde yaşamlarını yavaş yavaş düzelterek eski durumuna getirmek için fırsatlar sağlamaktır. Çabaları sürekli olarak bu amaca yönetilirse, zamanla dünyanın barışçı ve özgür halkları arasında yer almaları mümkün olacaktır.

Anlaşmanın metni aşağıdadır:

İLK DENETLEME SÜRESİ İÇİNDE ALMANYA'YA KARŞI DAVRANIŞI YÖNETECEK İKTİSADİ VE SİYASAL İLKELER

A. SİYASAL İLKELER

1. Almanya'yı Denetleme Araçlarıyla ilgili Anlaşma gereğince, Almanya'daki en yüksek yetki, kendi Hükümetlerinden aldıkları talimata göre ve herbiri kendi işgal bölgesinde olmak üzere, Almanya'yı bütün olarak ilgilendiren konularda da Denetleme Kurulu üyeliği çerçevesinde, Sovyet Sosyalist Cumhuriyetleri Birliği, Amerika Birleşik Devletleri, Birleşik Krallık ve Fransa Cumhuriyeti Silahlı Kuvvetleri Başkomutanlarında olacaktır.

2. Almanya'nın her yanında Alman halkının hepsine mümkün olduğu ölçüde aynı biçimde davranılacaktır.

3. Denetleme Kurulu'na ışık tutacak olan Almanya'nın işgal amaçları şunlardır:

(I) Almanya'nın tam olarak silahsızlandırılması ve savaş gücünün yok edilmesi, askeri üretimde yararlı olabilecek bütün Alman sanayisinin yok edilmesi ya da denetlenmesi. Bu amaçlarla:

(a) Bütün Alman kara, hava ve deniz kuvvetleri, S.S., S.A., S.D., Gestapo, Genel Kurmay, Subay Birlikleri, yedek birlikler, askeri okullar, emekli asker örgütleriyle birlikte, Almanya'da askeri geleneğin yaşamasına hizmet eden bütün askeri ya da yarı askeri dernekler, klüpler, Alman Naziliğinin ve savaşçılığının bir daha canlanmasının ve örgütlenmesinin önüne geçmeyi sağlayacak biçimde kesin olarak dağıtılacaktır.

(b) Bütün silah, cephane, savaş araçlarıyla bunların yapımında kullanılan bütün özel araçlar Müttefiklerin elinde bulundurulacak ya da yok edilecek, bütün uçak, silah, cephane ve savaş araçlarının korunması ve yapımı önlenecektir.

(II) Alman halkını tam bir askeri yenilgiye uğradığına ve Alman iktisadını yok eden, bugünkü karışıklığı ve acıları kaçınılmaz kılan şeyin kendi insafsız savaşları ve gözü kör Nazilikleri olduğundan kendi kendilerine hazırladıkları bu durumun sorumluluklarından kaçamayacağına inandırmak.

(III) Aralarında sıkı bağlar bulunan ve Parti tarafından yöneltilen örgütlerle birlikte bütün Nazi kurumlarını ve Nasyonal Sosyalist Parti'yi, başka kılıklar altında da olsun bir daha hiç görünmemesini sağlamak üzere ortadan kaldırmak, bütün Nazi ve savaşçı propagandayı ya da faaliyeti önlemek.

(IV) Almanya'nın zamanla barışçı yollardan uluslararası ortamda işbirliğine katılması için Almanya'da siyasal yaşamı demokratik temeller üstünde yeniden kurmak.

4. Hitler rejimi için bir temel meydana getiren, din, inanç ya da siyasal fikir ayrımı gözeten bütün Nazi yasaları kaldırılacaktır. Hukuki, yönetsel ya da başka herhangi bir alanda bu gibi ayrımlar hiçbir şekilde hoşgörüyle karşılanamaz.

5. Savaş suçluları ve kıyım ya da savaş suçlarıyla sonuçlanan ya da bunları içine alan Nazi girişimlerinin düzenlenmesine ya da uygulanmasına katılanlar tutuklanarak yargılanacaktır. Nazi önderleri, etkili Nazi destekleyicileri, Nazi örgütlerinin ve kurumlarının yüksek yöneticileriyle işgal ve işgalin amaçları için tehlikeli olan kişiler tutuklanarak kamplara alınacaktır.

6. Üye olmakla kalmayıp faaliyete katılan bütün Nazi Partisi üyeleriyle Müttefiklerin amaçlarına düşmanca davrananlar, bütün kamu kuruluşlarından ve önemli özel kuruluşlarda sorumluluğu olan işlerden uzaklaştırılacaklardır. Bu gibi kişilerin yerine, siyasal ve ahlaksal nitelikleriyle gerçekten demokratik kurumların Almanya'da kurulmasında yardımcı olabilecek yetenekte kişiler getirilecektir.

7. Almanya'da eğitim, Nazi doktrinini ve savaşçı doktrinleri bütünüylü yok edecek, demokratik fikirlerin başarıyla gelişmesini mümkün kılacak biçimde denetlenecektir.

8. Hukuk sistemi, demokrasi, yasalarla sağlanan adalet ve bütün yurttaşlara ırk, din ve milliyet ayrımı gözetmeksizin eşit haklar tanınması ilkelerine uygun olarak yeniden düzenlenecektir.

9. Almanya'da yönetim siyasal yapının merkezcilikten uzaklaştırılmasına ve yerel sorumluluğun geliştirilmesine doğru yöneltilecektir. Bu amaçla:

(I) Bütün Almanya'daki yerel özyönetim, demokratik ilkelere dayanarak ve seçim kurulları (konseyler) yoluyla, askeri güvenliğin sağlanmasının ve askeri işgal amaçlarının elverdiği ölçüde, yeniden kurulacaktır.

(II) Bütün Almanya'da, toplantı yapma ve tartışma haklarının da verilmesiyle, tüm demokratik politik partilere izin verilmeli ve bunlar teşvik edilmelidir.

(III) Seçme ve temsil etme ilkeleri, bu ilkelerin özerk yerel yönetime başarıyla uygulanacağı belli olur olmaz bölge, köy ve eyalet yönetiminde uygulanacaktır.

(IV) Şimdilik merkezi bir Alman hükümeti kurulmayacaktır. Ancak maliye, taşıma, ulaşım, dış ticaret ve sanayi alanlarında, başlarında müsteşarların bulunduğu bazı önemli merkezi Alman idari birimleri kurulacaktır. Bu birimler, Denetim Kurulu'nun yönetimi altında çalışacaklardır.

10. Askeri güvenliğin sağlanması için gerekli olan kayıtlarla sınırlı olarak konuşma, basın ve din özgürlüğü tanınacak ve din kurumlarına saygı gösterilecektir. Yine askeri güvenliğin sağlanması için gerekli kayıtlarla sınırlı olmak üzere özgür sendikaların kurulmasına izin verilecektir.

B. İKTİSADİ İLKELER

11. Almanya'da savaş gücünün ortadan kaldırılması için, silah, cephane ve savaş araçları üretimiyle birlikte uçak ve gemi yapımı yasaklanacak ve önlenecektir. Doğrudan doğruya savaş iktisadı için gerekli olan maden, kimyasal maddeler, makine ve başka üretim türleri, Almanya'nın savaş sonrası barış iktisadı gereklerini ve 15. maddede belirtilen amaçları karşılayacak şekilde denetlenecek ve sınırlandırılacaktır. Ruhsatlı üretim için gerekli olmayan üretim kapasitesi, Müttefik Tazminat Komisyonu tarafından tavsiye edilen ve ilgili Hükümetler tarafından onaylanan tazminat planı gereğince aktarılacak, aktarılmadığı taktirde yok edilecektir.

12. Mümkün olan en yakın tarihte, iktisadi gücün şimdi olduğu gibi aşırı bir şekilde karteller, sendikalar, tröstler ve başka tekelci kuruluşlar gibi belli noktalarda toplanmasını önlemek için Alman iktisadı yeniden yönetim ilkelerine göre düzenlenecektir.

13. Alman iktisadı düzenlenirken en çok tarım ve barışçı yerli sanayinin gelişmesi üstünde önemle durulacaktır.

14. İşgal süresi içinde Almanya tek bir iktisadi birim olarak ele alınacaktır. Bu amaçla aşağıdaki konularda ortak siyasetler belirlenecektir:

(a) maden ve sanayi üretimi ve dağıtımı;

(b) tarım, ormancılık ve balıkçılık;

(c) ücretler, fiyatlar ve vesikayla dağıtım;

(d) bütün olarak Almanya için ithalat ve ihracat programları;

(e) para ve banka, merkezi vergi ve gümrük;

(f) tazminat ve sanayideki savaş gücünün aktarılması;

(g) ulaşım ve bildirişme.

Bu siyasetlerin uygulanmasında gereken yerlerde değişen yerel koşullar gözönüne alınacaktır.

15. Alman iktisadı, yalnız gerekli olduğu ölçüde Müttefik denetimi altında bulundurulacaktır. Şöyle ki:

(a) Sanayideki silahsızlanma ve askeri gücün azaltılması, tazminat, uygun görülen ithalat ve ihracatla ilgili programların uygulanması için;

(b) İşgal kuvvetlerinin ve Almanya'da yerlerinden olan insanların ihtiyaçlarını karşılamak ve Avrupa ülkelerindeki (Birleşik Krallık ve Sovyet Sosyalist Cumhuriyetleri Birliği dışındaki ülkeler söz konusudur) yaşama standartlarını aşmayacak şekilde Almanya'da yaşama standartlarının korunması için gerekli olan hizmetlerin ve maddelerin üretimiyle korunmasını sağlamak için;

(c) Tüm Almanya'da dengeli bir iktisadi yaşamın oluşturulması ve ithalat zorunluluğunu kısıtlamak amacıyla, başlıca maddelerin çeşitli bölgeler arasında -Denetim Kurulu'nun saptadığı sıraya göre- eşit bir şekilde dağıtımının güvence altına alınması için;

(d) Almanya'nın bir savaş gücü geliştirmesini önlemek ve burada sözü geçen amaçları gerçekleştirmek üzere, Alman sanayisinin ve ithalat ve ihracatla birlikte bütün iktisadi, mali uluslararası anlaşmalarının denetlenmesi için;

(e) İktisadi faaliyetlerle ilgili bütün Alman kamu ya da özel bilimsel kuruluşlarını, araştırma ve deney kurumlarını, laboratuarları, vb. denetlemek için.

16. Denetim Kurulu tarafından kurulan iktisadi denetimin yerleştirilmesi ve desteklenmesi amacıyla bir Alman idari aygıtı kurulacaktır. Alman makamlarına, bu aygıtın yönetimini mümkün olabildiğince tam ölçüde talep etmeleri ve üstlenmeleri önerilmelidir. Bu şekilde, bu yönetimin sorumluluğunun ve başarısızlığının kendi üzerine düştüğü, Alman halkına izah edilecektir. İşgalin amaçlarına uymayan her Alman yönetimi yasaklanacaktır.

17. Aşağıda belirtilen amaçlar için gereken tedbirler hemen alınacaktır:

(a) ulaşım için gerekli onarımın yapılması,

(b) kömür üretiminin artırılması,

(c) tarımsal üretimin en yüksek dereceye çıkarılması ve

(d) konutların ve önemli kamu hizmetlerinin ivedilik gerektiren onarımlarının yapılması.

18. Denetim Kurulu, yurtdışında bulunan ve henüz Almanya'ya karşı savaşa katılmış olan Müttefik ulusların denetimi altında bulunmayan Alman aktifinin denetlenmesi ve kullanımının sağlanması için gerekli önlemleri almalıdır.

19. Tazminatın ödenmesi, Alman halkına, bu halkın dış yardım gerekmeden yaşamasına yetecek kaynaklar bırakmalıdır. Almanya'da iktisadi denge kurulurken, Almanya'daki Denetleme Kurulu'nun onayladığı ithalat ödemeleri için gerekli araçlar sağlanmalıdır. Günlük üretimden ve eldeki mallardan yapılacak ihracatın kazancı önce bu türden olan ithalatı karşılamak için kullanılacaktır.

Yukarıdaki madde, Tazminat Anlaşmasının 4. madde (a) ve (b) bölümlerinde sözü geçen ürün ve araçlar için geçerli olmayacaktır.

IV

ALMANYA'DAN ALINACAK TAZMİNAT

Almanya'nın Birleşmiş Milletler'e yaptığı, Alman halkının sorumluluğundan kaçınamayacağı kayıpları ve çektirdiği acıları mümkün olan en büyük ölçüde öde-

meye zorlanabileceğini öngören Kırım kararı uyarınca tazminat konusunda aşağıdaki anlaşmaya varıldı:

1. S.S.C.B.'nin tazminat istekleri, S.S.C.B.'nin Almanya'daki işgal bölgesinden yapılacak aktarmalarla Almanya'nın uygun görülen dış aktif değerlerinden karşılanacaktır.

2. S.S.C.B., Polonya'nın tazminat isteklerini kendi payına düşen tazminattan ödemeyi üstüne alır.

3. Birleşik Devletler, Birleşik Krallık ve tazminat almaya yetkili öbür ülkelerin tazminat istekleri, batı işgal bölgelerinden ve Almanya'nın uygun görülen dış aktif değerlerinden karşılanacaktır.

4. S.S.C.B. kendi işgal bölgesinden alacağı tazminata ek olarak, batı işgal bölgelerinden şunları alacaktır:

(a) Almanya'nın barış zamanı iktisadı için gerekli olmayan ve Almanya'nın batı bölgelerinden aktarılabilecek eşit değerde yiyecek, kömür, potasyum, çinko, kereste, seramik, petrol ürünleriyle anlaşmaya varılabilecek başka maddeler karşılığında, kullanılabilir durumda ve bütün halinde, öncelikle maden arıtma, kimya ve makine yapımı sanayisi donatımının yüzde onbeşini;

(b) Almanya'nın barış zamanı iktisadı için gerekli olmayan ve Almanya'nın batı bölgelerinden aktarılabilecek olan bu tür sanayi donatımının yüzde onu, Sovyet Hükümetine, hiçbir ödeme ya da karşılığı olmaksızın, aktarılacaktır.

Yukarda, (a) ve (b) bölümlerinde sözü geçen donatımların aktarılması aynı zamanda yapılacaktır.

5. Batı bölgelerinden tazminat olarak aktarılacak olan donatımın tutarı en çok altı ay içinde belirlenmelidir.

6. Sanayi donatımlarının aktarılmasına mümkün olduğu kadar çabuk başlanacak ve 5. maddede sözü geçen belirlemeden sonra iki yıl içinde tamamlanacaktır. 4. maddenin (a) bölümünde sözü geçen ürünler, anlaşmaya varılacak taksitlerle S.S.C.B. tarafından 5 yıl içinde ödenecektir. Almanya'nın barış zamanı iktisadı için gerekli olmayan ve tazminat olarak aktarılabilecek donatımın tutarı ve niteliği, Fransa'nın da katıldığı Müttefik Tazminat Komisyonunca saptanan siyasete uygun olarak Denetleme Kurulu tarafından belirlenerek, son onayı, donatımın aktarılacağı işgal bölgesi Komutanına bırakılacaktır.

7. Aktarılacak olan donatımın tutarı belirlenmeden önce, 6. maddenin son cümlesinde öne sürülen yönteme uygun olarak verilebileceği saptanan donatımdan ön ödemeler yapılacaktır.

8. Sovyet Hükümeti, Almanya'nın batı işgal bölgelerinden bulunan Alman kuruluşları hisse senetleriyle aşağıdaki maddede belirlenenler dışında bütün ülkelerdeki Alman aktif değerleri üstündeki tazminat isteklerinden vazgeçer.

9. Birleşik Krallık ve A.B.D. Hükümetleri, Almanya'nın doğu işgal bölgelerinde bulunan Alman kuruluşları hisseleriyle Bulgaristan, Finlandiya, Macaristan, Romanya ve Doğu Avusturya'da bulunan Alman aktif değerleri üstündeki tazminat isteklerinden vazgeçerler.

10. Sovyet Hükümeti, Müttefik birlikler tarafından Almanya'da ele geçirilen altın üstünde hiçbir istekte bulunmamaktadır.

V

ALMAN DONANMASI VE TİCARET FİLOSUNUN KULLANILMASI

Konferans, teslim olan Alman donanmasının ve ticaret gemilerinin kullanılmasının düzenlenmesi konusundaki ilkeler üstünde anlaşmaya varmıştır. Üç Hükümetin, üstünde anlaşmaya varılan ilkelerin uygulanması için ayrıntılı planları birlikte çalışarak hazırlayacak uzmanlar atamasına karar verilmiştir. Bu konuda, üç Hükümet tarafından ortak bir demeç, daha sonra yayınlanacaktır.

VI

KÖNIGSBERG ŞEHRİ VE ÇEVRESİ

Toprak sorunlarının bir barış konferansında kesin sonuca bağlanmasına kadar, S.S.C.B.'nin Baltık denizi kıyısındaki batı sınırının Danzig körfezinin doğu kıyısında bir noktadan geçerek doğuya, Braunsberg-Goldap'ın kuzeyinden Litvanya, Polonya Cumhuriyeti ve Doğu Prusya sınırlarının birleştiği noktaya uzanmasını öngören Sovyet önerisi Konferansta incelendi.

Königsberg ve çevresinin yukarda açıklandığı gibi Sovyetler Birliği'ne verilmesiyle ilgili Sovyet önerisini Konferans, gerçekteki sınırın uzmanlar tarafından incelenmesi şartıyla, bir ilke olarak kabul etmiştir.

Birleşik Devletler Başkanıyla İngiltere Başbakanı, Konferansın önerisini yakında yapılacak olan barış konferansında destekleyeceklerini bildirmişlerdir.

VII

SAVAŞ SUÇLULARI

Üç Hükümet, Ekim 1943 tarihli Moskova bildirisi uyarınca işledikleri suçların belli bir coğrafi yeri olmayan başlıca savaş suçlularının yargılanması yöntemleri üstünde anlaşmaya varmak amacıyla İngiliz, Birleşik Devletler, Sovyet ve Fransız temsilcilerinin Londra'da yapmakta olduğu görüşmeleri gözden geçirmiştir. Üç Hükümet, bu suçluların en kısa zamanda, en kesin bir şekilde adalete teslim edilmeleri için duyduğu isteği gene teyit eder. Londra'daki görüşmelerde bu amaçla ilgili anlaşmaya çabucak varılacağını umut eder ve başlıca suçluların yargılanmasına mümkün olan en kısa zamanda başlanması üstünde önemle durur. İlk sanık listesi 1 Eylül tarihinden önce yayınlanacaktır.

(...)

Biz burada şunu tespit etmek istiyoruz: Bu belgelerden açıkça görüldüğü gibi, bu belgeyi imzalayan taraflar, çıkış noktasında berrak olarak *Alman emperyalizminin savaş suçluluğu ve Alman halkının da bu savaş suçluluğu konusunda sorumluluğa ortak olması*ndan yola çıkmaktadır. Bunun *sonucunda savaş sonrası Almanyasının nasıl biçimleneceği sorunu, yalnızca Alman halkının değil, özellikle İkinci Dünya Savaşı sırasında Hitler Almanyasının saldırısına uğramış ülkelerin halklarının da bir sorunudur.* Bu anlayıştan yola çıkarak Almanya ile normal ilişkiler "Almanların onurlu bir yaşam sürdürme ve halklar topluluğu içinde yeniden yer alabilmesi" ancak bir barış anlaşması temelinde olabilirdi. Anti-Hitler koalisyonunun Yalta konferansında ifade ettiği amaçlarına ulaşabilmesi açısından silahsızlanmış, askerden arınmış bir Almanya ile yapılacak barış anlaşmaları merkezi bir öneme sahiptir.

Yine şu bilinçte tutulmalıdır ki, Kırım/Yalta ve Potsdam konferanslarında Batılı emperyalistler de Sovyetler Birliği ile birlikte silahsızlandırılmış, askerden arındırılmış bir Almanya'dan yana tavır takınmışlardır. Bu dönemde iki ayrı Alman devleti vb., amaçlar içinde yer almamaktadır. Bu yönde atılacak adımlar, açıkça, yapılan bu anlaşmaların çiğnenmesi anlamına gelecektir.

BÖLÜNME, BATILI "MÜTTEFİKLER" VE YENİDEN GÜÇLENEN BATI ALMAN EMPERYALİZMİ TARAFINDAN GERÇEKLEŞTİRİLDİ

Sosyalist Sovyetler Birliği'nin ve İkinci Dünya Savaşı ertesinde oluşan Sosyalist Bloğun gelişmesi ve gücü karşısında paniğe kapılan Batılı emperyalistler, Hitler faşizmine karşı kazanılan zaferin kısa süre ertesinde sosyalizm ve komünizmin muzaffer yürüyüşünü durdurabilmek ve kendi etki alanlarını korumak ve genişletebilmek için manevralara başladılar.

Onlar amaçlarına ulaşabilmek için İkinci Dünya Savaşı içinde oluşan ittifakı dağıttılar ve Sovyetler Birliği'ne karşı ABD'nin önderliğinde yeni bir ittifak oluşturma işine koyuldular. Anti-komünist kampanyaların eşlik ettiği "soğuk savaş" siyaseti ile birlikte, Almanya bağlamında Almanya'nın Batılı müttefiklerin işgali altında olan Batı bölgesinin "Sovyet etkisinden kurtulması" için Almanya'nın bölünmesi, Batı Almanya'da Doğu Bloğu'na karşı anti-komünist bir sıçrama tahtası ve üs olarak görev yapacak bir ayrı devletin kurulması gündeme geldi. Aynı dönemde amacı Sosyalizmi-Komünizmi yıkmak olan NATO'nun kuruluşu çalışmaları da başlatıldı.

Bu yeni siyaset Batılı müttefiklerin (ABD, İngiltere, Fransa) 1948'de Londra'da yaptıkları konferansta karara bağlandı ve uygulamaya konuldu.

24 Temmuz 1948'de SSCB, Arnavutluk, Bulgaristan, Çekoslovakya, Polonya, Romanya ve Macaristan dışişleri bakanları Varşova'da yaptıkları bir konferansta, "Almanya hakkında" üç Batılı müttefik gücün "Londra Konferansı"nın kararlarını değerlendirdiler. Bu değerlendirme aynen şöyle idi:

3. Londra "tavsiyelerine" yanıt olarak VARŞOVA KARARLARI

SSCB, Arnavutluk, Bulgaristan, Çekoslovakya, Yugoslavya, Polonya Romanya ve Macaristan Dışişleri Bakanlarının Londra Almanya'nın ilişkin Danışma Toplantısı üzerine 24 Haziran 1948 Varşova Konferansında karara bağlanan açıklaması.

7 Haziran'da üç gücün -ABD, Büyük Britanya ve Fransa- Almanya sorununa ilişkin Londra Danışma Toplantısının bitiş bildirisi yayınlandı. Basında çıkan haberlerin gösterdiği gibi, bildiri *danışma toplantısında alınan bazı kararları suskunlukla geçiştirmesine rağmen*, bildiride, en önemli politik ve iktisadi sorunlarda ve Almanya'nın batı sınırlarının değiştirilmesi sorununda, sözkonusu gizli danışma toplantılarında Almanya'ya ilişkin kararların ortaya konması bulunmaktadır.

Londra danışma toplantıları, Almanya'ya ilişkin sorunların dört güç -SSCB, ABD, Büyük Britanya, Fransa- tarafından karara bağlanmasını ve bu sorunların gözden geçirilmesini bu güçlerin temsilcilerinden oluşan dışişleri bakanları konseyine bırakmayı öngören Potsdam Anlaşması çiğnenerek toplandı.

Polonya ve Çekoslovakya gibi Almanya'nın komşusu devletler ve doğrudan ilgili devletlerin katılmamasına rağmen, bu ayrı üç güç danışma toplantılarına Benelüks ülkelerinin -Belçika, Hollanda ve Lüksemburg- katıldığı gerçeği de geçiştirilemez. Almanya sorununa ilişkin yapılan Londra ayrı danışma toplantısı çağrısı, bu toplantıları düzenleyen ABD, Büyük Britanya ve Fransa hükümetlerinin Potsdam anlaşmasıyla oluşturulan dışişleri bakanları konseyini ve yine daha önce dört güç arasındaki bir anlaşmaya göre oluşturulan, dört gücün Almanya üzerindeki kontrol mekanizmasını tasfiye etmeyi önlerine hedef olarak koyduğunu göstermektedir. ABD, SSCB, Büyük Britanya ve Fransa arasındaki Almanya'ya ilişkin daha önceki anlaşmanın *çiğnenmesi* ve ilgili ülkelere danışılması yükümlüğünün çiğnenmesi bütün gözler önünde cereyan etmekte ve gelecekteki bir Alman saldırısının tekrarlanmasına izin vermemeyi hedefleyen Almanya'nın askerden arındırılması ve demokratikleştirilmesine ilişkin Potsdam Anlaşmasını ortadan kaldırmaktadır.

Almanya'ya ilişkin varolan kararların bu çiğnenmesi, yalnızca Almanya'yı işgal eden dört gücün ve Alman saldırısına maruz kalmış devletlerin hayati önemdeki çıkarlarına değil, aynı zamanda Avrupa'da kalıcı ve sağlam bir barış kurmak isteyen bütün Avrupa ülkelerinin çıkarlarına da dokunmaktadır.

Yalta ve Potsdam'ın Hedefleri

Bilindiği gibi, Yalta ve Potsdam anlaşmaları, önlerine, Almanya'nın savaş sanayisini sökmeyi ve tasfiye etmeyi, Alman militarizminin esas temellerini gömmeyi, Almanya'nın saldırgan bir güç olarak yeniden kurulmasına izin vermemeyi ve Almanya'yı bu şekilde barışsever ve demokratik bir ülkeye dönüştürmeyi hedef olarak koyuyorlar. Bununla birlikte Yalta ve Potsdam anlaşmaları, Alman saldırısından çekmiş ülkelerin zararlarının kısmen de olsa giderilmesi amacıyla Alman-

ya'yı tazminat ödemeye yükümlü kılmıştır.

Benelüks ülkelerinin katılımıyla düzenlenen üç gücün Londra danışma toplantılarının kararları başka hedefler gütmektedir. Bu kararlar, Almanya'nın askerden arındırılması ve demokratikleştirilmesi görevlerini, Almanya'nın barışsever, demokratik, bir devlete dönüştürülmesi görevini bir yana itmekte ve Almanya'nın tazminat yükümlülüğünü tümüyle suskunlukla geçiştirmektedirler. Londra kararları, yeni bir Alman saldırısı olanağını önlemeyi değil, bunları Amerika Birleşik Devletleri ve Büyük Britanya'nın askeri-stratejik hedefleri doğrultusunda kullanmak için, Almanya'nın batı bölümünü ve öncelikle de Ruhr ağır sanayi bölgesini Almanya'nın savaş potansiyelinin yeniden inşa edilmesinin aracına dönüştürmeyi hedeflemektedir.

Böylesi bir planın bir Alman saldırısının yeniden tekrarlanması için uygun koşulları yarattığı açıktır. Londra danışma toplantılarının kararları, aynı zamanda, son dönemde Büyük Britanya, Fransa, Belçika, Hollanda ve Lüksemburg hükümetlerinin Amerika Birleşik Devletlerinin koruması altında oluşturdukları "batılı askeri ittifakın" gerçek anlamının ne olduğunu da göstermektedir. Yukarda anılan beş devleti birleştiren "batılı askeri ittifak"tan çok daha açık bir şekilde, Amerika Birleşik Devletlerinin de katıldığı Londra danışma toplantıları, önlerine yeni bir Alman saldırısını önleme görevini değil de, tümüyle ayrı hedefler koydular.

Almanya'nın tümünü ABD ve Büyük Britanya'nın askeri-stratejik planlarına katmanın mümkün olmadığını gördükten sonra, Londra danışma toplantıları, bu bölgeleri Almanya'nın tümünden kopararak Almanya'nın *batı bölgelerini* bu planın bir üssü yapmaya çalışıyorlar.

Londra, Almanya'yı bölüyor

1. *Londra danışma toplantısının kararları, Almanya'nın bölünmesini ve paylaşımını tamamlamayı hedeflemektedir. ABD, Büyük Britanya ve Fransa hükümetlerinin daha önceleri sözde de olsa tanıdıkları Almanya'nın politik ve iktisadi birliğinden vazgeçtikten sonra, Londra danışma toplantıları, yukarda anılan güçlerin ayrı davranışıyla Almanya'nın bütününden koparılan Almanya'nın batı bölümü için bir hükümet oluşumunu hazırladılar.*

Bunun için, Almanya'nın batı bölümü için, batı bölgelerindeki işgal makamlarınca kabul edilebilir olan ve Alman halkına değil de Amerikan ve İngiliz sermaye tekellerine bağlı olan ve Alman halkının demokratik çabalarının düşmanca karşısında olan Alman unsurlardan *bir kukla hükümet* oluşturulmasını sağlamak amacıyla, İngiliz, Amerikan ve Fransız işgal bölgeleri olan eyaletlerin temsilcilerinden seçilmiş bir kurucu meclis toplanmıştır.

Bu, ABD, Büyük Britanya ve Fransa arasında Almanya'nın politik ve iktisadi olarak bölünmesi ve paylaşılmasının yürütülmesine ve batı bölgelerinde Alman halkının Almanya'nın birliği ve demokratikleştirilmesi doğrultusundaki yasal taleplerine karşı koyacak olan ayrı bir hükümetin oluşturulmasına ilişkin bir anlaşma yapıldığı anlamına gelir.

Politik ve iktisadi bölünmeden sonra

ABD, Büyük Britanya ve Fransa hükümetleri, Almanya'nın politik olarak bölünmesi ve paylaşılması doğrultusunda yukarda anılan önlemler dışında, şimdi Almanya'nın iktisadi olarak da bölünmesi ve paylaşılması için yeni önlemler uyguluyorlar.

ABD, Büyük Britanya ve Fransa hükümetleri, Londra Konferansının bitiminden hemen sonra, 18 Haziran'da ilan edilen ayrı para reformunu, yukarda anılan bildirge Londra danışma toplantılarının bu konudaki kararlarını suskunlukla geçiştirmesine rağmen, Almanya'nın batı bölgelerinde yürütmeye başladılar. Almanya'nın batı bölgelerindeki ayrı para reformu, Sovyet hükümetinin önerdiği gibi, SSCB, ABD, Büyük Britanya ve Fransa arasındaki anlaşma doğrultusunda bütün Almanya için bütünlüklü bir para reformu uygulama zorunluluğuna rağmen gerçekleştirildi.

Ayrı para birimi birliği parçalıyor

Daha önce dört güç arasındaki bir anlaşmayla saptandığı gibi, tüm Almanya için geçerli olan bir Mark'ı kapsayan şimdiye kadarki bütünlüklü para sisteminin yerine, ABD, Büyük Britanya ve Fransa hükümetleri, ayrı bir tarzda bir para reformu uyguladılar ve Almanya'nın batı bölümü için özel bir Mark saptadılar. Bu, Almanya'nın batı bölümü ile geri kalan Almanya arasında iktisadi açıdan bir duvar örmekte ve iktisadi çöküşün yok edilmesi ve Almanya iktisadının yeniden inşası açısından yeni ve sayısız zorluk yaratmaktadır.

Almanya'nın batı bölgelerindeki tüm para reformu, büyük mülk sahiplerine ve öncelikle de kapitalist Amerikan ve İngiliz tekelleri ile sıkı ilişkileri bulunan tekellere çıkar sağlanması hesabıyla yapılmıştır; bu durum *Batı Almanya'da büyüyen işsizlik ve emekçilerin maddi durumunun kötüleşmesini tehdit edercesine ilan etmektedir* ve diğer ülkelerle iktisadi ilişkilerde yeni zorluklara yol açacaktır. Bunlar, kararları Almanya'nın politik ve iktisadi bölünmesinin paylaşılmasının tamamlanmasına yol açan Londra Konferansının kaçınılmaz sonuçlarıdır.

Barış anlaşması boşa çıkarılmaktadır

2. Almanya'nın bölünmesi ve paylaşılması doğrultusunda uygulanan bir politika, Almanya ile bir barış anlaşmasının imzalanmasını boşa çıkarmaktadır, ki böyle bir barış anlaşması olmaksızın Avrupa'da sürdürdükçe sürdürülen savaş durumuna ve işgal düzenine son verilemez. Londra danışma toplantıları bildirgesinde Almanya ile barış anlaşmasına tek kelime ile bile değinilmemesi ve bir barış anlaşması sorununa bir kez bile değinilmemesi bir rastlantı değildir.

ABD, Büyük Britanya ve Fransa hükümetlerinin Benelüks ülkelerinin katılımı ile düzenledikleri Londra danışma toplantıları kararları, bu ülkelerin hükümet-

lerinin ve bunlara yakın çevrelerin, Almanya ile kısa zamanda yapılacak bir barış anlaşmasına ve işgal birliklerinin Almanya'dan en kısa zamanda çekilmesine ilgi duymadıklarını onaylamaktadır.

ABD, Büyük Britanya ve Fransa hükümetleri, tüm Almanya için bir barış düzenlemesi yerine, Almanya'nın batı bölgelerine sözde *işgal statüsünü* yerleştirmeyi hazırladılar ve Londra bildirgesi, bunu bilinçli bir şekilde gizemli ifadelerle ima etmektedir. Bütün barışsever halkların çıkarları, Almanya'yı işgal düzeninden kurtarması ve Alman halkına barışçıl ve demokratik bir gelişmenin koşullarını geri vermesi gereken Almanya ile bir barış anlaşmasının imzalanmasını gerektirirken, ABD, Büyük Britanya ve Fransa hükümetleri, Almanya ile bir barış anlaşmasının imzalanmasına izin vermek istemiyorlar ve Alman halkına işgal masraflarının yükünü uzun yıllar boyunca yükleyecek olan *Almanya'nın işgalini keyfi olarak uzatmak amacıyla* Almanya'nın batı bölgelerinde kendi "işgal statülerini" zorla kabul ettirmek için çaba gösteriyorlar.

Amerikan, İngiliz ve Fransız makamlarının Alman halkının köleleştirilmesine yol açan ve Avrupa'daki barış düzenlemesini geciktiren böyle bir politikası, hem Almanya'nın barışsever ve demokratik bir ülkeye dönüştürülmesi görevleriyle ve hem de halkların Avrupa'da demokratik bir barışın en kısa zamanda kurulması çabalarıyla uyum içinde değildir.

3. *Almanya'nın batı bölgelerindeki devlet düzenine ilişkin Londra danışma toplantılarında alınan kararlar, tümüyle anti-demokratik bir ruhla doludur. Sözde kurucu meclisin toplanması ve bir Alman anayasasının hazırlanmasının tüm hazırlıkları, üç askeri valinin ve Almanya'nın batı işgal bölgelerinin eyaletlerinin başbakanlarının eline verilmiştir.* ***Alman halkının çıkarlarını temsil eden demokratik partiler, sendikalar ve diğer demokratik örgütler bu işlerden uzak tutulmaktadır.***

Barışın ve Avrupa halklarının çıkarları, eyalet parlamentolarını ve özerk eyalet yönetimlerini ortadan kaldıran Almanya'nın devlet yönetiminin Hitlerci merkezileştirilmesinin tasfiyesini ve yönetimin Hitler rejimi öncesinde olduğu gibi yeniden ademi merkezileştirilmesinin sağlanmasını ve eyalet parlamentolarının ve her iki Alman meclisinin yeniden kurulmasını gerektitiriyor.

Bu, demokratik örgütlere özgür faaliyet olanağının verilmesi koşullarında, Almanya'nın birliğini ve Alman devletinin barışçıl ve demokratik temelde dönüşmesini güvence altına alacaktır.

Londra danışma toplantılarının kararları bir başka yöne gidiyor. Londra danışma toplantıları, merkezi imparatorluğun yeniden kurulmasına izin vermeme bahanesiyle Almanya'yı geriletmeye ve bunun demokratik devletin şu anki gelişmesiyle çelişmesine rağmen, asıl iktidarın tek tek eyaletlere devredildiği ve tüm Almanya çapındaki idarenin ikincil işlevlerle kısıtlandığı federalist bir devlet düzenini Alman halkına zorla kabul ettirmek için çaba gösteriyorlar.

Bu İngiliz-Fransız-Amerikan planı, bağımsız bir Alman devletinin yok edilmesine yol açacak olan Almanya'nın bölünmesi hedefini gütmektedir. Almanya'nın federalize edilmesi (bölünmesi) doğrultusundaki bu planın gerçekleştirilmesi, Almanya'nın birliği düşüncesini Almanya'nın militarist ve diğer halkları egemenlik altına alan bir devlet olarak yeniden kurmaya çalışan *Alman şovenistlerinin ve rövanş politikacılarının* ellerine vermektedir.

Bunun sonucu olarak rövanş düşüncesi başını kaldıracak, kendisi için Almanya'da uygun bir zemin bulunan şovenizm güçlenecek ve yeni Bismarck'ların ve hatta yeni Hitler'lerin boy göstermesinin koşulları oluşacaktır. Alman halkının Almanya'nın birliği doğrultusundaki çabası, Almanya'nın batı bölgelerindeki işgal makamları tarafından çok yardım gören Alman şovenistlerinin elinde yeniden bir silaha dönüşürse, bu durum kaçınılmaz olarak, Alman halkı da dahil olmak üzere Avrupa halkları için en ağır sonuçları ile birlikte bir Alman saldırısının tekrarlanmasına yol açacaktır; bu, barışsever halkları yeni bir savaşın kundakçılarına karşı mücadele önlemlerini artırmaya zorlayacaktır.

Sınır revizyonistleri savaş kışkırtıcılarını kayırıyorlar

4. İşgal güçleri tarafından Almanya'nın batı bölgelerinde uygulanan politika, *Alman revizyonist unsurların* işlerini kolaylaştırmaktadır. Bunlar tarafından, Yalta ve Potsdam konferanslarında yapılan Almanya'nın demokratikleştirilmesi ve askerden arındırılmasına ilişkin anlaşmaya karşı, Alman saldırısının yol açtığı zararların tazmin edilmesi yükümlülüğüne karşı ve bu halk komşu ülkelere yönelen hedefler için kullanılmaya çalışılarak Alman halkının göçe tabi tutulmasına ilişkin bilinen kararlara karşı bir kampanya yürütülmektedir.

Alman revizyonist unsurların kampanyası, özellikle Oder ve Batı Neisse nehirleri boylarındaki sarsılmaz bir sınırı -barış sınırını- oluşturan Polonya-Alman sınırına karşı yöneliktir. Londra danışma toplantıları, revizyonist kampanyanın sorunlarını geçiştirmekte ve böylelikle gerici Alman çevreleri içindeki saldırgan eğilimlerin işini kolaylaştırmaktadır. Bu koşullar altında, her türlü revizyonist faaliyete karşı önlemlerin kullanılması, barışın ve Avrupa halklarının güvenliğini sağlamlaştırmanın en önemli koşulunu oluşturmaktadır.

ABD, Alman rekabetinden korkuyor

5. *Üç gücün Londra danışma toplantıları kararları, Batı Almanya'nın ekonomisini, bunu sözde "Marshall Planı"nın Avrupa'daki uygulamasına bağlı tutarak, Amerikan Birleşik Devletleri ve İngiltere'nin hedeflerine tabi kılmaktadır.*

Bu, Batı Almanya sanayisinin ve ekonominin diğer dallarının, Almanya'nın batı bölgelerinin ekonomik yaşantısını kendilerine tabi kılmaya çalışan ve kendileri için rakip olarak gördükleri Alman barış sanayisinin gerçekten yeniden kurulmasına ve yükselmesine ilgi duymayan Amerikan ve İngiliz kapitalist tekellerinin planı ile sıkı sıkıya bağlanacağı anlamına gelir.

Bu yayılma politikası, "Marshall Planı" ile bağlı kılı-

nan ülkelerin Amerikan ve İngiliz tekellerine bağımlılığının daha da güçlendirilmesi hedefini gütmektedir. Almanya'nın barış sanayisinin yeniden kurulması ve gelişmesi, diğer halkların çıkarlarıyla çelişmediği gibi, Avrupa'daki ekonomik yeniden inşa görevleri ile de uyum içindedir. Almanya, bunlar olmaksızın var olamayacağı ve Alman saldırısı altında acı çekmiş ülkelere karşı tazminat yükümlülüğünü yerine getiremeyeceği için, Alman halkına, barış sanayisini, tarımı, ulaştırmayı ve dış ticareti yeniden kurması ve geliştirmesi için geniş olanaklar sağlanmalıdır. Bununla birlikte Alman savaş sanayisinin ve Alman militarizminin yeniden kurulmasına izin vermemek için, dört gücün denetimi belli bir dönem süresince korunmalıdır.

Almanya'nın batı bölgelerinin ekonomisinin "Marshall Planı" içine alınması, Almanya'nın bu bölümünün "Marshall Planı"na göre tüm Avrupa'nın iki kampa bölünmesine katılması anlamına gelir:

Bir yandan "Marshall Planı"nı kabul eden ve böylelikle Amerika Birleşik Devletlerinin denetimine tabi olan Avrupa devletleri ve diğer yandan da iç işlerine yabancı müdahale ile hemfikir olmadıklarını açıklayan SSCB ve demokratik halk cumhuriyetlerinin içinde yer aldığı Avrupa ülkeleri.

Londra Konferansı bu şekilde yalnızca Almanya'nın bölünmesi ve paylaşılması planının uygulanmasını tamamlamakla kalmamakta, aynı zamanda "Marshall Planı"na uygun olarak Avrupa ülkelerinin birbirine karşı duran iki kampa bölünmesini de derinleştirmektedir. Böylesi bir politikanın gerçekleştirilmesinin Avrupa halklarının gerçek çıkarlarıyla, Avrupa'nın yeniden inşasıyla ortak bir yanının bulunmadığı açıktır. ABD, Büyük Britanya ve Fransa'nın bu politikalarının uygulanmasının, Almanya'nın batı bölgelerinin iktisadının demokratik Almanya'nın çıkarlarını hiç bir şekilde göz önünde bulundurmayan yabancı sermayenin yayılma planları altında dayanılmaz bir düzensizlik durumunun içine soktuğunu söylemeye gerek bile yoktur.

6. Londra danışma toplantıları, Ruhr sorunu ile ilgili özel bir karar aldı. *Amerikan ve İngiliz mali ve sinai tekellerinin* Ruhr sanayisindeki *egemen konumunu* güvence altına alacak şekilde, kömür, kok ve çelik üretimini bu organın denetiminden kaçırarak, Ruhr kömürünün, kokunun ve çeliğinin dağıtımını denetlemek amacıyla Londra danışma toplantısına katılan güçlerin temsilcilerinden oluşan bir organın oluşturulması karara bağlandı.

Gerek Sovyetler Birliği ve gerekse de şu anki danışma toplantılarının diğer katılanlarının ısrar ettiği gibi, Ruhr'un kömür ve maden tröstlerini ve kartellerini Alman halkının mülkiyetine devretme yerine ABD ve Büyük Britanya hükümetleri, Fransa ve SSCB'nin üretim üzerinde denetimi ve demokratik Alman örgütlerinin herhangi bir etkisi olmaksızın Ruhr ağır sanayisini kendi ellerinde tutmaktadırlar. Böylelikle bir yanda Amerikan ve İngiliz tekelleri ile ve diğer yanda Ruhr kömür ve çelik sanayisinin Alman junkerleri arasında bir anlaşma olanağı kolaylaşacaktır; bu da Almanya'nın savaş potansiyelinin yeniden kurulması ve yeni bir Alman saldırı kaynağı olanağını oluşturacaktır.

Böylesi bir politikanın barışın ve Alman halkının ve diğer Avrupa halklarının çıkarlarına tümüyle uygun olmadığını kavramak zor değildir.

Yalnızca, Ruhr ağır sanayisinin Alman halkının eline devredilmesi ve Ruhr ağır sanayisinin üretim ve dağıtımı üzerinde, Ruhr sanayisinin yalnızca barışçıl amaçlarla gelişmesini ortaklaşa güvence altına alabilecek dört devlet tarafından -SSCB, ABD, Büyük Britanya ve Fransa- denetiminin kurulması, Ruhr sorununu barışın ve Avrupa halklarının güvenliğinin çıkarları doğrultusunda karara bağlama olanağı sunacaktır.

7. Bütün bu söylenenlerden, *Londra kararlarının* Almanya'nın birliği sorunu ve Almanya'nın demokratikleştirilmesi ve askerden arındırılması, Almanya'nın savaş potansiyelinin yok edilmesi ve bir Alman saldırısını kolaylaştırabilecek olan koşulların ortadan kaldırılmasına ilişkin *Yalta ve Potsdam anlaşmalarının kaba bir biçimde çiğnenmesi* olduğu görülebilir.

Yalta ile çelişki içinde

Bunlar gözönünde tutulduğunda, Londra bildirgesinin, Londra kararlarının gelecekte Almanya sorunu üzerine dört güç arasında bir anlaşmayı kolaylaştıracağı şeklindeki açıklamasının tümüyle asılsız olduğu görülmelidir. Böylesi bir açıklamanın mesnetsizliği, Londra kararlarının Yalta ve Potsdam konferanslarında daha önce alınan kararlarla tümüyle çelişki içinde olmasından ve Almanya için bir dört güç denetim mekanizmasının kurulmasına ilişkin anlaşmayı ve Almanya sorununun dört gücün katılımı ile dışişleri bakanları konseyinde gözden geçirilmesine ilişkin anlaşmayı ortadan kaldırmalarından görülebilir.

Benelüks ülkelerinin katılımı ile yapılan üç gücün Londra ayrı danışma toplantıları ve bu güçlerin ayrı Londra kararları, dört güç arasında Almanya sorunu üzerine bir anlaşmayı kolaylaştırmayacak, aksine halkların ABD ve Büyük Britanya'nın katıldığı uluslararası anlaşmalara olan güvenini de yok edecektir. *Varılmış uluslararası anlaşmaların çiğnenmesinin bu anlaşmaları çiğneyenlere güven sağlamayacağını kavramak zor değildir.*

Ortaya konulanlar açısından, Londra danışma toplantıları kararlarına herhangi bir yasal güç ve herhangi bir ahlaki otorite hakkı tanımayı reddediyoruz.

En ivedi sorunlar

8. Almanya sorununa ilişkin Yalta ve Potsdam anlaşmaları doğrultusunda, SSCB, Arnavutluk, Bulgaristan, Çekoslovakya, Yugoslavya, Polonya, Romanya ve Macaristan hükümetleri, öncelikle aşağıdaki sorunların çözümünü ivedi olarak görmektedirler:

1. *Büyük Britanya, SSCB, Fransa ve ABD arasındaki anlaşmaya göre Almanya'nın askerden arındırılmasının tamamlanmasını sağlayan önlemlerin uygulanması.*
2. *Ruhr sanayisinin barışçıl dallarının geliştirilmesi ve Almanya'nın savaş potansiyelinin yeniden kurulmasına izin vermemek amacıyla, Ruhr ağır sa-*

nayisi üzerinde belli bir dönem için dört gücün -Büyük Britanya, SSCB, Fransa ve ABD- denetiminin kurulması.

3. Büyük Britanya, SSCB, Fransa ve ABD hükümetleri arasındaki anlaşma uyarınca, Almanya'nın demokratik partilerinin ve örgütlerinin temsilcilerinden yeni bir Alman saldırısının tekrarlanmasına karşı güvenceler oluşturmak amacıyla demokratik, barışsever ve bütün Almanya geçici hükümetinin oluşturulması.

4. Bütün güçlerin işgal birliklerinin barış anlaşmasının imzalanmasından bir yıllık bir süre sonra çekilmesi amacıyla, Potsdam Anlaşması uyarınca Almanya ile bir barış anlaşmasının imzalanması.

5. Alman saldırısı altında acı çekmiş devletlere karşı tazminat yükümlülüğünün Almanya tarafından yerine getirilmesi için önlemlerin hazırlanıp ortaya konması.

Potsdam anlaşmasının hükümlerini utanmazca çiğneyerek "Almanya'yı bölen Londra Konferansı"nın kararlarının pratik adımları, Batılı işgal bölgelerinde yapılan "para reformu" ve onun ardından 1949'da Federal Almanya Cumhuriyeti'nin kuruluşunun ilanı ile atıldı.

Sovyetler Birliği'nin ve Sosyalist Kampın bu gelişme karşısında tavrı, Yalta ve Potsdam anlaşmalarını savunmak ve Batılı emperyalist güçlerin Almanya'yı böldüğünü ortaya koymak biçiminde oldu.

Federal Almanya Cumhuriyeti'nin kuruluşundan 6 ay kadar sonra, Sovyet işgal bölgesinde Alman Demokratik Cumhuriyeti'nin kuruluşu, komünistler açısından Potsdam anlaşmasının amaçlarının bir kenara konması anlamına gelmiyordu. Amaç, yine birleşmiş demokratik bir Almanya'nın yaratılması idi.

Sosyalist Sovyetler Birliği, 1952 yılında, Almanya'nın anti-faşist, demokratik temelde birleştirilmesi için yeni bir "barış anlaşması önerisi" sundu.

Almanya'yı komünistlerin, Stalin'in, Sovyetler Birliği'nin böldüğü vb. yalanlarına en iyi bir cevap olan bu anlaşma önerisini de aşağıda olduğu gibi belgeliyoruz:

ALMANYA İLE BARIŞ ANLAŞMASININ TEMELLERİNE İLİŞKİN OLARAK SSCB HÜKÜMETİNİN SUNDUĞU TASLAK'tan, 10 Mart 1952

1. Almanya, birleşik bir devlet olarak yeniden oluşturulacaktır. Böylelikle Almanya'nın bölünmesine bir son verilecek ve birleşik Almanya, bağımsız, demokratik ve barışsever bir devlet olarak gelişme olanağına kavuşacaktır.

2. İşgal güçlerinin bütün silahlı güçleri, barış anlaşmasının yürürlüğe girmesinden en geç bir yıl sonra Almanya'dan çekilmek zorundadırlar. Aynı zamanda, Almanya toprakları üzerindeki bütün yabancı askeri üsler tasfiye edilecektir.

3. Alman yasalarına tabi bütün kişilerin, ırk, cins, dil ve din farkı gözetmeksizin, konuşma özgürlüğü, basın özgürlüğü, din özgürlüğü, politik inanç özgürlüğü ve toplantı özgürlüğü de dahil olmak üzere insan hakları ve temel özgürlükleri tadabilmeleri için, Alman halkına tüm demokratik haklar tanınmalıdır.

4. Demokratik partilere ve örgütlere Almanya'da serbest faaliyet hakkı tanınmalıdır; bunlar, kendi iç işleri üzerine serbestçe karar verme, kongre ve toplantılar düzenleme, basın ve yayın özgürlüğünden yararlanma hakkına sahip olmalıdırlar.

5. Almanya toprakları üzerinde demokrasiye ve barışın korunması davasına düşman örgütler olmamalıdır.

6. Mahkeme kararı ile işledikleri ağır suçların cezasını çekmekte olanların dışında, subaylar ve generaller de dahil olmak üzere Alman ordusunun bütün eski mensupları, bütün eski naziler, barışsever, demokratik bir Almanya'nın inşasına katılmak üzere, diğer bütün Alman vatandaşları gibi, aynı vatandaşlık haklarından ve politik haklardan yararlanmalıdırlar.

7. Almanya, silahlı güçleri ile Almanya'ya karşı savaşa katılmış herhangi bir devlete karşı yönelen hiçbir koalisyona ve askeri pakta katılmamakla kendisini yükümlü kılar.

DEVLET SINIRLARI

Almanya'nın devlet sınırları, büyük güçlerin Potsdam Anlaşması kararlarıyla tespit edilmiş sınırlar tarafından belirlenir.

İKTİSADİ İLKELER

Almanya'ya, Alman halkının refahının yükselmesine hizmet etmesi gereken barış iktisadını geliştirmesine ilişkin olarak hiçbir kısıtlama konulmayacaktır. Almanya'ya, diğer ülkelerle ticareti, deniz ulaşımı ve dünya pazarlarına girme açısından da hiçbir kısıtlama konulmayacaktır.

ASKERİ İLKELER

1. Almanya'ya, ülke savunması için gerekli olan kendi silahlı kuvvetlerine (kara, hava ve deniz kuvvetleri) sahip olma izni verilecektir.

2. Almanya'ya, Almanya için barış anlaşmasıyla saptanmış, silahlı kuvvetler için gerekli olan miktarda ve tiplerde savaş malzemesi ve donanımı üretme izni verilecektir.

ALMANYA VE BİRLEŞMİŞ MİLLETLER ÖRGÜTÜ

Almanya ile barış anlaşması imzalamış devletler, Almanya'nın Birleşmiş Milletler örgütüne alınma dilekçesini destekleyeceklerdir.

Sovyetler Birliği'nin siyaseti bu iken, Batılı emperyalistlerin siyaseti de Londra Konferansı'nda belirledikleri hedefler doğrultusunda ilerliyordu. 1955 yılında Batı Almanya remilitarize edildi. "Federal Ordu" eski nazi generalleri ve albaylarının önderliğinde kuruldu. Batı Almanya'da halk yığınlarının büyük protesto gösterilerine rağmen atıldı bu adım. Bu şekilde Alman ulusunun bölünmesi derinleştirildi. Bu arada özel bir statüye sahip Berlin, "Doğu Bloğu"na karşı soğuk savaşın en önemli köprü başlarından biri haline gelmeye başladı. Üç Batılı müttefikin Berlin'deki işgal bölgeleri, "Batı Ber lin" olarak birleştirildi. Ve burası Almanya Demokratik Cumhuriyeti' nin kalbinde, Almanya Demokratik Cumhuriyeti'ne ve tüm Sosyalist Bloğa karşı casusluk ve saldırı üssü haline getirildi. Doğu Berlin, Almanya Demokratik Cumhuriyeti'nin başkenti oldu. Aslında Berlin'in dört işgal bölgesine bölünürek ortak yönetilmesi ve anti-Hitler koalisyonunun ortak Almanya politikasının Ber lin'de oluşturulan "ortak kumandanlık" üzerinden yürütülmesi, Potsdam anlaşması metninden de görüleceği gibi Potsdam anlaşması hükümleri içinde yer alıyordu. Ama 1948 Londra konferansında aldıkları kararlar ile Batılı müttefikler Potsdam konferansını çoktan rafa kaldırmışlardı. Onunla birlikte tabii "anti-faşist, demokratik, birleşik, silahsızlandırılmış, askerden arındırılmış Almanya" hedefi de onlar için rafa kalkmıştı. Bu noktadan itibaren Batılı emperyalistler için Almanya'nın birleştirilmesi, emperyalist Almanya'nın yeniden birleştirilmesinden başka bir şey olamazdı. 1949'da Federal Almanya Cumhuriyeti'nin anayasasında yer alan "birleştirme" amacı da, demokratik, anti-faşist bir birleştirmeyi değil, emperyalist Alman imparatorluğunun yeniden kuruluşu intikamcı amacını ifade ediyordu.

İkinci Dünya Savaşı'ndan en büyük emperyalist güç olarak çıkan ABD emperyalistleri, Marşal planı ile Batı Almanya'nın kısa zamanda kalkınması için muazzam bir program yürüttü. Eski Alman tekelleri yeniden canlandılar. Potsdam anlaşmasının tüm amaç ilanları bir kenara kondu. Tazminat talepleri vb. unutuldu. Tersine dünün düşman ve mağlupları komünizme karşı kale haline getirebilmek için desteklendi, "yardım" verildi. Sonuçta, Alman sanayisi 50'li yılların ikinci yarısında "Alman mucizesi" diye adlandırılan muazzam bir atılım yaşadı. İkinci Dünya Savaşı'ndan bu yana geçen 40 yıl içinde, Hitler faşistlerinin mirasını devralan ve Batılı emperyalistlerce başlangıçta ayağa kalkmasına yardım edilen Batı Alman emperyalizmi, yeniden dünyanın en büyük emperyalist güçleri arasındaki yerini aldı. Avrupa'nın en büyük sanayi gücü haline geldi.

Batı Alman Emperyalizminin 40 Yıllık Siyaseti:

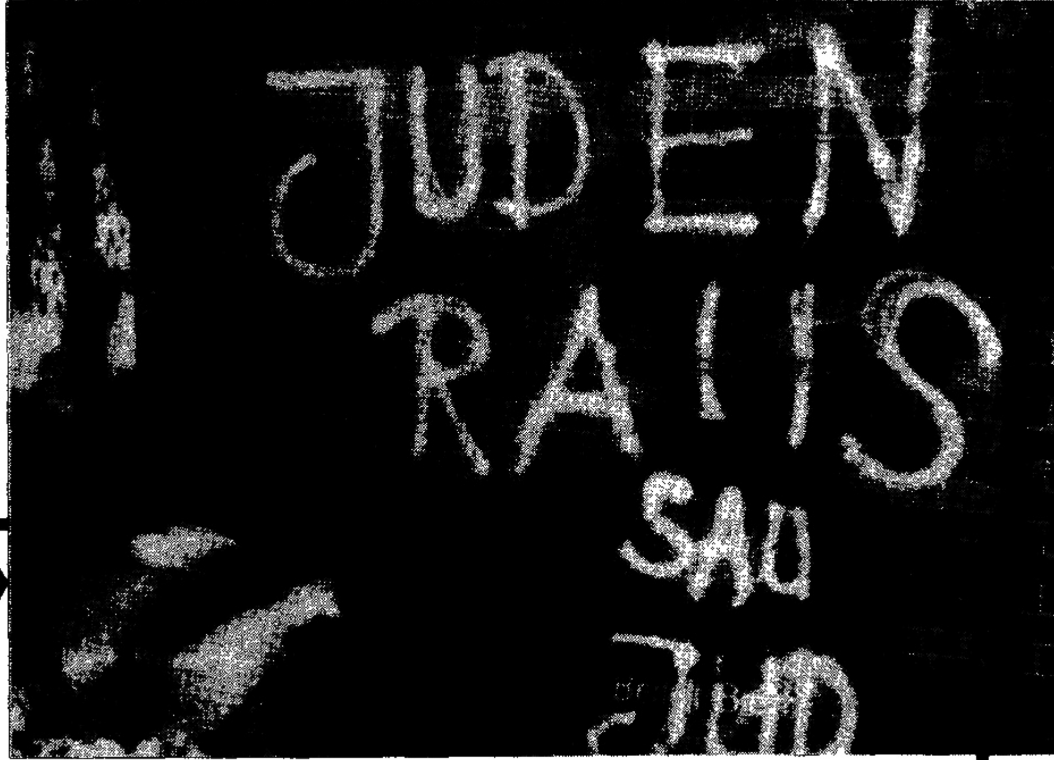
ALMAN DEMOKRATİK CUMHURİYETİ'NE KARŞI SALDIRGANLIK

Toparlarsak: Sovyetler Birliği'nin ve Sosyalist Kampın Almanya konusundaki siyaseti, Almanya'nın birliğini anti-faşist, demokratik bir temelde sağlamaktı. Bunun için İkinci Dünya Savaşı'nda Almanya'nın saldırısına uğramış tüm halklarla barış anlaşmaları öngörülüyordu. Ayrıca Almanya'dan yeniden bir dünya savaşı çıkmaması için tedbirler, güvenceler öngörülüyordu. Savaş yıkımlarının geniş ölçüde Almanya tarafından tazmini öngörülüyordu. Bu amaçlar doğrultusunda Sovyetler Birliği çeşitli dönemlerde, bir dizi "barış anlaşması" önerisi sunmuş, bu barış anlaşma önerilerinden 1952'de yaptığında, değişik sosyal sistemlere sahip iki ayrı Alman devletinin varlığı olgusundan yola çıkarak, iki Alman devletinin bir konfederasyon çatısı altında birleşmesini önermiştir. Her iki Almanya'nın askeri bloklar dışında yer alması, askerden ve silahtan arındırılması şartlarında, tam birliğe giden yolda bir ara aşama olabilecek bu öneri, böyle gevşek bir birliğin bile, o günkü şartlarda "Sov yet etkisini" ve Sosyalizmi güçlendireceğinden korkan Batılı emperyalistlerce kabul edilmedi. Batı Almanya'nın silahlandırılması, ordunun yeniden kurulması ve Batı Almanya' nın saldırgan NATO'nun üyesi haline getirilmesi ile, Almanya'nın barışçıl yöntemlerle demokratik, anti-faşist temellerde birleştirilmesi imkansız hale getirildi. Artık birlik, yalnızca Batı Almanya ve Batı Berlin'de sosyalist devrim temelinde gerçekleştirilebilirdi. Ve komünistler, tabii ki öncelikle de Alman komünistler bu siyaseti, birlik bağlamında, güncel ajitasyon ve propagandalarında merkeze koymak zorunda idiler. Fakat bu siyasetin gündeme getirilmesi gereken dönemde, Sovyetler Birliği'nde revizyonist Kruşçef kliği iktidarı tümü ile ele geçirmiş; ve emperyalistlerle uzlaşma, sınıflararası işbirliği ve emperyalizmle işbirliği olarak ve devrimden vazgeçme olarak kavradığı "barış içinde bir arada yaşama" yı, "sosyalist ülkelerin dış politikasının temel ilkesi" olarak Dünya Komünist Hareketi'ne dayatmıştı. Doğu Almanya'daki iktidar sahipleri, Sovyetler Birliği'ndeki revizyonist "büyük ağabey"in peşinde, Almanya'nın birliği konusundaki doğru siyasetten adım adım uzaklaştılar. (*Bu bağlamda açıktır ki bizim beklediğimiz, Sovyetler Birliği'nin devlet olarak dış politikasında Batı Almanya'da sosyalist devrimi savunması; birliğin*

sosyalist devrim temelinde olacağını savunması vb. değil. Sovyetler Birliği'nden beklediğimiz, geçmişteki "birleşik, anti-faşist Almanya" siyasetinden vazgeçmemesi idi. Alman komünistleri ise, en geç NATO üyeliği ile birlikte "birliğin tek yolu sosyalist devrimdir" propagandası yapmalı idi.) 60'lı yıllardan itibaren, çok açık olarak Almanya'nın birliği siyaseti, Batı Alman emperyalizminin, "Alman şovenistlerinin ve intikamcı politikacılarının" silahı haline geldi. Devrim amacını bir kenara koyanların, "birleşik, sosyalist bir Almanya" siyaseti ile, intikamcı emperyalist birlik siyasetçilerinin karşısına çıkması beklenemezdi. Artık birlik denince, akla yalnızca Batı Alman emperyalizminin Doğu Almanya'yı yutması umacası gelebiliyordu. Bu revizyonist yozlaşmanın tabii bir sonucu idi. Sosyalizm adına uygulanan sosyal-faşizmin Batılı emekçi işçi yığınlar açısından bir çekiciliği kalmamıştı. Tersine, sosyalizm adına uygulanan sosyal-faşizm şartlarında yaşayan yığınlar içinde Batının çekiciliği artıyordu. Bu noktada geçmişte emperyalizmin korkulu rüyası olan "birlik, birleşme" vb. şimdi revizyonist, sosyal-faşist rejimin korkulu rüyası haline gelmişti.

Bu gelişmelere paralel olarak Doğu Almanya'daki revizyonist klik, Moskova'daki revizyonistlerin de işaretleri ve onayı doğrultusunda, var olan iki ayrı Alman devletinin varlığı ve Alman ulusunun parçalanmışlığı durumunu kesinleştirme siyasetini, Almanya siyasetlerinin merkezine koydu. Kapı, önce 1970'de imzalanan Moskova-Bonn anlaşması ile açıldı. Moskova'daki revizyonist klik, Batı Alman emperyalizmi ile 12 Ağustos 1970'de yaptığı anlaşmada, Potsdam anlaşmasından bütünüyle uzaklaşmış olduğunu belgeledi. Artık "demokratik, anti-faşist temelde birleştirilmiş, askerden ve silahlardan arındırılmış birleşik Almanya"dan tek söz edilmiyordu. İkinci Dünya Savaşı'nın suçlusu Alman emperyalizmine halkların haklı tazminat taleplerinden tek söz yoktu. Barış anlaşmalarının gerekliliğinden tek söz edilmiyordu. vb. vb. ...

Bunu 3 Eylül 1971'de imzalanan ve

Birleşmiş Almanya'dan manzaralar! Bertolt Brecht ve Helene Weigel'ın mezarında "Yahudiler Defolun", "Domuz Yahudi" sloganları!

ANAKRONİK YÜRÜYÜŞ ya da ÖZGÜRLÜK ve DEMOKRASİ

Bahar geldi Alman ülkesine,
kül ve harabe duvarlar üzerine,
kondu bir ilk kayın yeşili,
nefis ve soğuk bir yeşil, deneme niyetine.

Güneyden, ovalardan,
seçmenlerden oluşan, perişan bir yürüyüş kolu,
çıktı birdenbire ortaya;
İki eski pano taşıyorlardı:

Delik deşik olmuştu tahtası,
ve yazılar iyice solmuştu,
okunan hayal meyal
özgürlük ve demokrasiydi.

Kiliselerden çan sesleri yükseliyor,
pilot karıları, savaş dulları,
ihtiyarlar, öksüzler, sakatlar,
ağızları açık duruyor Ren kıyısında.

Ve körler soruyor sağırlara,
böyle toz toprak içinde
yürüyenlerin kim olduğunu,
özgürlük ve demokrasi
gibi görünen bir çağrının ardında.

En önde bir at kafa yürüyor
ve gırtlağının tüm gücüyle yırtınıyor:
"Allons, enfants, god save the king,
Und den Dollar kling, kling, kling." (*)

Ardından rahip giysileri içinde iki kişi geliyor,
ellerinde koca bir haç panosu,
rahip giysinin altında,
çizmeler parıldıyor.

Ama çarşafa çizilmiş haçın,
eksik kalmış bir kaç kolu,

(*): Allons enfants... "Haydi çocuklar", Fransız milli marşının başlangıcı; God save the king... "Tanrı kralı korusun", "Tanrı kraliçeyi korusun", İngiliz milli marşına atıf;
"Haydi çocuklar, tanrı kralı korusun, ve doları, kling, kling, kling". (ÇN)

Batı Berlin'in "Batı Almanya"nın bir parçası olduğunu de fakto kabul eden "Berlin anlaşması" izledi.

Doğu Almanya'daki revizyonistler de Moskova'daki büyük ağabeylerinin izinde yürüdüler.

7.10.1974'te yapılan değişiklerle "yeniden birleşme amacı", Alman Demokratik Cumhuriyeti Anayasasından çıkarıldı ve 1976'da yapılan Almanya Sosyalist Birlik Partisi IX. Kongresinde tüzükten "bir Alman ulusu" ile ilgili pasajlar çıkartıldı, bunun yerine Almanya Demokratik Cumhuriyeti'nde "işçi sınıfı üzerinden sosyalist Alman ulusu"nun geliştiği tespitleri kondu. Artık bir Alman ulusu olmadığı, Almanya Demokratik Cumhuriyeti'nde Alman ulusundan nitelik olarak değişik "sosyalist ulus"un geliştiği, gerçek durumun ifadesi değil, revizyonistlerin öznel isteklerinin ifadesi idi. Onlar bu teorik iki ayrı ulus açıklaması ile ve birlik siyasetinden kendilerinin resmen vazgeçtiklerinin ilanı ile, Batı Alman emperyalizminin intikamcı birlik siyasetinin temeli olmadığını, iki ayrı ulus olduğuna göre, "yeniden birleşmenin" temeli olmadığını ispatlamaya çalışıyorlardı. Teori, revizyonist siyaset için bükülüyor, gerçekler revizyonist siyasetin iflasını örtmek için çarpıtılıyordu. İki ayrı ulus teorisinin gerçeği yansıtmadığı, en geç 9 Kasım 1989 gecesi pratikte kanıtlandı.

Modern revizyonistlerin "birleşme" siyasetinden ve Almanya konusundaki haklı komünist siyaset ve taleplerden geri çekilmeleri, onların beklentilerinin tersine Batı Alman emperyalizminin intikamcılığını militarizmini, saldırganlığını dizginlemedi. Tam tersine "birleşme" siyaseti onların intikamcılığının ve ideolojik ve pratik saldırılarının en temel ve en sağlam araçlarından biri haline geldi.

Artık söz konusu olan, sosyalizm ile emperyalizm arası bir çelişme de değildi. Bir yanda emperyalist Batı Alman devleti, diğer yanda demokratik, anti-faşist Demokratik Almanya Cumhuriyeti sözkonusu olmaktan çıkmış; biri emperyalist, diğeri sosyal-emperyalist iki Alman devleti ortaya çıkmıştı. Bunlardan diğerine göre güçlü olanı, diğerini kendine katmak için "birleşme" siyasetini gündeme getiriyor, diğeri ise bu siyasetin temeli olmadığını teorik cambazlıklarla ispatlamaya çalışıyordu.

BATI ALMAN EMPERYALİZMİNİN EGEMENLİĞİ ALTINDA "YENİDEN BİRLEŞME"

Yeniden birleşme konusunda olaylar, özellikle 1989'un ikinci yarısından itibaren baş döndürücü bir hızla gelişti, gelişiyor. Batı Alman emperyalizminin ideolojik-politik etkinliğinin derecesini, olayların gelişmesi açıkça gösterdi.

Doğu Almanya'da kitle hareketi, başlangıcında halk adına konuşan ve fakat halktan yıldızlar kadar uzak olan revizyonist yönetici kliğe, onun halk adına konuşma yetkisi olmadığını hatırlatan, "biziz halk" şiarıyla başladı. Başlangıçta amaç, açıkça "başka bir sosyalizm", "yeni bir Demokratik Almanya Cumhuriyeti" idi. Kitle ha-

zamana uydurulmuş,
silinmiş haçın gaması.

Onun altında, kutsal pederin
doğrudan elçisi bir peder yürüyor.
Endişeli gözleri,
bilirsiniz doğuya bakıyor.

Unutmayanlar, onun hemen peşinde,
Kaz adımları ile yürüyen düzgün kapalı saflar,
uzun bıçaklar için
uygun geceler talep ediyor.

Ardından onların hızlı adımlarla
onların işverenleri, kartellerin gri beyleri
savaş endüstrisi için bağırıyor:
Özgürlük ve demokrasi.

İktidarsız bir horoz misali,
bir pan-cermen izliyor onları.
Ve fikir özgürlüğüne dayanıp,
cinayet özgürlüğü istiyor.

Öğretmenler yürüyor uygun adım.
İktidar yağcıları, beyin yıkıyıcılar.
Onlar, Alman gençliğini,
kasaplık konusunda eğitme hakkı istiyorlar.

Tıbbiyeli baylar izliyor onları.
İnsan düşmanları, nazi uşakları.
Ve komünistler verilsin istiyorlar,
deneyleri için kendilerine.

Ciddi ve zayıf üç bilim adamı,
onlar ki, gaz odalarının plancıları,
taleplerini yükseltiyor, kimya için de
özgürlük ve demokrasi.

Ardlarını izliyor, devletin gereksinim duyduğu,
nazilikten arındırılmış naziler.
Tüm yüksek mevkileri,
çatlaklara yerleşmiş bitler misali tutmuşlar.

Şurada Stürmer(*) yazı kurulu üyeleri,
duyulmamak endişesi içinde,
öyle ya unutulmaması gerek,
özgürlüğü basınımızın.

En iyi yurttaşlarımızdan bazıları,
bir zamanların ünlü Yahudi boğanları,
şimdi baskı altında garipler ve bakın
yürüyorlar, hakları için azınlıkların.

Eski dönemin bir parlamento üyesi,
Hitler döneminin has arisi,
şimdi avukat olarak hizmetinizde:
Açın yolları iş bitiricilere!

Ve karaborsacı, sorduğunuzda,
diyor ki:
Ne pahasına olursa olsun (ölüm pahasına)
yürüyorum özgür rekabet uğruna.

(*): "Stürmer"= saldırgan... NSDAP'nin günlük gazetesi.

reketini başlatan ve ölümü göze alıp yola ilk çıkanların şiarları içinde Batı Almanya'nın parçası haline gelmek yoktu, bayrakları Batı Alman bayrağı değildi. Süreç içinde –ve oldukça kısa süreç içinde– eyleme katılan kitlelerin büyümesine paralel olarak, binlerin onbinler, onbinlerin yüzbinler olmasına paralel olarak, gösteri ve taleplerin rengi de değişti. *"Biziz halk"* şiarının yerini, çok kısa süre içinde Batı Almanya ile en kısa zamanda birleşme arzusunun da ifadesi olan *"Biz bir halkız"* şiarı aldı. Revizyonizmin "iki ayrı ulus" teorisine pratikte cevap olan bu şiar, giderek kesinlikle en kısa zamanda birlik isteğinin şiarı oldu. Sınırların yığınların baskısı sonucu açılması ertesi, Batı Almanya'nın "zenginliklerinden en kısa zamanda ve en kısa yoldan" yararlanmak isteyen kesim, yığınlar halinde Doğu Almanya'yı terketmeye başladı. Doğu Almanya'da kalan kesim içinde ise, gösterilerin bayrağı Batı Alman bayrağı, temel şiarı derhal birleşme haline geldi...

Yazının başında sonuçları üzerinde kısaca durduğumuz 18 Mart seçimleri bir çeşit halk oylaması oldu. Derhal birleşme diyenler –ki bunun Batı Almanya'ya iltihak, Demokratik Almanya Cumhuriyeti'nin devlet varlığının tasfiyesi olduğu çok açıktır– nerdeyse mutlak çoğunluğu sağladılar. Parlamentoya seçilen hiç bir parti, açıkça emperyalizm şartlarında birleşmeye karşı olduğunu açıklamadı. Tersine, hepsi bundan yana tavır takındı. Doğu Almanya'da kitlelerin büyük çoğunluğunun gözünde, Batı Almanya'nın "özlenen ülke" olduğu açıkça belgelendi. Emperyalistlerin şimdi sosyalizmin iflasının belgesi olarak sunduğu bu olgu, gerçekte sosyalizm adına uygulanan revizyonizmin ve sosyal-faşizmin iflasıdır. Ama ne yazık ki, bunu kitlelere yeterli bir biçimde açıklayacak örgütlü bir güç görünürde yoktur. Batı Alman toplumunun "zenginliğinin" önemli ölçüde ezilen ülke halklarının kanının emilmesi pahasına bir zenginlik olduğunu; Batı Almanya'da bu zenginliğin kaymağını toplumun çok küçük bir kesiminin yediğini, toplumun üçte birinin –bu en gelişmiş, en sosyal vb. olmakla övünen emperyalist ülkede– açlık sınırında yaşadığını inandırıcı bir şekilde anlatıp, gerçek alternatifin sosyalizm olduğunu ortaya koyacak Marksist-Leninist bir partinin yokluğu şartlarında, revizyonizmi sosyalizm olarak tanıyan yığınların içinde, Batı Alman emperyalizminin propagandalarının geniş taban bulmasında ve yığınların önemli bölümünün en kısa zamanda Batı Almanya tarafından "satın alınmayı", bugünkü Demokratik Almanya Cumhuriyeti'nde yaşamaya tercih etmelerinde, şaşılacak bir şey yoktur. Bunun en baştaki sorumlusu revizyonist şeflerdir.

Gelişmelerde kötü ve korkutucu olan, bu "birleşme" süreci içinde Alman şovenizminin her iki Almanya'da da işçi sınıfı ve küçük-burjuvazinin büyük kesimlerini açıkça sarmış olması, bu yığınların şovenizm konusunda, ne kadar etkiye açık olduklarını göstermesidir.

Doğu Almanya'da siyahlara, Vietnamlılara, Polonyalılara karşı açıkça ırkçı saldırılar son dönemde büyük artış göstermiştir.

Batı Almanya'da ise, Doğu Almanya sınırı açılana dek, Doğu Bloğu'nu zayıflatmak için "Alman kökenli olduğu" iddiası ile Batı Almanya'ya he-

Ve işte ordaki yargıç: Kışkırtıcı bir pozda
bir eski yasayı sallıyor yüzsüzce,
ve dayanarak ona, kendini ve herkesi
Hitlercilikten beraat ettiriyor.

Sanatçılar, müzisyenler, has şairler,
övgü ve sucuk istiyorlar yüksek sesle,
onlar şimdi son hızla ne de olsa,
"onlardan değil" oldular.

Sokaklarda kırbaçlar şaklıyor:
SS bunu şimdi para için yapıyor.
Onların da ihtiyacı var ama özgürlüğe
özgürlük ve demokrasiye.

Ve Hitler kadınları,
geliyorlar, etekler fora,
esmerleşmiş butları ile,
ezeli düşmanın çukulatasını avlama peşinde.

Gammaz, zevk yoluyla güç-karıları
Kış yardımcıları, gazete yazarları
Vergi-bağış-faiz toplayıcıları
Alman miras-toprağı gaspçıları.

Özgürce akrabalaşmış kan ve pislik,
geçti Alman ülkesini baştan başa,
geğirdi, kustu, leş koktu ve bağırdı
özgürlük ve demokrasi.

Ve sonunda leş kokusuyla,
vardı İsar kıyısına
hareketin başkentine
Almanya'nın mezarının temel taşının kentine.

Almış haberi gazetelerden,
evlerinin iskeletleri arasında,
açlık içinde bekliyor
şaşırmış burjuvazi.

Ve şeytani yürüyüş,
harabeler arasında panolarını taşırken,
kahverengi evden sessizce
altı kişi çıkıyor.

Ve yürüyüş kolu duruyor.
6 kişi eğiliyor,
ve eski panoları taşıyan
saflara giriyor.

Ve onlar altı arabada gidiyor,
her altı parti üyesi,
altı araba içinde yıkıntılar üzerinden geçiyor ve
herkes bağırıyor: Özgürlük ve demokrasi!

Kırbacının kabzası insan kemiğinden olan
BASKI basıyor gaza,
zırhlı bir araba kullanıyor o,
sanayicilerin bir armağanı.

Paslanmış bir tank üzerinde,
coşku ile selamlanan CÜZZAM geliyor.
Hasta görünüyor. Rüzgarda, utangaçca çekiyor
kahverengi bantı çenesine doğru.

men her geleni kabul etme resmi siyaseti, yerini tam Hitler faşistlerinin geleneğine uygun biçimde "saf" Alman arama ırkçı siyasetine terk etmiştir. Bu siyaseti haklı çıkarmak için, yığınlar içinde var olan en geri, en ırkçı iç güdüler körüklenmekte, özellikle Polonyalılara karşı ideolojik saldırı yoğunlaştırılmaktadır.

Şimdilik başta Polonyalılar olmak üzere, tüm yabancılara karşı "yabancılar defolsun", "Almanya Almanlara!" ırkçı faşist şiarlarına uygun ideolojik saldırı kampanyaları sürdürülmektedir.

Tabii ki, bu madalyonun bir yüzüdür. Madalyonun öbür yüzünde, gelişen Alman ırkçılığına karşı, ayrımsız tüm Almanları aynı kefeye atıp, yabancılara düşman gösterip, diğer milliyetçiliklerin körüklenmesi vardır. Türk faşist boyalı basını bu tip milliyetçiliğin örnekleri ile doludur. Gelinen yerde bizim açımızdan meselenin bu yanı ile ilgilenmek ve Alman ırkçılığına karşı haklı mücadelede, Alman düşmanı pozisyonların yeşermesine karşı mücadele etmek olağanüstü önemdedir. Almanya'daki Türkiyeli gençler arasında –Alman şovenizminin gelişmesine tepki olarak da gelişen– milliyetçi, Alman düşmanı eğilimler, bizim üzerinde durmamız gereken eğilimlerdir. Proleter enternasyonalizmi, ancak bu gibi milliyetçi tavırlara karşı mücadele ile savunulabilir.

DİĞER EMPERYALİST BÜYÜK GÜÇLERİN TAVRI

Almanya'nın yeniden birleşmesi yönündeki gelişmeleri, diğer büyük emperyalist güçler kaygı ve fakat, şu anda buna karşı bir şey yapamamanın çaresizliği içinde izliyor ve en iyi halde birleşmenin hızını yavaşlatma yönünde diplomatik girişimlerle yetiniyorlar. Onların kaygısı, Doğu Almanya'yı da gücüne katan Alman emperyalizminin gücünün artması yüzündendir.

Doğu Almanya ile birleşen Batı Almanya'nın gayri safi milli hasılası, İngiltere ve Fransa'nın gayri safi milli hasılasının toplamından fazla olacaktır. Alman emperyalizmi, Avrupa'nın tartışmasız en büyük ekonomik gücü haline gelecektir. Askeri güç açısından da, 80 milyonluk Almanya'nın gücü önemli ölçüde artacaktır. Bu güç, önümüzdeki yıllar içinde büyük büyüme imkanlarına ve Doğu Avrupa'nın iflas eden ekonomilerini bütünüyle kendine bağlama imkanlarına sahiptir. Bu gücün gelecekte daha büyük paylar talep etmesi, gelişmenin doğası, emperyalizmin mantığı gereğidir. Alman emperyalizminin dünya hegemonyası konusundaki dalaşmada, doğrudan rakipleri olan diğer büyük emperyalist güçlerin "kaygısı", kendi tatlı kârlarının bir bölümünü daha Alman emperyalizmine kaptırma kaygısıdır. Ama onlar bu gelişme karşısında bir şey yapamamanın da çaresizliği içindedir. Çünkü bir yandan çokça lafını ettikleri "ulusların kendi kaderini tayin hakkı", Almanya bağlamında şimdiye dek aslında komünizme karşı savundukları "birleşme", Batılı emperyalistleri, birleşmeye açıkça tavır almaktan alıkoymaktadır. Rus sosyal emperyalizminin ise, şu anda Batı Alman emperyalizminin gelişmesini

Onun ardından SAHTEKARLIK geliyor.
Koca bir testi sallıyor,
bedava bira. Size yalnızca içip,
çocuğunuzu ona satmak kalıyor.

Dağlar kadar yaşlı,
ama aktif hala,
APTALLIK da yürüyüşte,
ayırmıyor sahtekarlıktan gözünü.

Arabanın üstünden kolunu çıkarmış,
CİNAYET geliyor.
Hayvan keyifli görünüyor
ve tutturmuş bir türkü
"sweet dream of liberty"(*)

Dünkü şoktan hala kurtulamamış,
onun için titrek EŞKİYALIK geliyor.
Sırtında Junkerlerin mareşal üniforması
ve kucağında bir yerküre.

Ama bütün bu büyük altılar,
Bu kan emici bilinen acımasızlar,
hepsi onların şimdi talep ediyor:
Özgürlük ve demokrasi.

Bu altı bela ardından,
koca bir ölü arabası geliyor.
İçinde -doğru dürüst görünmüyor-
bilinmez bir cins yatıyor.

Ve yıkıntılardan gelen bir rüzgar
onların ölüm türküsünü söylüyor.
Bu evlerin bir zamanki sakini olanlar,
büyük sıçanlar.

Şimdi daracık sokaklardan,
çıkarak kitleler halinde
takılıyor yürüyüşün peşine.
Ve ince sesleri ile bağırıyorlar:
Yaşasın özgürlük
Özgürlük ve demokrasi!

(*): "sweet dream of liberty"= tatlı özgürlük rüyası

Brecht bu şiirini, 1947'de Batılı emperyalistlerin, Almanya'yı "özgürlük ve demokrasi" adına bölme planları açığa çıktığı bir ortamda yazmıştır...

engellemekten daha önemli iç dertleri vardır. Rus sosyal-emperyalizmi, şimdi Rus imparatorluğunun parçalanmasını engelleme acil görevi ile karşı karşıyadır. Kaldı ki, Almanya'nın birliğine karşı, bugün tek pratik engelleyici tavır savaş olabilir. Bu ise şu andaki uluslararası konjonktürde gündemde değildir.

Biz bu bağlamda emperyalist büyük güçlerle, halk yığınlarının kaygı ve korkularını birbirinden ayırmasını bilmeliyiz. İngiliz emperyalizminin, Rus sosyal-emperyalizminin, Fransız emperyalizminin, ABD emperyalizminin kaygılarında belirleyici olan, emperyalist çıkardır. Fakat iki dünya savaşının da Alman emperyalizmi tarafından çıkarıldığı bilincindé olan halk yığınlarının, Alman emperyalizminin yeniden güçlenmesi karşısında, ve "yeniden birleşme" karşısında duydukları kaygının temeli, tarihte Alman emperyalizminin oynadığı rolde yatmaktadır ve bu kaygı, haklı bir kaygıdır.

Özellikle İkinci Dünya Savaşı'nda Alman emperyalizminin, Hitler faşizminin kurbanı olan halklar, Almanya'nın birleşmesinden kaygı duymakta bütünüyle haklıdırlar. Birleşmiş emperyalist büyük Almanya, dünya halkları açısından, birbiri ile kavgalı iki ayrı Almanya'dan daha büyük bir tehdit ve tehlike, daha büyük bir baş belasıdır.

Bu bağlamda, birleşmenin biçimi üzerine de gelişmeler üzerinde kısaca durmakta yarar var. Çünkü bu gelişmeler, Doğu Almanya'nın "pazarlık gücü"nün nerdeyse sıfır olduğunun açık belgesidir.

Başlangıçta Doğu Almanya'nın yetkili ağızları, kesinlikle bir birliğin söz konusu olmadığını, bunun gündemde olmadığını söylüyorlardı. Kasım-Aralık 1989'daki resmi pozisyon bu idi.

Sonra Ocak - Şubat 1990'daki "İki ayrı devletin —birliğe giden yolda— bir konfederasyon çatısı altında birleşmesi" pozisyonu savunulmaya başlandı. (Bu konfederasyon önerisinin özde 1952'de Sovyetler Birliği'nin önerdiği konfederasyonla hiç bir ilgisi yoktur. Çünkü, temeli bütünü ile değişiktir. Temeli, Batı Almanya'nın Doğu Almanya'yı emperyalist bir bütün içinde eritmesinin ilk aşaması olmasıdır.)

18 Mart seçimlerinde, derhal birleşme diyenler iktidara gelmiştir. Şimdi Sovyetler Birliği'nin ve onun çizgisini savunanların gelinen yerde söyledikleri, birleşmiş Almanya'nın NATO üyesi olmaması gerektiğidir. Ama bu da bugünkü şartlarda yalnızca bir istek ifadesi olarak kalma durumundadır. Yaptırımcı bir talep olarak ileri sürülme şansı yoktur. (*)

Birleşmede bütün ipler, kısaca, Batı Alman emperyalist burjuvazisinin elindedir. O, NATO üyesi olarak kalmayı ***bugün*** çıkarlarına uygun görüyorsa, birleşmiş Almanya NATO üyesi olacaktır. Sosyal-emperyalist Sovyetler Birliği istesin veya istemesin, farketmez.

ALMANYA'NIN BİRLİĞİ, ANCAK SOSYALİZM ŞARTLARINDA, ALMAN PROLETARYASININ HALKININ VE DÜNYA PROLETARYASI VE HALKLARININ ÇIKARINADIR!

Bugün emperyalizm şartlarındaki birliğin yalnızca daha da büyüyen ve 4. İmparatorluk yolunda yürüyen ALMAN EMPERYALİZMİ'nin çıkarlarına uygun olduğu açıkça ortadadır. Bu yüzden Batı Alman halkı ve Doğu Alman halkı için, proleter enternasyonalizmi, bugün bütün gücü ile ve tüm araçlarla böyle bir birleşmeye karşı çıkmak görevini yüklemektedir. Bu görev, parçalanmış Alman halkını sosyalist bir Almanya'da birleştirmek amacıyla, Doğu Almanya, Batı Almanya ve Batı Berlin'de sosyalist devrimleri gerçekleştirme görevinin bir parçası olarak ele alınmalıdır. Kuşkusuz birliğin artık kesinleştiği bir durumda, bir devlet çarkının kesin olarak yerleştiği şartlarda, artık birliğe karşı mücadele görevi ortadan kalkacaktır. Ve bugünkü şartlarda da, gelişme biz istemesek de bu yöndedir.

Doğu ve Batı Almanya'nın birleşmesi —resmen de tamamlansa bile— Alman halkının önünde, Hitler Almanyasının saldırısına uğramış halklara karşı sorumluluğunu yerine getirme yükümlülüğü duracaktır. Proleter enternasyonalizmi bu bağlamda, Alman işçi sınıfına ve emekçi halkına, Hitler Almanyasının saldırısına uğramış bütün halklara tazminat ödemesi ve bütün ülkelerle barış anlaşması imzalaması, Almanya topraklarından bir kez daha savaş çıkmayacağı güvencesinin verilmesi için mücadele etme görevini yüklemektedir. Emperyalistlerin bu talepleri yerine getirmeyeceğinin açık olduğu şartlarda, bu talepler için mücadele, sosyalist devrim için mücadele ile birleşmektedir, birleşecektir.

Proleter enternasyonalizmi bütün dünya ülkelerinin proletaryasına ve emekçi halklarına ise, Almanya'nın birliği bağlamında, emperyalist birliğe karşı çıkma ve fakat sosyalist birleşmiş Almanya için mücadeleyi bütün gücü ve tüm araçlarla desteklеme görevini koymaktadır. Bu bağlamda, İkinci Dünya Savaşı sonrasının ilkesel siyasetine sahip çıkılmalı, revizyonistlerin bu siyasetten uzaklaştıkları ve nasıl uzaklaştıkları teşhir edilmelidir.

Revizyonist ihanet, yalnızca Sovyetler Birliği'nde ve onun siyasetini doğrudan savunan kesimde değil, ÇKP'nin ve AEP'nin siyasetinde de görülmektedir. 1978'e kadar haklı olarak Batı Almanya ile diplomatik ilişkileri tazminat talebine ve barış anlaşması talebine bağlı olarak ele alan AEP de, bu siyasetten vazgeçmiştir. ÇKP'nin bu siyasetten vazgeçmesi ise, 1970'li yılların başında karşı-devrimci "üç dünya teorisi"nin savunulduğu dönemde olmuştur.

Yukarıda yayınladığımız belgelerde dile gelen ilkeli siyasetle, revizyonist ihanetçi siyasetleri birbirinden ayırmak tüm Marksist-Leninistlerin görevidir.

EMPERYALİST BÜYÜK ALMANYA'YA HAYIR!

YAŞASIN PROLETER ENTERNASYONALİZMİ!

28 Nisan 1990

(*): *Yazı kaleme alındıktan sonra: Mayıs başında "2+4 görüşmeleri" denen görüşmeler (yani 2 Almanya ile İkinci Dünya Savaşı'nın dört galibi Fransa, İngiltere, Amerika, Sovyetler Birliği- arasındaki görüşmeler) başladı. Bu görüşmelerde ve tek tek ikili görüşmelerde, Batılı emperyalist güçler ve Batı Almanya, birleşmiş Almanya'nın NATO içinde olması gerektiği yönünde tavır takınırken, Sovyetler Birliği bunu reddediyordu. Onların önerisi, NATO ve Varşova Paktlarının dağıtılması ve "ortak güvenlik mekanizmaları"nın kurulması yönünde. Pazarlıklar sürüyor. Bugünkü gelişmeler karşısında "2+4 görüşmeleri"nde Sovyetler Birliği'nin tek başına takınacağı herhangi bir tavrın pratik yaptırımcı bir rolü olmayacaktır.*

Ermeni Soykırımının Hesabı Devrimle Sorulacaktır !

AMERİKAN emperyalizminin bugünkü şefi Bush'un 24 Nisan ile ilgili olarak yaptığı açıklama Türk faşistlerini çok kızdırdı. Özal'ından Ecevit'ine, Evren'inden Demirel'ine, İnönü'süne, vs. tüm faşist hakim sınıf sözcüleri Bush'un açıklamasını protesto ettiler. Bush'un —tabii bu arada Bush adına bu açıklamayı kaleme alan Amerikan emperyalizminin uzman yazarlarının— tarih bilmedikleri, öğrenmeleri gerektiği vb. bu protestolar içinde, en fazla kullanılan suçlamalardan biri oldu.

Tabii bu arada "dost ve müttefik" ABD'nin başkanının bu açıklaması ile Türkiye'nin "arkadan kalleşçe hançerlendiği", "Bush'un puştluk yaptığı" vb. vb. hakim sınıfların boyalı faşist-gerici basını ve tüm iletişim araçları ile yayılarak, "Türk'ün Türk'ten başka dostu yoktur" ırkçılığı, geniş çapta yeniden pompalandı yığınlar içine.

"Dost ve müttefik" Türkiye'yi fazla kızdırmamak için "soykırım" sözcüğünün kullanılmamasına dikkat edilen açıklamanın, buna rağmen Türk faşistlerini bunca kızdırmasının temel nedenlerinden biri, açıklamada yer alan *"1915 - 1923 yılları arasında Osmanlı imparatorluğu yöneticileri tarafından gerçekleştirilen korkunç katliam"* tespitidir. Aslında bu açıklama, ABD emperyalistlerinin bu aşamada, Ermeni sorununda Türkiye ile Ermeniler arasındaki bir uzlaşmayı nasıl düşündüğüne işaret eden bir açıklamadır. Bu uzlaşmada bugünkü faşist Türk hakim sınıfları "soykırım" değil ama, "korkunç bir katliam"ın varlığını kabul edecekler; bunun yanında bu katliamın sorumluluğu bugünkü TC devletine değil, Osmanlı imparatorluğuna da değil, yalnızca Kemalistlerin iktidardan alaşağı ettiği Osmanlı imparatorluğu *yöneticilerine* yüklenecek; böylece sorun, yalnızca bugünkü Türk faşistlerinin hiç bir sorumluluk taşımadıkları tarihi bir haksızlık olarak değerlendirilip "çözülecek"tir.

Türk faşist hakim sınıfları, bugün böyle bir uzlaşmaya da razı değildir. Onlar için katliamdan söz etmek "saldırganlıktır", "terbiyesizliktir", "tarihi gerçeklerin çarpıtılmasıdır", vb., vb... Hele hele "katliamın 1923'e kadar uzatılması" hepten "tarih bilmemenin ifadesidir".

Tarih, bilindiği gibi, en politik, en taraflı bilimdir. Türk faşist hakim sınıflarının tarihi, Ermeni sorunu bağlamında, tüm ulusal sorunda olduğu gibi yalan, demagoji, çarpıtma üzerine kuruludur. Gerçekte tüm sömürücü sınıfların tarihi böyledir. Onlar tarihi gerçekleri, ancak siyasi olarak işine geldiği ölçüde doğru veya doğruya yakın olarak aktarırlar. Bush'un açıklaması, bu bağlamda tarihi gerçeklerin ortaya konması olmasa da, doğruya Türk faşistlerinin açıklamalarından daha yakındır.

Batı Ermenistan'dan Ermenilerin sürgünü ve Ermeni soykırımı, en yoğun olarak 1915-1916 yıllarında uygulanmış olmasına rağmen, bu tarihler sonrasında da sürmüştür. Lozan anlaşması yapılana dek, Türkiye'deki Ermeniler Türk hakim sınıflarının saldırılarının sürekli hedefi olmuş; Lozan anlaşması sonrasında da —anlaşmanın Ermenilere tanıdığı azınlık statüsüne rağmen— Ermeniler üzerindeki milli baskı, eritme, sürme, Türkiye'de Ermeni varlığına son verme siyaseti, yoğunluğu değişerek sürmüştür.

Bu anlamda Bush'un açıklaması, tarihi gerçeklere "soykırım yoktur" diyen Türk faşistlerinin açıklamalarından daha yakındır. Açıktır ki, Bush'un açıklaması, Amerikan emperyalizminin çıkarları doğrultusunda bir açıklamadır. Amerikan emperyalizmi, bugün Ermeni sorununu Türkiye'ye karşı bir koz olarak kullanma ve fakat bu bağlamda yayı da fazla germemeyi çıkarlarına uygun görmektedir. Bu çıkarlar, bugün Amerikan emperyalizmini Türk faşistlerine göre, tarihi gerçeklere daha yakın bir açıklama yapmaya itmiştir.

Biz geçen sayılarımızda 1915-1916'daki soykırımla ilgili bazı tanık ifadelerini yayınlamıştık.

Bu sayımızda, Tessa Hofmann ve Gerayer Koutcharian imzalı bir makaleyi çevirerek yayınlıyoruz.

Sözkonusu makale, Diyarbekir ve Hatay'dan yakın dönemde göç etmek zorunda kalmış olan iki Ermeninin bu göç öyküsünü anlattıkları yazılara bir ön açıklama olarak kaleme alınmıştır ve bu iki vilayette 1916 sonrası gelişmeleri de ortaya koymaktadır.

Diyarbekir ve Hatay: Göçmen Raporları

ÖNAÇIKLAMA

Aşağıda yayınlanan raporlarda (*Bu raporları önümüzdeki sayılarda yayınlayacağız. /Bolşevik Partizan'ın Notu*) Türkiye'nin en güneyinde eski İskenderiye sancağında, Hatay'da Ermenilerin yeni dönemdeki durumu dile getirilmektedir.

Ermenilerin Türkiye tarafından takip altına alınması ve yok edilmesi, kural olarak Birinci Dünya Savaşı dönemi ile özdeşleştirilir. Klikya'da 1919-1922 arasında Ermenilerin sürülmesi ve yok edilmesi, ve İskenderiye (Aleksandret /ÇN) sancağındaki Ermeni cemaatinin akıbeti daha az bilinmektedir. En az bilinen ise 20'li yılların sonunda Batı Ermenistan'ın "taranarak iyice azaltılmış ve korku içinde yaşayan Ermeni nüfus artığı" içinde yürütülen takibattır.

İngiliz yazar Christopher Walker şimdi *"Armenia. The Survival of a Nation"* adlı monografisinde buna özel bir bölüm ayırmıştır.

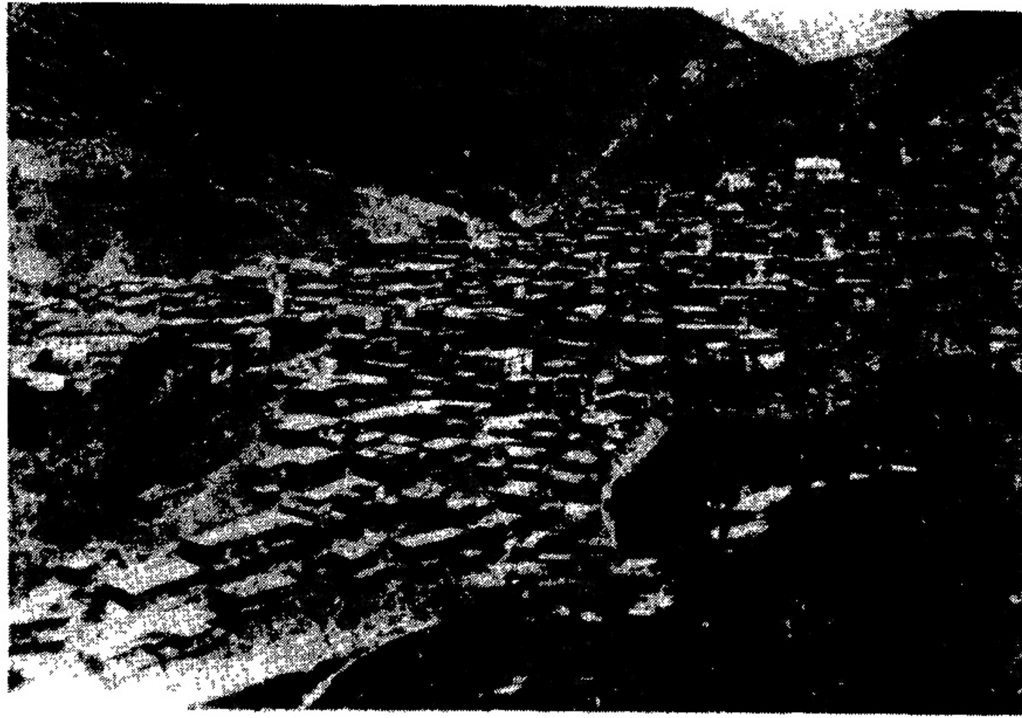
...

Walker, Batı Ermenistan'da 1929-1930 yıllarında yeniden "Ermeni köylüleri ve zanaatçılarının artıkları"nın sürgününün gündeme geldiğini ve bu bağlamda toplam 30.000 Ermeninin sürüldüğünü açıklamaktadır:

"Halep 14 Kasım 1929 tarihli bir telgrafta İngiliz konsolosu A. Monck-Mason, son altı ay boyunca

Harput (Charberd), Diyarbekir (Amid) ve Mardin'den sürekli olarak göçmenler geldiğini bildirmektedir. Onun görüşüne göre, "Anadolu'nun uzak bölgelerindeki tüm hristiyan nüfustan –tüm araçlarla, gerekirse katliamlarla da, ki bu sıkça olan bir şeydir değildir– kurtulma, Türk hükümetinin kararlılıkla uyguladığı bir politika olarak görülmektedir." Halep, diye devam ediyor o, "her gün gelen Ermeni kervanlarının sığınma yeri olmuştur." "Bir çok aile hastadır, ve hemen hemen hepsi büyük yoksulluk içindedir." O, Harput'tan gelen bir Ermeninin söylediklerini de şöyle aktarmaktadır: "Türkiye' de artık yaşayabilmenin tüm temelleri yok edildi. Biz sürekli izleniyoruz, saldırıya uğruyoruz, hakarete uğruyoruz, hapislere atılıyoruz. Kiliselere bomba atılıyor. Diyarbekir Ermeni piskoposu 7 sarhoş asker tarafından öldürüldü." (W. Christopher, Armenia. The Survival of a Nation, London 1980, s. 348)

Zorla sürgün edilenlerin pasaportlarına "Türkiye'ye geri dönüşü yasaktır" damgası vurulmakta idi. (Toriguian, Shavarsh, The Armenian Question and International Law, Beirut 1973, s. 142)

Klikya'daki Ermeni şehirlerinden biri Hacn. Savaş öncesinde 25.000-30.000 arası Ermeni nüfusuna sahip olan Hacn'da, çöl ve ölüm kamplarından geri dönen 600 kadar Ermeni, şehri aylarca direnerek savunmuştur. Savaş sonrasının yaklaşık 8.000 kişilik Ermeni nüfusundan yalnızca 480'i canlı olarak kurtulmuştur. Hacn bugün de bir hayalet ve harabe şehridir.

KLİKYA

Klikya (yaklaşık 50.000 km²), Osmanlı döneminde esas olarak Adana vilayetine dahildi. Mondros ateşkes anlaşması (30.10.1918) Osmanlı ordularının, "düzeni sağlayacak kadar bir bölüm" dışında kalan kesiminin Klikya'dan çıkmasını öngörüyordu. Fransa ve İngiltere daha 16 Mayıs 1916'da yapmış oldukları Sykes-Picot anlaşmasında, Ortadoğu'da nüfuz alanlarını aralarında nasıl bölüşecekleri konusunda anlaşmışlardı. Buna göre: Suriye'nin hristiyan nüfusun ikamet ettiği kıyı kesimi doğrudan Fransız mandası altına sokuluyordu. Bunun yanında Suriye'nin iç bölgelerinde dört şehrin (Şam, Homs, Hama ve Halep) Fransa'nın nüfuz alanı içinde olması öngörülüyordu. Ayrıca Lübnan, Adana vilayeti ve Kürdistan ve Ermenistan'ın, Rusya'nın üzerinde hak iddia etmediği kesimi (Sivas, Diyarbekir, Harput ve Musul vilayetleri) üzerinde de Fransız mandası öngörülüyordu. Buna karşılık İngiltere, Trans-Ürdün ve Mezopotamya' nın bir bölümünü alıyordu. *(Abeljan, Artases, Klikia ew draci ekramaser, Konstantinopel 1922, sayfa 171; bunun için ayrıca bkz. Krikorian, Mesrob K.: Armenians in the Service of Ottoman Empire 1860-1908.)* Paris barış görüşmelerinde (1919) tüm Ermenistan delegasyonu Klikya'da savaş öncesi 200 bin kişilik Ermeni nüfusundan söz etmektedir. *(Bkz. Hovannisian, Richard G.: The Republic of Armenia, Cilt 1 [the first year 1918-1919], Berkeley-Los Angeles-London 1971, s. 278)* Sık sık bunun iki misli bir rakam da verilmektedir. Bu durumlarda eski Halep vilayetinin kuzey kesimleri (Maraş, Urfa, Antep, Kilis gibi şehirler) Klikya'nın parçası olarak sayılmaktadır. Marcel Leart (bu Grigor Zhorab'tır) 1882'de Halep vilayetinin kuzeyinin Ermeni nüfusunu 100.000, Adana vilayetinin Ermeni nüfusunu 280.000 olarak koymaktadır. *(Bkz. La Question armenienne a la lumiere des documents, Paris 1913, s. 59.)* Ermeni Klikya katolik kilisesi yetki alanı için Türkiye Ermeni apostol patrikhanesi 1911'de apostol-katolik ve protestan Ermeni kiliselerinde sinodal olarak örgütlenmiş Ermenilerin sayısını (Klikya için /ÇN) 312.200 olarak vermektedir. Ancak Klikya katolik kilisesinin yetki alanı coğrafi-tarihi Klikya kavramı ile aynı değildir.

Ve Adana ve Halep vilayetleri yanında Ermeni vilayeti Charberd'in (Harput'un /ÇN) bir bölümü (Malatya sancağı) ve Anadolu vilayeti Ankara'nın bir bölümünü –Yozgat sancağı ile birlikte– içermektedir. *(Bkz. Ormanean, Malakhia Arkhepiskopos; Hajoc Ekkerecin..., Konstandunopolis 1911, s. 263. vd.)* Fransa'nın Klikya üzerindeki emperyalist iştahını kabartan şey, her şeyden önce Adana ovasının zengin pamuk hasadı idi.

Klikya'da yüzyıllardan beri bir Ermeni azınlığı yaşamakta idi. Adana'da Ermenilerin varlığı örneğin ilk kez milattan sonra 4. yüzyılda belgelidir. Haçlı seferleri döneminde sayıları artmıştır. 11. yüzyıl ile 14. yüzyıl arasında Klikya'da bir Ermeni krallığı kurulmuştur. Klikya'daki Ermenilerin Fransızlarla ilişkileri ve Fransa'ya eğilimleri bu dönemde başlar. 1914 yılında çok milliyetli Adana vilayetinde Ermeniler yaklaşık 150.000-200.000 arası bir nüfusla güçlü bir azınlık oluşturmaktadır. 19. yüzyılın ikinci yarısında tüm Adana vilayetinin toplam nüfusu 403.500' dür. *(Veon Paul du: Le passion de la cilicie 1919-22, Paris 1937, s. 5.)* 1919 Kasımında Fransızlar Klikya'nın askeri işgalini İngilizlerden devraldıklarında, Fransa'nın Suriye yüksek komiseri Georges Picot Ermeni göçmenlere Klikya'ya geri dönme ve yerleşme çağrısı yapar. Klikya'nın Fransızların himayesinde Ermeni vatanı olacağı sözü verilir Ermenilere. Klikya' nın geleneksel Fransız yanlısı Ermenileri bu sözlere güvenirler. Suriye ve Mezepotamya'da bulunan ve 1915 soykırımından canlarını kurtarmış olan ve açlık sınırında yaşayan 120 bin kadar Ermeni göçmen, Georg Picot'un bu çağrısına uyar. Fransa'nın bunu izleyen ikiyüzlü siyaseti –Fransa bu dönemde bir yandan Ermenilere karşı kendini Klikya'nın himayecisi olarak tanıtırken, diğer yandan Türkiye'deki iktisadi imtiyazlarını (tütün tekeli, demiryolu ve madencilik hakları vb.) koruyabilmek amacı ile milliyetçi kemalist Ankara hükümeti ile anlaşma zemini aramaktadır– Ermeni sorunu üzerine yazan

Fransız yazarlar tarafından atlanmaktadır.

Fransa ve Klikya'ya doğru ilerleyen, ya da Klikya'da gerilla savaşı yürüten Türk ve Kürt milliyetçileri arasındaki savaşta Ermeni halk esas kurban durumundadır. Çaresizliğin verdiği bir cesaretle Ermeniler Türklere karşı Fransızlardan daha sert bir direniş gösterdiler ve Maraş (Ocak-10 Şubat 1920), Urfa (9.2.-7.4.1920) ve Hacn (31.3 - Ekim 1920) şehirleri için yürütülen savaşlarda çok büyük kayıplar verdiler. Bu bağlamda mesela Maraş bölgesinde yaşayan 24.000 Ermeniden 11.2.1920'de yalnızca 9700'ü geri kalmıştır. 11.900 Ermeni şehirde ve köylerde savaşta, ya da Maraş'tan İslahiye'ye kaçış sırasında yolda hayatlarını kaybetmiştir. *(Kerr, Stanley E.: The Lions of Marash. Personal Experience with American Near East Relief, 1919-1922, Albany 1973, s. 196.)*

Çeteler tarafından ateşe verilen Sen Georg, Sen Stefan ve Meryem Ana kiliselerinde yüzlercesi yanarak can vermiştir. Bu arada Fransız man da birlikleri Maraş'ta gözlerinin önünde birbiri ardına Ermeni merkezlerinin yakılıp yıkılmasına seyirci olarak bakmakta, yananları kurtarma ya bile karışmamaktadır. *(Aynı yerde, s. 123, s. 127)* 10 Şubat 1920'de Fransız askerlerinin korumacılığında Maraş'tan yola çıkan yaklaşık 3500 kişilik ilk Ermeni göçmen kafilesinden ancak 2500'ü İslahiye'ye varabilmiştir. İkinci, asker korumasında olmayan 2000 kişilik kafile yolda saldırılara uğramış, saldırılarda canını kurtarabilen 200 kişiden ancak 20'si tipi altında İslahiye'ye varabilmiştir. *(Aynı yerde, s. 296)* Savaş öncesinde 25.000-30.000 arası Ermeni nüfusuna sahip olan Hacn'da çöl ve ölüm kamplarından geri dönen 600 kadar Ermeni, şehiri aylarca direnerek savunmuştur. Savaş sonrasının yaklaşık 8000 kişilik Ermeni nüfusundan yalnızca 480'i canlı olarak kurtulmuştur. Burada da Fransızlar direnen Ermenilere yardım vaad etmiş, fakat vaadlerini yerine getirmemiştir. Hacn bugün de bir hayalet ve harabe şehridir.

Zeytun'un arta kalan 1000 kişilik Ermeni nüfusu da (savaş öncesi nüfus yaklaşık 9000'di) yok edildi. Türk askerine güvenerek teslim olan 641 kişi Diyarbekir'e sürülmüştür. Burdan itibaren ise tüm izleri kaybolmaktadır. Mücadeleye karar veren diğerleri de hemen hemen bütünü ile yok edilmişlerdir. *(Kerr, age., s. 234)*

Türk-Fransız barış görüşmeleri Şubat 1921'de başladı. Bu görüşmeler Franklin-Boullion ve Yusuf Kemal tarafından imzalanan 20.10.1921 tarihli Ankara anlaşması ile sonuçlandı. Ankara anlaşması Fransız güçlerinin 1921 sonuna dek Klikya'dan geri çekilmesini öngörüyordu. Eğer Türklerin intikamına ve aşağılamasına uğramak istemiyorlarsa, 100.000-105.000 arası Ermeni yeniden göçmek zorunda idi. Her ne kadar Ankara anlaşmasında "Hristiyan azınlığın haklarının korunacağı" maddesi var idi ise de, bu yalnızca kağıt üzerinde kalan bir hükümdü. Buna Adana'daki din adamları bile uymadılar. *(Aynı yerde, s. 237)*

Türklerin nefret ettiği ve geçmişte soykırıma uğrattığı ve savaş içinde de Türklerin düşmanı Fransanın müttefiki olarak hareket eden Ermeniler büyük tehlike içinde idiler. Buna rağmen Fransa'nın Ortadoğu'daki ordularının kumandanı General Henri Gouraud, Ermenilerin boşaltılması değil, Klikya'daki hristiyanların bulundukları yerde kalmaları yönünde emir verdi. Fransızlar ile kemalistler arasındaki ikili anlaşmaya kızan İngiltere de olası göçmenlerin Filistin ve Mısır'da yerleşmesine karşı çıktı ve yalnızca 1. veya 2. mevki yolcu biletini satın alabilecek durumda olan göçmenlere yalnızca Kıbrıs için vize verdi. Göçmenlere göçmenlik hakkını veren, yalnızca, Fransa'nın etkisindeki Lübnan ve Suriye oldu. *(Aynı yerde, s. 237)*

Tarih, bilindiği gibi, en politik, en taraflı bilimdir. Türk faşist hakim sınıflarının tarihi, Ermeni sorunu bağlamında, tüm ulusal sorunda olduğu gibi yalan, demagoji, çarpıtma üzerine kuruludur. Gerçekte tüm sömürücü sınıfların tarihi böyledir. Onlar tarihi gerçekleri siyasi olarak, ancak işine geldiği ölçüde, doğru veya doğruya yakın olarak aktarırlar.

Böylelikle Fransa'nın emperyalist iştahı genç-Türklerin ölüm kamplarından canını kurtarmış olan 20.000-30.000 arası Ermeninin daha canına mal oldu ve iki yıl ertesinde 100.000 kadar Ermeni yeniden göç yollarına dizilmek zorunda kaldı.

Ankara anlaşmasının 7. maddesine göre, Vilayet'in güney sınırındaki Aleksandret (İskenderun /ÇN) sancağı (4805 km²) hala Fransız yönetiminde kalacak ve fakat Türkçe resmi dil olacaktı. *(Bkz. Anlaşma metni: Veou.. La Passion... s. 344 vd.)* Türkçeye tanınan bu imtiyaz hiç bir şekilde gerçek nüfus ilişkilerini yansıtmıyordu. 1936'da İskenderun'da 84.584 Arap (alevi ve sünni), 85.242 Türk, 4891 Kürt, 945 Çerkez, 474 Yahudi, 28.857 Ermeni ve 21.000 diğer değişik hristiyan yaşıyordu. *(Ders, Le desastre d'Aleksandrette, Paris 1938, s. 41)* Yani Türkler toplam 197.548 kişilik nüfusun % 39'unu oluşturuyordu ve Ermenilerle Araplar gibi halk topluluklarının tersine, uzun bir yerleşme geçmişine de sahip değillerdi. Türklerin sancağa esas yerleşmesi 17. yüzyılda Sultan Süleyman döneminde sancak kurulduğunda buraya yerleştirilen garnizon üzerinden olmuştu. Hristiyan Araplar da müslüman Araplarla birlikte ele alındığında, Arapların nüfusu Türklere göre çoktu (ortodoks ve birleşmiş hristiyan Araplar: 14.105, 22.461 sünni ve 62.026 alevi müslüman Arap). *(Aynı yerde, s. 49)*

Ermeni nüfusun 23.000 kadarı eskiden beri bu bölgede oturan Ermenilerden, 6000 kadarı ise Amerikan Yardım Derneği Near East Relief aracılığı ile buraya yerleşen Klikya göçmeninden oluşuyordu. Bunlar hep birlikte nüfusun % 11'ini oluşturuyordu.

Türk azınlığın yalnızca üçte biri kadarı sancağın Türkiye'ye bağlanmasını istemesine rağmen, Mustafa Kemal 1936'dan itibaren bölge üzerinde hak iddia etmeye başladı ve 1938'de Türk askerleri sancağa girdiler. *(Walker, age., s. 348)* Walker bu eylemi Hitler'in Ren bölgesini işgaline benzetir. *(Aynı yerde.)* Aynı dönemde M. Kemal Hatay'daki Türk olmayan nüfusu azaltmak için Romanya'daki Türk azınlık üzerine de anlaşmalar yapar. 1938/39 kışında Dobruca'daki Türk nüfusun sancağa akışı başlar. *(Veou Le desastre... s. 97.)*

Sancağın askeri işgalinden ve 5.7.1938'de yapılan "Fransız-Türk dostluk anlaşması"ndan sonra kemalist olmayan Türklerin, Arapların ve hepsinden önce de Ermenilerin exodusu başlar. Göç sonunda yalnızca 600 Ermeni kalır geride. *(Walker, s. 349)* Diğerleri her zamandan daha yoksul bir biçimde Lübnan'daki ve Suriye'deki göçmen kamplarına varırlar.

MUSA DAĞI

Abdülhamit ve genç-Türklerin saldırılarına karşı bazı Ermeni şehirleri yiğitçe ve kararlılıkla direndiler: Zeytun (Ermenice: Ulnia; Klikya 1895), Hacn (Klikya 1909-1920), Şapin Karahisar (Küçük Ermenistan, 1915) ve Van (1915). Van (1915) ve Zeytun (1909) halkının direnişi, yabancı mü-

Açıktır ki, Bush'un açıklaması, Amerikan emperyalizminin çıkarları doğrultusunda bir açıklamadır. Amerikan emperyalizmi, bugün Ermeni sorununu Türkiye'ye karşı bir koz olarak kullanma ve fakat yayı da fazla germemeyi çıkarlarına uygun görmektedir.

dahalelerinin de sayesinde başarı kazanmıştır. Buna karşı Şapin Karahisar halkı son kurşununa kadar dövüş tükten sonra yok edilmiştir (1915). Doğal çevreleri dolayısı ile belli avantajlara sahip olan bazı yerleşim bölgeleri de —mesela Muş'un güneyindeki Sasun gibi— Kürt toprak ağalarına ve Türk memurlara karşı —1915'de hemen hemen tüm nüfusu yok edilene dek— büyük bir mücadele geleneğine sahiptir. Ermeni direnişinin bu örnekleri içinde yalnızca biri, her şeyden önce Akdeniz kıyısındaki yerinin avantajları sonucu direnenlerin kurtulması sayesinde dünya çapında ün kazanmıştır. Sözkonusu olan Musa Dağı'ndaki (Ermenice Mussa Ler, Arapça Cebel Musa) Ermenilerin 40 gün süren kuşatılmasıdır. Musa Dağı Amanos'un güneyinde Akdeniz kıyısı boyunca uzanan büyük bir dağdır. Franz Werfel'in "Musa Dağı'nda Kırk Gün" adlı romanı (1933) bu direnişin dünyaca ünlenmesine yardımcı olmuştur. Musa Dağı'nın doğu ve güney cephesinde altı Ermeni köyünden oluşan bir nahiye vardı. (Köyler Hacı Habipli, Pitias, Yorun Oluk, Çtrpek, Wagef ve Kepuzye idi.) Bu köylerin nüfusuna 13.7.1915 tarihli göç emri tebliğ edildiğinde, halk daha önce Klikya köylülerinden aldıkları bilgiler sonucu, bu göçün hedefinin ne olduğunu biliyordu. Halkın büyük çoğunluğu göç emrine uymamayı tercih etti. Toplam 4231 kişi Musa Dağı'nda gizlendi. Burada bir Alman albayın yönetimindeki 15.000 kişilik bir Türk ordu grubu tarafından kuşatıldılar. *(Veou, Le desastre.. s. 162.)* Musa Dağı'ndaki Ermeniler bu büyük güce karşı direndiler, teslim olmadılar. Ve sonunda iki Fransız ve bir İngiliz gemisi tarafından kurtarıldılar.

Franz Werfel romanını burada bitirmekte ve mutlu sona bağlamaktadır. Göçmenlerin bundan sonraki —bundan daha az trajik olmayan— yaşamları konusunda bir şey söylememektedir. Bununla ilgili en kapsamlı ve otantik rapor, olayı bizzat yaşayanlar tarafından yayınlanmıştır. "Cebel Musa Hemşeriler Birliği" Beyrut'ta 1970'de 877 sayfalık bir rapor yayınladı. *(Housematean Mousa Leran. Derleyen, Martiros Gousagdzean, Polos Matouran, Beirut 1970.)* Bu rapora göre; Musa Dağı'nın 4058 göçmeni önce Port Said'e getirilmişler ve burda bir çadır kampında ikamet etmişlerdir. 17.11.1916'da Fransızlar bunları yeni "Oryent Lejyon"ları için gönüllü yazmışlardır. Ki bu güç, çoğu Musa Dağı direnişine katılan Ermenilerden oluştuğu için "Ermeni Lejyonu" olarak da tanınır. Bu lejyon, Ermenilerin önerisi üzerine de kurulmuştur. Sykes-Picot anlaşma görüşmelerinde Ermeni delegasyonunun sözcüsü olan Poros Nubar Paşa, Ermenilerin Ortadoğu'da askeri angajmanı karşılığında, müttefiklerin zaferi halinde Klikya'nın Fransız himayesinde özerkliğinin kabulünü talep etmiş ve bu vaadi de almıştır. *(Veou, La passion.)*

Bu vaad tam bir alay etme gibi görünmektedir, çünkü daha 1915'te Rus-İngiliz-Fransızların gizli bir anlaşmasında Ermenistanın Antant güçleri arasında nasıl bölüneceği karara bağlanmıştı. Buna göre Rusya dağlık Ermenistan'ı, Fransa "küçük" -Rum- Ermenistanı'ı ve Klikya'yı alacaktı. Yani Ermeniler kendi müttefikleri tarafından kazıklanmıştı.

Bu lejyona önce Musa Dağı'ndan 600 genç Ermeni, sonra da Osmanlı ordusunun mensupları olarak İngilizlere savaş esiri düşmüş 300 kadar Ermeni (Mısır'dan) katıldı. 1917'de Amerika'dan da 1200 gönüllü yazıldı. Ermeni lejyonu en güçlü olduğu dönemde sayısı 5000 kadardı. Aslında istense bu sayı 20.000'e dek yükseltilebilirdi. Fakat Fransızlar "disiplinsiz ve isyancı" olarak değerlendirdikleri bu ordunun fazla büyümesini istemiyorlardı. Musa Dağı göçmenlerinin raporunda Fransız kumandanların Ermeni lejyonundaki Ermenilere nasıl kötü muamele ettiklerine bir çok örnek verilmektedir. Cezalandırmalar kurşuna dizmeye kadar varmıştır. 1920 yılında Ermeni lejyonunun mevcudu 1000'e düşürülmüştür. 1921'de Türk-Fransız anlaşması ertesi bütünüyle dağıtılmıştır.

Musa Dağı göçmenlerinin lejyona katılmayan bölümü, Fransız himayesinde yeni bir hayata başlamak umuduyla dolu olarak 1919 Kasım'ından itibaren Port Said'ten Musa Dağı'na geri dönmüştür. 1921'de Yorun Oluk'ta nüfus 1105 kişi, Hacı Habipli'de 910 kişi, Çtrpek'te 929 kişi, Pitias'ta 740 kişi, Kepuzye'de 474 kişi, Wagef'de 440 kişi, yani toplam 4598 kişidir. Dönenler Fransa'nın Ortadoğu politikasının 1939'da yeni ve bu kez nihai bir göçe yol açacağını akıllarından geçirmemektedir. 17.7.1939'da Musa Dağı Ermenileri bölgeyi yeniden terk etmek zorunda kaldıklarında, Wagef köyü sakinlerinin çoğunluğu (70 aile) Türk vatandaşlığına geçmeyi, yeniden kaçışa tercih etmişlerdir. Fakat 1955 Kıbrıs krizi ertesinde Türkiye'deki hristiyan azınlığın durumunun sürekli kötüleşmesi sonucunda, bunların da önemli bir bölümü sonuçta göçmek zorunda kalmıştır. Wagef'te geri kalanların sayısı ancak 150 kadardır.

1939'da yeniden kaçan Musa Dağı göçmenleri, Lübnan-Suriye sınırında Anjar'da bir Alman kilise yardım cemiyetinin desteği ile yerleşmiştir. İkinci Dünya Savaşı ertesinde bunların bir bölümü Sovyet Ermenistanı'na göçmüştür. 60'lı yıllarda Sovyet Ermenistanı'nda Musa Dağı göçmenlerinin ve onların yeni kuşaklarının sayısı 7000 civarındadır.

Sovyet Ermenistanı'nda, Musa Dağı savaşçılarının anısına dikilen anıt...

Sovyet Ermenistanı'nda Erivan ve Eçmimiadzin arasında Musa Dağı göçmenleri için bir küçük şehir kurulmuştur. Bu kente Musa Dağı adı verilmiştir. Bu kentin yukarısında Musa Dağı savaşçılarının anısına kızıl kilden bir anıt vardır. Musa Dağı'nın savaşçılarının boyun eğmezliğinin sembolüdür bu anıt. Anıtın merkezinde elinde silahı bir Ermeni köylüsü bulunmaktadır. İsyancı boyun eğmez Ermeni köylüsü sembolize edilmektedir. Anıtın yakınlarında bir de Musa Dağı çevresinden bir dizi şeyi sergileyen etnografik bir müze vardır. Her yıl Eylül ayında Ermeni Musa Dağı halkının sürdürücüleri bu anıtın etrafında büyük bir bayram düzenleyerek, anılarını yaşatmaktadır. ■

("Armenien - Völkermord, Vertreibung, Exil, Pogrom", Themen 1, Kassel 1980, sayfa 85-89 arasından çevrildi.)

Faşist Türk devletinin manevraları ve PKK'nın "din" silahını Türk devletinin elinden alma çabaları üzerine:

MARKSİZM-LENİNİZM'İN DİN KONUSUNDA TAVRI !

FAŞİST Türk hakim sınıfları içinde öteden beri, din unsurunu siyasi mücadelenin bir aracı olarak kullanmak noktasında bir dalaş sürmektedir.

Kemalist-faşist Türk devletinin kuruluş aşamasında ümmet temeli üzerine kurulu Osmanlı devletinden, millet temeli üzerine kurulu "T.C." devletine geçişte, "din", esas olarak osmanlılığın, kemalizme karşı mücadelesinin bir aracı olmuş; kemalizm, "TC" devletinin kuruluş aşamasında laik devlet ilkesini savunmayı, devlet olarak var olabilmek için zorunlu görmüştür. Osmanlı ailesinde olan hilafetin kaldırılması, TC devletinin yanında ikinci bir iktidar odağına yer vermemek için Kemalistler açısından mutlak zorunluluktu.

Daha sonraki gelişme içinde de, Türk hakim sınıflarının kendi aralarındaki iktidar dalaşında her dönemde hakim sınıfların bir kanadı "dini gericilik" dedikleri şeriat düşüncesine karşı "laik devlet" düşüncesini savunurken, bir diğer kanadı yığınlar içindeki dini düşünceleri sömürerek, iktidardan daha fazla pay kapma hesapları içinde şeriatçı düşüncelere yakın görünmüştür.

12 Eylülcü yönetim, komünizme karşı bir mızrak olarak değerlendirdiği islamcı akımların devlet denetiminde gelişmesini desteklemiştir. Ama gelişme, 12 Eylülcü kemalist faşistlerin istediği biçimde olmamış, islamcı akımlar devlet denetiminden çıkma, yer yer devlet kurumları içine yerleşme eğilimlerini arttırmıştır.

Bugün ülkemizde, 12 Eylülcü faşist kemalistlerin de marifetleri sonucu gelişen bir islamcı akım vardır. Sonal hedefi islam devleti olan bu akım, kendi içinde çok parçalıdır. Buna rağmen gelişme hızı ve eğilimi, hakim sınıflar içinde sözde laiklik yanlısı —onların laikliği, müslümanlığı kendi denetimlerinde bir silah olarak kullanma içeriğine sahiptir. 12 Eylülcülerin uygulaması, onların laikliğinin sahteliğini açıkça belgelemiştir. PKK'ya karşı mücadelede, devrimci harekete karşı mücadelede kuran ayetlerine dayananlar, bu "laik"lerdir!— olanları da rahatsız edecek boyutlara gelmiştir. Şimdi bunlar, bu rahatsızlıklarını dile getirmeye ve "dini gericiliğe" karşı mücadele adına kendilerini ilerici göstermeye başlamışlardır. Önümüzdeki dönem, bu konudaki dalaşma daha da kızışacaktır.

Nüfusunun büyük çoğunluğu müslüman olan ve dindar olan ülkemizde; dine karşı tavır, kuşkusuz devrim açısından özel bir öneme sahiptir. Bu konudaki yanlış bir tavır, devrim açısından felaketli sonuçlara yol açabilir. Marksist-Leninistler bu konuda da ilkeli davranmak zorundadırlar. Marksist-Leninistler dine karşıdırlar. Çok genel konduğunda; dini, hakim sınıfların elinde, ezilen sömürülen yığınları kandırmak için kullanılan "afyon" olarak değerlendirirler.

Fakat dinin temelinin ekonomik ve toplumsal olduğunun bilincinde olarak, dine karşı mutlak gereklilik olan mücadeleyi, dinin yüzeydeki görüngülerine, tek tek dindarların dinin gereklerini yerine getirmesine vb. karşı değil; dinin temellerine, dini ortaya çıkaran şartlara, dine ihtiyaç yaratan şartlara karşı bir mücadele olarak yürütürler. Marksist-Leninistler, devlet bağlamında dini kişinin özel sorunu olarak görürler. Yani en net, kesin laiklikten yanadırlar. Onlar, dinin kararnamelerle ortadan kalkmayacağının, onun ortadan kalkması için, onu yaratan ekonomik temelin değiştirilmesi yanında, sürekli sistemli bir ideolojik mücadelenin gerekliliğinin bilincinde olarak, din özgürlüğünü savunurlar. Dine ve mezheplere yönelen baskılara karşı çıkarlar.

Din özgürlüğünün savunulması ve dine ve mezheplere yönelen baskılara karşı çıkılması ama, hiç bir şekilde din propagandası yapılması, dinin savunulması biçiminde anlaşılmamalıdır. Bu konuda iki sapma vardır. Biri, dine karşı mücadele görevinin unutulması, halktan tecrit olmama adına dinle uzlaşma ve yer yer bizzat dinin propagandası anlamına gelen görüşler savunma, faaliyet yürütme; diğeri ise, dine karşı mücadeleyi dinin şu veya bu görüngüsüne karşı mücadele, dine küfür etme, vb. biçiminde yürütmedir. Bunların her ikisi de tehlikelidir. Türkiye-Kuzey Kürdistan somutunda bu bağlamda yaygın olan sapma, bizim değerlendirmemize göre, birinci sapmadır. Şimdi PKK ortaya koyduğu "yeni" teori ve uygulama ile, bu sapmanın bir örneğini sunmaktadır.

1989 yılının 13 Ağustos tarihli 33. sayısında "2000'e Doğru" dergisinde şu haber yayınlandı:

" PKK'NIN CEPHE ÖRGÜTÜNDEN HACILARA BİLDİRİ

"Yâ Rahim Yâ Kerim Yâ Allah"

Geçtiğimiz haftalarda PKK'nın cephe örgütü ERNK tarafından bir bildiri yayınlandı. Bildiri Müslüman hacılara yönelik, "BİSMİLLAHİRRAHMANİRRAHİM" ile başlayan bildi-

rinin ilk paragrafı şöyle:

"1989 (1409) Hac döneminin makbul ve mübarek olmasını cenabı haktan niyaz ederiz. Ve bu münasebet dolayısıyla İslam Dünyası için barış ve kardeşliğin devam etmesini temenni ederiz. Mübarek topraklar üzerinde bulunduğumuz bu sıralarda bütün İslam Dünyasının ve Müslüman halkımızın günahlarını Gâfur ve Raahhim Allahımızdan af etmesini dileriz. Ve Muhammed (S.A.S.) Peygamberimizden şefaat arzdileriz."

Bildiride "Faşist Saddam Hüseyin'in uyguladığı katliamlar esasında Müslüman Kürt Selahaddin EYYÜBİ'NİN Haçlı Hıristiyanlara karşı açtığı savaşın uzantısıdır." deniyor. Ve ortak düşmanın "Müslüman Kürt Şeyh Said'in açtığı mücadeleyi ve yükselttiği DİN BAYRAĞINI" hedeflediği söyleniyor.

"ERNK Hacılarla ilgilenen komite", Selahaddin Eyyübi, Şeyh Said, Şeyh Ubeydullah'ı "ulusal kahramanlarımız" nitelemesiyle anıyor ve bunların İslam Dünyasının birliği ve özgürlüğü için savaşıp şehid düştüklerini söylüyor. Kendilerinin ise bu "atalarının" yolunda yeni koşullar altında ve dönemin gerektirdiği yöntemlerle mücadelelerini sürdürdüklerini belirtiyor.

Bildiri hacıları "PKK önderliğindeki savaşı" desteklemeye çağırıyor. Ve "Şehitlerimiz için bir Fatiha okumanız büyük bir destektir. Bizim için duanızı esirgemeyiniz." diyor.

Son paragraf ise şöyle: "Rahmeti ile zavallı Abid Mümin ve Muğlis insanlarımızın ümit bağladığı Allahımızdan sonraki günlerimizden, kaderimizi temsil eden önderimiz ve insanlık yolumuzu aydınlattıran büyük kardeşimiz ŞEROK APO'muzu Allah selametiyle sarmasını ve düşman belasından esirgemesini bütün Dünya'ya gelen Peygamberlerin ve Evliyaların Şefaat ve Kerametleriyle Allahımıza yalvarıyoruz ki en değerli evladımızı bağışlamasını."

"Yâ Rahim, Yâ Kerim, Yâ ALLAH." "

Biz "2000 Doğru"nun görüşlerini savunduğu bu karşı-devrimci akımın geçmişteki PKK düşmanlığını, PKK'ya karşı "devletten tutarlı mücadele yürüttüğü" ile övündüğünü bildiğimizden, bu haberde sözü geçen bildirinin PKK ile ilgisi olmayabileceğini düşündük.

Fakat aynı dönemde yayınlanan Serxwebun'un 91. sayısında A. Öcalan'ın "Din Üzerine" başlıklı yazısını okuyunca yanıldığımızı, A. Öcalan'ın bildiride dile gelen pratiği temellendiren bir teoriyi formüle ettiğini gördük. Nitekim daha sonra "2000'e Doğru"nun muhabirleri, en başta da karşı-devrimci Doğu Perinçek ile yaptığı mülakatta, sözkonusu bildirinin PKK'ya ait olmadığı vb. yönünde herhangi bir açıklama yapılmadı.

Biz, milliyetçi bir burjuva akımının din silahına sarılmasını yadırgamıyoruz. Bizim karşı çıktığımız, bunun bilimsel sosyalizm adına yapılmaya kalkışılmasıdır.

Açıktır ki PKK'nın şimdi din silahına sahip çıkması, şimdiye kadar bu silahı PKK'ya karşı kullanan Türk faşist devletini ve her şeyden önce de özellikle sahte laik-kemalist-faşist kesimi kızdırmış durumdadır. Ve şimdi onlar, milli kurtuluşçu hareketi, gerçekte şeriatçı ve özellikle İran bağlantılı gösteren bir ideolojik saldırıya da başlamışlardır.

Sahte laik kemalist faşistlerin, aslında dine karşı olmaları sözkonusu değildir. Yukarda da belirttiğimiz gibi, onların karşı oldukları, dinin kendi kontrolleri dışında, kendilerine karşı kullanılmasıdır. Biz PKK'nın dini sosyalizm adına kullanmaya kalkmasına, sosyalizm adına din propagandası yapmasına karşı çıkarken, Türk faşistlerinin sözde laiklik mücadelesinden de kendimizi kesin olarak ayırıyoruz.

Aşağıda PKK Genel Sekreteri A. Öcalan'ın "Din Üzerine" başlıklı makalesinin bir ilk değerlendirmemesini yayınlıyoruz:

Bilimsel Sosyalizm din ile uzlaşmayı, onu savunmayı değil; ona karşı mücadeleyi şart koşar!

Bu başlığı okuyan her devrimcinin, doğal olarak yönelteceği sorulardan ilki, "bunun tersini iddia eden ve savunan mı var?" sorusu olacaktır. Gerçekten de bilimsel sosyalizm ile dini savunma birbirini dıştalayan şeylerdir. Fakat bilimsel sosyalizmi savunma adına yola çıkanların içerisinde, ne yazık ki, bilimsel sosyalizmin "gerçekliği" adına sığınarak, dinle uzlaşma ve "yeni din" yaratma teorilerini savunanlar çıkmıştır, çıkmaktadır.

Bu, Serxwebun sayı 91 ve 92'de yayınlanan bir yazıda, A. Öcalan'ın "Din Sorunu Üzerine" başlıklı makalesinde açıkça yapılmaktadır. Biz yazımızda, bu makalede var olan bütün yanlışları ele alma yerine, temel pozisyonları ortaya koymaya çalışacağız.

Sözkonusu makalenin girişinde dine karşı şu tavır takınılmaktadır:

"Din gerçeğine komünizm adı altında inkarcı yaklaşım, genelde olduğu kadar, özellikle Ortadoğu halklarında çok tehlikeli bir etki yaratmıştır. Bu yaklaşımın halktan soyutlanmaya, dolayısıyla da gericiliğin oldukça güçlenmesine yol açtığını hemen belirtelim. *Hatta denilebilir ki; din gerçeğine inkarcı yaklaşım, diyalektik materyalizmin kaba uygulanması anlamında olup, Ortadoğu devrimlerinin gelişmeyişinin en önemli nedenlerinden birisidir.*" (abç) (Serxwebun sayı 91, sayfa 1)

Alıntıdan görüldüğü gibi, A. Öcalan'ın çıkış noktası; ***dinin inkarının***, gericiliğin gelişmesine yardımcı olduğu ve Ortadoğu devrimlerinin gelişmemesinin en önemli nedenlerinden biri olduğudur. Devamındaki paragrafta, bu düşünce daha da açıklık kazanmaktadır. Şöyle:

"Klasik komünist partileri Ortadoğu sahasında 70 yıldır varlık sürdürüyorlar. Ama en izole olmuş topluluk durumundadırlar. *Bunun esaslı –özellikle ideolojik– nedenlerinden birisi de, dinsel gerçeğe, "komünistler tanrı tanımaz", "din eşittir gericilik" şeklindeki yanlış yaklaşımdır.*" (abç) (age. sayfa 1)

A. Öcalan'ın görüşüne göre, "komünistler tanrı tanımaz", "din eşittir gericilik" şeklindeki düşünceler yanlıştır. Gerçekte burda yanlış olan, A. Öcalan'ın bu iddialarıdır. Ortadoğu'daki "komünist partileri"ni, A. Öcalan burda sağdan eleştirmektedir ve bu noktada idealizmin savunuculuğunu somut olarak yapmaktadır.

Bunu Marksizm-Leninizm'in dine yaklaşımını ortaya koyarak gösterelim. Marksist-Leninistler açısından din nedir? Lenin ile cevap verelim:

"... Din halkı uyutmak için kullanılan afyondur. Marks'ın bu sözü din konusundaki Marksist görüşün temel taşıdır. Marksizm bütün modern dinleri, kiliseleri ve her türlü dinsel örgütü, işçi sınıfının sömürülmesini ve ezilmesini savunmaya hizmet edecek birer burjuva reaksiyon aracı olarak görür." *(Lenin, "Din Üzerine", Ser Yay. sayfa 25)*

Daha ileride de Lenin, dinin top-

lumsal kökenlerini şöyle açıklamaktadır:

" *"Tanrıları korku yarattı"*. Sermayenin kör -halk kitleleri tarafından önceden sezilemediği için kör- gücünün korkusu yani proletaryanın ve ufak esnafın yaşamının her adımında "ansızın", "beklenmedik" ve "rastlantısal" bir yıkıntı, yok olma, yoksulluk, fahişelik, açlıktan ölmek gibi tehlikeler yaratan gücün korkusu, modern dinin kökenidir. Maddeciler, anaokulu düzeyinde kalmak istemiyorlarsa, öncelikle bunu hatırdan çıkarmamalıdırlar. Kapitalist düzenin ağır işi altında ezilen ve kapitalizmin kör, yıkıcı güçlerinin insafına bağlı olarak yaşamını sürdüren kitleler, dinin *bu* kökenine karşı savaşmayı, *sermaye egemenliğinin* her türlüsüne karşı birlikte, örgütlü, planlı ve bilinçli bir savaş vermeyi kendi kendilerine öğrenmedikleri sürece, hiç bir eğitici kitap bu kitlelerin kafasındaki din inancını çürütemez."

"Bu, dine karşı olan eğitici kitapların zararlı ya da gereksiz olması mı demektir? Hayır hiç de değil. Bu demektir ki Sosyal Demokrasinin ateist propagandası, temel ödevine yani sömürülen *kitlelerin* sömürücülere karşı sınıf mücadelesini geliştirmek ödevine *bağlanmalıdır*..." *(age. sayfa 29-30)*

Dinin bu tanımı ve temelinin ortaya konması, zorunlu olarak, işçi sınıfı ve emekçilerin sömürülmesi ve ezilmesine son vermek için, dine karşı ***da*** mücadeleyi gündeme getirir. Marksist-Leninistler açısından, iki kere ikinin dört ettiği gibi, dine karşı mücadele etmek görevi de açık olan, tartışılmayacak bir sorundur. Marksist-Leninistler açısından bu bağlamda sorun, sadece ve sadece ***nasıl*** mücadele edileceği sorunudur. Mücadele yönteminde de Marksist-Leninistlerin tavrı şöyledir:

"... Dinle savaşmalıyız -bu, *her türlü* maddeciliğin ve doğal olarak Marksizmin ABC'sidir. Ancak Marksizm, ABC'de donmuş kalmış maddecilik değildir. Marksizm daha ileri giderek şöyle der: Dinle *nasıl* savaşacağımızı bilmeliyiz, bunu yapabilmek için de inancın ve dinin kökenini kitlelere *maddeci* bir *biçimde* açıklamalıyız. Dinle savaş, soyut ideolojik öğütler çerçevesinde kalamaz, bu tür sınırlı öğütlere indirgenmemelidir. Dinle savaş, dinin toplumsal kökenini ortadan kaldırmayı amaçlayan sınıf hareketinin somut uygulanmasıyla bağlanmalıdır. ..." *(age. sayfa 28-29)*

Lenin'in de vurguladığı gibi, dine karşı mücadele etmek, Marksizmin ABC'sidir. Ancak bu mücadelede, mücadele ***biçiminde*** kitlelerden kopmayı, tecrit olmayı ortaya çıkaracak "sol" tavırlardan da kaçınmak gerekmektedir. Eğer, A. Öcalan'ın sözünü ettiği "dine inkarcı yaklaşım", böyle bir "sol" yaklaşımın ifadesi ise, o zaman yapılması gereken şey, dinle mücadelede bu yöntemin yanlış olduğu ve dine karşı mücadelede doğru yöntemin ne olduğunu ortaya koymaktır. Oysa, A. Öcalan'ın yaptığı şey, dine karşı mücadeleye bütünüyle karşı çıkmaktır. Hem de bunu "Bilimsel Sosyalizm gerçekliği" adına savunmaktadır. Marksizm-Leninizm in ABC'si olan, dinle savaşmayı, böyle tersyüz edenlerin Marksizm-Leninizm ile hiç bir ilişkisinin de olamayacağı açıktır.

Ortadoğu ülkelerinin devrimlerinin gelişememesinin nedeni olarak gösterilen, "dine karşı inkarcı yaklaşım", hangi yönden bakılırsa bakılsın, kökten yanlış olan bir tavırdır:

1) Sözkonusu partileri gerçekten komünist partisi saysak bile, eleştiri, yukarıda ortaya koyduğumuz gibi, onların yanlış mücadele metodlarına yönelmek zorundadır. A. Öcalan mücadeleyi reddederek idealist bir konumda konaklamaktadır.

2) Marksist-Leninistler açısından dine karşı mücadele değil, dinin kendisi, Ortadoğu'da devrimlerin gelişmemesinin nedenlerinden biridir. Etkisi değişik ülkelerde değişik de olsa, olgu olarak böyledir. Bu yüzden de bu engeli ortadan kaldırma görevi, devrim yapmak isteyen herkesin önünde duran bir görevdir.

Fakat A. Öcalan ***Ortadoğu devrimlerinin engellerinden biri olan dini, engel olarak da görmemektedir.*** Ona göre ***asıl engel***, "dine karşı inkarcı, yanlış yaklaşımdır". Böylece de dine karşı mücadele yerine, dikkatleri belirsiz olan bir "dine yanlış yaklaşım"a çevirip, din yerine, bu yaklaşıma karşı mücadele etmektedir. Bunun doğal sonucu olarak da, dinle uzlaşma, dini savunma pozisyonuna düşmektedir. Bu da, Ortadoğu ülkelerinin devrimleri adına savunulmaktadır. Böyle bir yaklaşımla, Ortadoğu ülkelerinde olsa olsa, dinci faşist Humeyni tipi "devrimler" olur.

Bunun yanında A. Öcalan olgu tespitini de yanlış yapmaktadır. Şöyle ki, Türkiye-Kuzey Kürdistan çerçevesi içinde var olan devrimci örgütlerin şimdiye kadar, genel olarak "dine inkarcı" yaklaşım olarak adlandırılacak genel bir tavırları yoktur. Tam tersine, dine karşı mücadele gereğini bilince çıkarmayan bir tavır sözkonusudur.

A. Öcalan daha da ileri giderek şu tespiti yapmaktadır:

"Bugün bilim işlerimizi nasıl bu kadar kolaylaştırmışsa, o zamanki dinsel aşamada da dinler ve tanrılar insana manevi yönden bu kadar yararlı olmuşlardır. Bu az bir destek değildir. O halde dinin insan türünün ortaya çıkışındaki rolüne bir değer biçmek yerindedir. *Din, bütün zayıflıklarını kapatmada; korkularını, endişelerini, acılarını gidermede insanoğlu için bir ilaçtır: Hem de gereklidir."* (abç) *(Serxwebun 91, sayfa 6)*

Bilim ile din arasında böyle bir paralellik çekmek ve üstelik ***dinin bir ilaç*** olduğunu ve ***gerekliliğini*** savunmak, dini bilim seviyesine çıkarmak, bilimi iğdiş etmektir. Bilim ile din; iki ayrı, zıt kutuplardadır. Ve bunları uzlaştırma çabaları, boş bir çabadır.

DİNLER ARASINDAKİ FARKLILIKLAR, "İSLAMIN DOĞRU YORUMU" = "YENİ DİN" TEORİSİ

Çıkış noktası Kürdistan olduğundan ve Kürdistan'ın da Ortadoğu ülkeleri kapsamına girmesinden dolayı, bu bölgede hüküm süren dinin islam dini olması; islamın, musevilik ve hristiyanlık ile farklılıklarını ortaya koymak zorunda bırakıyor A. Öcalan'ı. A. Öcalan, sözkonusu üç dinin gelişmesini kendine göre ortaya koyduktan sonra, Muhammed'in hangi ortamda çıktığına cevap vermeye çalışmaktadır.

Bu noktada A. Öcalan'ın sözkonusu dinlerin gelişimi ve konumu üzerine söyledikleri hakkında, uzun uzun durmayı şu anda gereksiz görüyoruz. Onun tüm açıklamaları, islam dininin "son din" olarak devrimci bir öze sahip olduğu; diğerlerine göre daha "ilerici" ve "devrimci" olduğu ve islam içinde de "alevilik"in devrimci özü temsil ettiği temel tezini ispat için yapılan açıklamalardır. Bu açıklamalarda A. Öcalan, museviliği açıklarken, onun "ırkçı, şoven" olduğunu anlatmaktadır. Bu konudaki görüşleri, yahudilikle siyonizmi, musevilik ile siyonizmi birbirinden ayırmayan ve antisemit olan görüşlerdir. Hristiyanlık bağlamında da A. Öcalan, hristiyanlığın müslümanlığın ortaya çıkışından çok sonra, büyük bir reformasyon yaşadığı gerçeğini atlamaktadır. Tavrı şöyledir:

"Muhammed de bunların içinde yetişiyor ve bu çelişkileri görüyor. Hristiyanlık ve Musevilik tarafından tam bir çember içine alınmıştır ve orada ortaya çıkan her öncü kendisini peygamber ilan ediyor. O zaman ne yapacaktır? Bu koşullar altında ticaret hayatına atılıyor. Bir güç olma gereğine inanıyor ama, Arap kabileleri ve kabile tanrıları, geliştirmek istedikleri otoriteye, düzene son derece karşıdırlar. Kureyş kabilesi ve diğer kabileler Arap kavmi düşüncesini, imamlık düşüncesini kabul etmiyor-

lar. İliklerine kadar kabileciliğe ve kabile tanrılığına kendilerini kaptırmışlardır. Dolayısıyla, eğer ilerlemek istiyorsa, o zamanki resmi dinlere olduğu kadar, o kabile dinlerine de, kabile topluluklarına da karşı olmalıdır. ... İsa ve Musa yalnız Yahudilerin ve Hıristiyanların peygamberidir. Ama Muhammed, "Ben yalnızca Arapların peygamberiyim" demez; çünkü bu o zamanki koşullara denk gelmez. Yine İsa "Ben tanrıyım" diyor. Bu nedenle Muhammed kendi kendisini tanrı da ilan edemez. Yapması gereken en uygun şey nedir? Geleneklere de dayanarak, kendisini tanrının elçisi, bütün insanlığın peygamberi ilan eder; hem de en son peygamberi! Bu tez günün koşulları açısından son derece gerçekçidir ve devrimcidir. ..." *(age. sayfa 8)*

Evet, ticaret hayatına atılan Muhammed'in ilerlemek için başvurmak zorunda olduğu, resmi dinlere ve kavim dinlerine karşı çıkıp, onun yerine "bütün insanlığın peygamberi" olarak, islam dinini koyması ve kendi iktidarını sağlama bağlamak için savunduğu "tanrının son peygamberi" görüşü; göreceli bir ilerilik taşısa da, genel olarak gericiliğin içinde olan bir ilerleme, bize genel olarak devrimci bir tez olarak sunulmaktadır. Böyle bir görüş, bazı dinleri gerici ve bazı dinleri devrimci göstererek, dinin hangi biçimi olursa olsun, gerici olduğu genel Marksist-Leninist tavrı revizyondan geçiren, Marksizm-Leninizme karşı "iyi din, ilerici din" teorisini geçirerek gericiliğin propagandasını yapan bir görüştür. Marksist-Leninist düşüncelerin tersyüz edilmesi bununla da sınırlı değildir. Marksist-Leninist bilimin en temel yaklaşımından biri olan proleter enternasyonalizm düşüncesini de hiç anlayamadığını şu tespitiyle ortaya koymaktadır:

"... Arap kavminin yüceltilmesi gerektiğini kavrıyor. Bu da Yahudilikten oldukça etkilenmektir. Ama Yahudiliğin hatasına düşmüyor; "Arabın Aceme üstünlüğü yoktur" diyor. ***Burada eşitlik vardır. Bu, bir anlamda enternasyonalizmdir.*** " (abç) *(age. sayfa 8)*

A. Öcalan enternasyonalizmden ne anladığını, "Arabın Aceme üstünlüğü yoktur" tezi ile eşitleyerek açıkça göstermektedir. Bu yaklaşımla, en büyük "enternasyonalizmin" emperyalistler tarafından savunulduğu söylenmek zorundadır. Onlar da lafta bütün insanlığın "kardeş ve eşit" olduğunu savunmaktadırlar. Ne yazık ki, A. Öcalan bir noktayı unutmaktadır. Hem de çok önemli bir noktayı. Sorunun niteliğini, özünü. Bilimsel Sosyalizm'in enternasyonalizmi PROLETER ENTERNASYONALİZMİdir. Proleter Enternasyonalizmi, bütün sömürücü sınıflara karşı, sömürünün yok edilmesi için, dünyanın neresinde olursa olsun, işçi sınıfının sınıf mücadelesi, ortak düşmana karşı ortak mücadelesi demektir. Kürt milliyetçisi pozisyonunda olanlardan böyle bir tavır zaten beklenemez de. Fakat Bilimsel Sosyalizm adına böyle düşünceler savunulunca, Marksizm-Leninizm'in ABC'sini ortaya koymak da kaçınılmaz bir gereklilik halini almaktadır.

Biraz da islamiyete dizilen övgüleri aktarıp, A. Öcalan'ın islamı nasıl yücelttiği ve "İslamın doğru yorumu"nu nasıl yaptığına bakalım:

"Tarihte bu kadar hızlı gelişen, dünyanın

A. Öcalan'dan "Yahudi dini üzerine"

A. Öcalan, sözkonusu makalesinde, "Yahudi dini" üzerine aynen şunları yazıyor:

"Özellikle de Yahudi dininin çözümlemesini yaptığımızda şöyle bir gerçek karşımıza çıkacaktır: Yahudi dini, milli bir din olma açısından hem en eski, hem de sınırları en dar çizilmiş bir dindir. Yahudi dinine göre; Yahudi'nin dini Museviliktir. Bu dinsel felsefede, Yahudi toplumunun tanrı tarafından en yüce kılınması, bütün insanlığın üstüne oturtulması ve tüm insanlığın egemenliği altında olması gerektiği bir toplum olarak kutsallaştırılıp, yüceltilmesi durumu vardır. Dikkat edelim; böyle bir yaklaşım Yahudiliğin daha sonraki olumsuz işlevine temel teşkil edecektir.

Bunun diğer bir kaynağı da şudur: Bu dinin doğduğu dönemde henüz Yahudiler milliyetleşme aşamasına gelmemiştir. Aslında Yahudiler bir topluluktur. Ancak bir yandan Mısır firavunları, diğer yandan daha geri durumda olan çöl kabileleri onları sıkıştırmaktadır. Kendileri Mısır'la bugünkü Suriye-Filistin, Suriye-Ürdün arasındaki Filistin topraklarında Peygamberleri Musa'nın öncülüğünde dolaşıp durmaktadırlar. Aynı zamanda kendilerini üstün bir durumda da görmektedirler. Bir yandan bir milli çerçeveyi kendilerine geçirmeye, öte yandan da, bununla bütün insanlığın üzerinde kendilerini hakim kılmaya çalışmaktadırlar. Yahudi dininin çıkışında bu özellik hayli belirgindir. Dolayısıyla, Yahudi dini Yahudi'ye özgüdür. Yahudi'nin yüceltilmesini amaçlar. Yahudi'nin Allahın en sevilen kulu olduğunu, diğer bütün insanların ona hizmet etmekle mükellef bulunduğunu vaaz eder. İşte, temeli böyle atılmıştır. Ancak şöyle bir dönemi de ifade ettiğini belirtmek gerekir: İlkel klan-kabile dinleriyle daha sonraki insanlığın tek tanrılı dinlerinin geliştiği dönemler arasındaki aşamada ortaya çıkmıştır. Bu konuda seçkin bir örnek durumundadır. Yahudi dini -Musevilik- ne klan-kabile dinidir ne de bütün insanlığın dinidir. O "seçkin" Yahudi kaviminin dinidir. Bu konuda bağnazdır. Son derece şoven, milliyetçidir. Yahudiden başka hiç kimseye asla üstünlük hakkı vermez, sonuna kadar egemen olmak durumundadır. İnsanlığın egemen kesimidir. İşte, Yahudiler bu düşünce yüzünden sürekli saldırılara uğrar. Yani, Yahudi herkesi kendine düşman yapmıştır. Herkesi düşman yaptığı için de herkesle savaşır ve bu savaşta yalnız olmaları, Yahudilerin dünyanın dört bir tarafına savrulmalarına yol açar. Buna tarihte, Yahudiler peryası da denir. Bu durum, Yahudi dini -Musevilik- özelliklerinden kaynaklanır. Yahudiler, ya herkese karşı düşmanlık yapmakta ya da gidilen yerde herkesle çelişki geliştirmektedirler. İşte, bu durum Almanya'da büyük katliama yol açtı. Hitler çılgınlığının Yahudi düşmanlığında, Yahudiliğin bu özelliğini göz önüne getirmek gerekir. Yahudi mutlaka üstünlüğünü, hakimiyetini dayatacaktır. Bu da gelişmiş toplumlarda, kavimlerde onlara düşmanlığı getirmekte ve onları katliamlara götürmektedir. Yahudilik geçmişte ve günümüzde devamlı olarak insanlığın önemli bir sorunu olmuştur."

Burda söylenenler anti-Semitizmin Yahudi dini ve Yahudiler hakkındaki görüşlerinin bir yinelenmesidir yalnızca.

Sonuç olarak, "Hitler çılgınlığının Yahudi düşmanlığı", "Yahudiliğin ... üstünlüğünü ve hakimiyetini mutlaka dayatacağı... özelliğine" bağlanmaktadır burada. Yahudilik ve Yahudiler ile siyonizm birbirinden ayrılmamaktadır. A. Öcalan'a göre, Yahudilerin saldırıya uğramasının nedeni, "son derece şoven milliyetçi" olan dinleridir! Bütün bunların bir anti-Semit tarafından savunulması gayet doğaldır. Ama bilimsel sosyalizm adına bunların savunulması, kabul edilemez bir şeydir. Sonuçta Yahudilerin naziler tarafından katlini bile anlayışla karşılayan bu tavrın, Marksizm adına savunulacak hiç bir yanı yoktur, olamaz.

Burda Marksizm-Leninizm adına, Yahudilik konusunda bilimle ilgisi olmayan anti-Semit önyargıların savunulabilmesi; bu konuda da Marksist-Leninist bilimsel görüşlerin yaygınlaştırılmasını, görev olarak önümüze koymaktadır.

dört bir tarafına yayılan devrim örneğine az rastlanır. Biraz da bu temelde gerçekçi yaklaşmak gerekir..." *(age. sayfa 8)*

Bu tespitin devamında ise, "Türkiye sol grupları" ile şöyle bir kıyaslama yapmaktadır:

"... İşte, Türkiye'de bazı sol gruplar vardır: 12 Eylül'le birlikte varlıkları silindi. Biz sosyalistiz diyorlardı, kısa bir dönemde varlıkları silindi. Oysaki bir İslamiyet, din o larak 1400 yıldır varlığını sürdürüyor. Hem de öneminden fazla bir şey yitirmeden. Demek ki, İslamiyet insanlık tarihinin önem li bir aşamasında önemli bir çözüm gücü olarak devreye girmiştir." *(age. sayfa 8)*

Burda A. Öcalan'ın yaptığı, resmen "1400 yıldır varlığını sürdüren" islamiyetin propagandasıdır. Öyle ya: Bir yanda sosyalizm adına konuşanlar var, –bunların da kim olduğu somut söylenmiyor!– üç-beş yılda yok olup gidiyorlar! Diğer yanda islamiyet var. 1400 yıldır ayakta! A. Öcalan, bu benzetmeyi yaparken, sosyalizm adına konuşanların gerçekte sosyalist olup olmadığı, onu hiç ilgilendirmiyor. O, bu karşılaştırmayı yaparken, Sosyalizm'i islamın karşısına, sanki islamla yarışan yeni bir dinmiş gibi koyarak karşılaştırma yaptığını da görmüyor. Derdi, kendine sosyalistim deyip de islama saldıranlara, islamın üstünlüğünü anlatmak!

Şimdi biraz da islamın ortaya çıkışından sonraki dönemin, A. Öcalan tarafından nasıl değerlendirildiğine bakalım.

"Bütün bunların yanısıra İslamiyet, doğuşundan itibaren bir ayrılığa da yaşar. Bu ayrılık, etkisini günümüze kadar getiren, İslamiyetin erkenden devletleşmesini isteyen kesimler, güç-otorite haline gelmesini isteyen kesimler ile onu, ideolojik özüne, eşitlik özüne bağlı kalmak istiyenler arasındaki ayrılıktır. Bu aynı zamanda, İslamıyette kendini fazla dönüşüme uğratmadan, kabilenin bön çıkarlarını bir tarafa itmeden, bilakis İslamlığın yarattığı büyük olanaklar içinde, bu olanakları ele geçirerek eski mal, mülkleri ve otoritelerini yüz kat arttırmada, yani kapsamlı bir biçimde geliştirmede rol almak isteyenlerle, *İslamın devrimci özüne, onun bütün insanlığı kurtarması gerektiğine inanan, adilliğine bütünüyle bağlı olan, dürüst özünü temsil edenlerin çelişki veya ayrılığıdır. İşte sınıfsal özü bu olan bir çatışma oluyor.*" (abç) *(age. sayfa 8)*

İslamın "devrimci özü" ve bu özün hangi mezhepte yaşadığı konusunda söylenenler, açık din propagandası niteliğindedir. Bir de, savunulan bu düşünceleri "Bilimsel Sosyalizm" adına yapmasa, sorun daha da açıklık kazanır ve bizim de uğraşmamıza gerek kalmazdı. Biz Yine A. Öcalan'a dönüp sözkonusu ayrılığın iki yanını nasıl değerlendirdiğine

bakalım:

"... Emevi sülalesi, eski toplumun egemenlerini temsil etmekte, İslamiyeti maske olarak kullanmakta, daha çok onun sağcı yorumunu esas almakta ve çok kariyeristçe, çok komplocu bir tarzda, yalan-fitneyi erkenden İslama sokmakta; bu temelde hızla devletleşmektedir. Emeviler iktidarın nimetlerini hemen toparlıyorlar; dolayısıyla palazlanıyor ve güçleniyorlar. *Bunların sağ yorumuyla, daha sonra Sunnilik bir mezhep olarak geliştirilmekte ve buna ideolojik kılıf giydirilmektedir.* (abç)

"Bir yandan böylesi bir kesim ortaya çıkarken, öte yandan da Muhammed'in yakınlarından olan ve gerçekten tamamen militanca İslama hizmet etmiş, bu konuda büyük özveri ve cesaret göstermiş, aynı zamanda çok bilinçli, İslamın özüne ve onun eşitlikçi adil özüne inanmış, mal ve mülke göz dikmeyen, otoriteyle başı dönmeyen İmam Ali'nin başını çektiği bir kesim vardır. Bu akım daha sonra karşımıza çeşitli mezhepler biçiminde çıkar. *Yani Alevilik diyebileceğimiz, Ali'nin tutumundan yana olma temelinde bir kesim gelişir.*" (abç) *(age. sayfa 8)*

Böylece sınıf savaşımı, alevi-sunni çatışması haline dönüştürülmüş ve islamın "devrimci özüne" bağlı kalan "sol yorum" alevilik olduğu için de, aleviliğin islamı yorumlamasına sahip çıkmak ve islamın yanlış "sağ" yorumu olan sunniliğe karşı savunmak gereklidir, düşüncesi savunulmaktadır. Karşımızda, din ideolojisinin içinde iki ayrı ideoloji, "sağ" ve "sol" ideoloji durmaktadır. "Sağ" ve "sol" ideoloji içinde de tabii ki, "sol" ideoloji, "doğru olan" bir ideoloji olduğuna göre (!!?), sahip çıkılabilecek sadece, bu ne idüğü belirsiz ideoloji kalmaktadır geriye. A. Öcalan islam dinine o kadar kapılmış ki, sınıflarüstü ideoloji gibi bir ideolojinin olamayacağı, islam, din ideolojisinin de sömürücü sınıfların bir aracı, ideolojisinin bir parçası olduğunu görememektedir. Bilimsel Sosyalizm'in ideolojisi, Marksizm-Leninizm bilimi diye bir bilim, bir ideoloji aklının ucundan bile geçmemektedir. Ki, sınırı, islamın "sağ" ve "sol" yorumları içinde tükenmektedir. Abdullah Öcalan böylece, "İslamın devrimci özüne sahip çıkan sol" yorumunun, "İslamın gerçek, doğru" yorumu olduğunu ve bunun doğruluğunu savunarak, karşımıza yeni bir islam dini teorisi sunmaktadır. Sanki Muhammed'in kendisi kariyerist bir yaklaşıma sahip değilmiş gibi, sunniliği eleştirirken onların kariyeristçe davrandığı biçiminde eleştiri yöneltmektedir. Bu örnek bile ne kadar pragmatist yaklaştığını göstermektedir Bu yaklaşımın devamında ise, sunn. mezhebindekileri feodalleşen, ezen kesim; alevileri ise ezilenler katmanı olarak ayrıştırdıktan sonra yaptığı değerlendirmeyi şöyle özetlemektedir:

"Biz bu değerlendirmeleri daha çok genelde din, özelde İslam dini gerçekliğini ortaya çıkarmak için yaptık. *Ancak günümüz için çıkarılacak sonuç şudur: Genelde sosyalizm adına, ama kaba materyalistçe dinin ve İslamın yorumlanması tehlikelidir, buna kesinlikle karşı olma gerekiyor.*" (abç) *(Serxwebun sayı 92, sayfa 10)*

A. Öcalan'ın teorisi böylece, kaba materyalist yoruma karşı konan bir teori olarak tanıtılıyor. Biz böyle bir teorinin kendisinin, idealizmin denizinde yüzen bir teori olduğunu, bu anlamda daha da geriye giden bir teori olduğunu belirtmek zorundayız. İslam dini 1400 yıl önce, çıkışında ileri bir rol oynamış da olsa, 1400 yıl sonrası için hala "ilerici", "çözümle-

yici" bir düşünce olarak savunulması, A. Öcalan'ın 1400 yıldan daha da gerilere gittiğini göstermektedir. İşte güya kaba materyalizme karşı yürütülen mücadelenin içeriği böyledir.

Marksist-Leninistler, din savunusuna en ufak bir tavizi dahi hoşgörmezler ve reddederler. Lenin, Marks ve Engels'in tavırlarını şöyle aktarır:

"Unutmayalım ki, Marks'ın taslak halindeyken okuduğu Engels'in Anti Dühring'inin tamamı, maddeci ve ateist olan Dühring'i tutarlı bir maddeci olmamak ve din ile din felsefesine açık kapı bırakmakla suçlar. Yine unutmayalım ki, Engels, Ludwig Feuerbach ile ilgili yapıtında, dini ortadan kaldırmak için değil de, yeniden canlandırmak, yeni, "yüceltilmiş" bir din kurmak için savaş açtı diye Feuerbach'a çatar." *(Lenin, "Din Üzerine", sayfa 24)*

Evet, dine karşı yaklaşım, Marksizm-Leninizm için böyledir. Sadece açıkça dini savunanlara karşı değil, materyalizm adına savunulan düşünceler içinde ortaya çıkan en ufak bir hataya karşı da mücadele edilmiştir, edilmesi de zorunludur. Lenin'in 1905 devriminin yenilgisinden sonra ortaya çıkan tanrı arayıcılarına karşı mücadelesi de, materyalizm adına ortaya çıkan idealizme karşı olan bir mücadeledir. A. Öcalan'ın yaklaşımının bu yaklaşımla uzaktan yakından bir ilişkisinin olmadığı, görmek isteyenler için açıkça ortadadır. Yazının temel yaklaşımının yanısıra, bu temel yaklaşıma yol açan temel düşüncenin nerden kaynaklandığına da bakmazsak, yazıyı bütünlük içinde anlayamayız. Bu yüzden *sonucu* yaratan *sebebi* ortaya koymak gerekiyor.

"İSLAM'IN DOĞRU YORUMU" TEORİSİ KÜRT MİLLİYETÇİLİĞİ TEMELİNDE YÜKSELMEKTEDİR

Makalenin ikinci bölümünü esas olarak Türklerin islamiyetle ilişkisine ayıran A. Öcalan, ilk başta şunu tespit etmektedir:

"Bütün bunlardan sonra, Türklerin İslamiyetle ilişkisi ve İslamın Türklerin durumu üzerine etkileri konusuna değinmek gerekmektedir. Bu önemli bir konudur ve gerçeklerimize doğru yaklaşmada daha aydınlatıcı olacaktır." *(Serxwebun sayı 92, sayfa 9)*

Gerçeklere doğru yaklaşmak aydınlatıcı olur olmasına ama, acaba A. Öcalan gerçekleri nasıl aydınlatmaktadır? İşte bir örnek:

"... Çin'e gidiyorlar ve hemen Çin imparatorluğunun hizmetine giriyorlar, general oluyorlar. Kısacası, hakim olana uymada son derece çıkarcıdırlar. İşte o dönemde İslamlık da bunlara böyle imkan ve özellikler sunuyor. İslamın kılıcını ellerine aldılarmı, onun ideolojik saf yorumunu da yüzlerine maske olarak geçirdilermi çok büyük bir yayılma imkanı buluyorlar.Büyük bir ganimet elde etme ve siyasi güç olma imkanı ortaya çıkıyor. Bu nedenle Türk boylarının şefleri hızla Müslümanlaşıyorlar. İslamlığı reddetmeleri halinde, çok güçlü İslam ordularıyla çarpışmak zorunda kalacaklar ki, bu da mümkün değildir. İran *Şia biçimini kabul ederlerse, mevcut hakim kesim olan sağ kesime, despot ve talancı kesime karşı çıkmak zorundadırlar* ki, bu da çıkarlarına uygun değildir. Oysa Türk boy şefleri, feodal, sultan, melik olmak istiyorlar. Dolayısıyla, Alevi-Şia biçimine karşı en sağ, çapulculuğa ve baskıya en çok hizmet eden Sunniliği kabul ederek ve bir de buna kendilerinin gelişim seviyesi olan ve feodalizmin öncesi olan ilkel-komünal toplumun en üst evresini ekleyerek gelişmek istiyorlar. ..." (abç) *(age. sayfa 9)*

Bu alıntıdaki düşüncelerin hepsi, tarihi bilgisizliği belgeleyen düşüncelerdir. Türk boylarının şeflerinin hızla müslümanlaştığı tezi, şimdiye kadar ortaya konan burjuva tarihine biraz bakan herkesin reddedeceği bir tezdir. Şöyleki, Türkler uzun yıllar süren savaşlardan sonra islam dinini savunanlar tarafından müslümanlaştırılırlar. Hemen eklemek de gerekir, uzun yıllar, on ya da yirmi yıl değil, iki-üç asırlık bir zamanı kapsamaktadır.

Feodal toplumun ya da feodalizmin öncesi olan toplum, ilkel-komünal toplum değil, köleci toplumdur, köleciliktir. Bilimsel Sosyalizm'den bu kadar habersizlik olur mu diye insan kendisine sormak zorunda kalıyor. Fakat esas sorun, tarihi bilgisizlik sorunu da değildir. Sorunun özü, Türklerin "İslamın sağ" yorumu olan "Sunniliği" kabul etmeleri ve bunun "çapulculuk" olmasıdır. Geri kalan tek yol, "İslamın sol" yorumu olan "Aleviliği" buna karşı çıkarıp, savunmaktır. Nasıl olsa devrimci öze sahip "İslamın doğru yorumudur", neden savunulmasın? A. Öcalan'a göre, islamın şia biçimini savunan, "despot ve talancı kesime" karşı çıkmak zorundadır! Yani şiilik kendinden "despotizme ve talancılığa karşı" olmanın ideolojisidir! Bu, açıkça devrimcilik ve sosyalizm adına, dinin bir biçiminin savunulmasıdır. Ve bunu yazının devamında A. Öcalan açık koyuyor. Şöyle diyor:

"Bu gerçekler temelinde, Osmanlıya karşı olduğu gibi Türk egemenliğine karşı da direnişçi geleneğini Kürdistan'da ulusal kurtuluş temelinde dönüştürerek sürdürmek açısından *Alevilerin konumu ilerici-devrimci bir imkan sunmaktadır.*" (abç) *(age. sayfa 11)*

Türkler sunni ve "çapulcu"; Kürtler alevi ve "ilerici-devrimci" sınıflaması, bilimsel temeli olmayan ve yaratılan bir sınıflamadır. Böyle bir sınıflama açıktır ki, işçi sınıfının mücadelesine karşı olan; işçileri ve ezilen emekçi katmanları, ayrı ayrı uluslardan öte, ayrı ayrı dinlere ve mezheplere bölünmüşlüğünü derinleştiren, gerici bir sınıflamadır. Böyle gerici bir düşünceyi savunmaya iten manivela, faşist Türk devletine karşı mücadele adına, Kürtlük için mücadelede her şey mübahtır görüşüne götüren küçük-burjuva milliyetçiliğidir ve pragmatizmdir. Faşist Türk devletine karşı mücadele edilmeye çalışılırken bir çok inci daha ortaya saçılmaktadır:

"Evren-Özal kliğinin dine sığınması sahtekarcadır. Tonlarca ayet yazıp Kürdistan'da helikopterlerle dağıtılarak, Partimizi din düşmanı ilan etmeleri çok sahtekarcadır ve karşı-devrimci bir girişimdir. İslamın devrimci özü ile hiç bir ilişkisi olmadığı halde, halkın geri konumunu kullanarak, devrimci faaliyetlerimizin henüz istenilen düzeyde örgütlenmemiş olmasını fırsat bilerek böylesine bir sahtekarlıkla halkı ulusal kurtuluş mücadelemize karşı çıkarmayı hedeflemektedir." *(age. sayfa 11)*

Faşist Türk devletinin Kürt ulusuna karşı yürüttüğü baskı ve zulme karşı mutlaka mücadele edilmesi gereklidir. Fakat bu mücadele yukarıdaki gibi olamaz. Faşist Türk devletinin dinsel ve mezhepsel baskılarına karşı da mücadele edilmeli; onların emekçilerin dini duygularını sömürmesine karşı da mücadele edilmeli-

Sosyalist proletaryanın partisi açısından, din kişisel bir sorun değildir. Partimiz, işçi sınıfının kurtuluşu adına bir araya gelmiş sınıf bilinçli, ileri savaşçıların toplandıkları bir yerdir. Böylesi bir birlik dinsel inanç biçiminde ortaya sürülen sınıf bilinci yoksunluğuna, bilgisizliğe ve geri kafalılığa kayıtsız kalamaz ve kalmamalıdır.

V. I. Lenin

dir. Alıntıda tavır takınılması gereken en temel yanlış yaklaşım, "Partimizi din düşmanı ilan etmeleri çok sahtekarcadır ve karşı-devrimci bir girişimdir" yaklaşımıdır. Gerçekten de din düşmanı olmadığınız açıklığa kavuşmuştur. Fakat kendisine "İşçi Partisi" sıfatını takıp, Bilimsel Sosyalizm adına yola çıkıp, mücadele verdiğini savunan bir partinin yapması gereken tespit, şu tespit olmak zorundadır:

"Sosyalist proletaryanın partisi açısından, din kişisel bir sorun değildir. Partimiz, işçi sınıfının kurtuluşu adına bir araya gelmiş sınıf bilinçli, ileri savaşçıların toplandıkları bir yerdir. Böylesi bir birlik dinsel inanç biçiminde ortaya sürülen sınıf bilinci yoksunluğuna, bilgisizliğe ve geri kafalılığa kayıtsız kalamaz ve kalmamalıdır. Din diye tanımlanan ve halkın üzerine indirilen koyu sisle, sözlerimizi ve yazılarımızı kullanarak tamamen ideolojik silahlarla savaşabilmek için kilisenin kaldırılmasını istiyoruz Rus Sosyal Demokrat İşçi Partisini, işçilerin her türlü dinsel uyutmacadan kurtulması adına mücadele etmek için kurduk. Bizim için ideolojik mücadele kişisel bir sorun değil, bütün partinin, bütün prolataryanın sorunudur." *(Lenin, "Din Üzerine", sayfa 11)*

Bilimsel Sosyalizm'i savunanların tavrı böyle olmak zorundayken, A. Öcalan, şu tespiti yapmaktadır:

"... Ulusal kurtuluş hareketimiz, İslami ölçülerle vurgulayacak olursak, bir anlamda İslamın başlangıçtaki devrimci özelliklerini olduğu gibi günümüzün koşullarına uygulayarak; azimde, kararlılıkta, eşitlik ölçülerin de ondan yararlanmaya, düşkünlüğe karşı olan özelliklerini dikkate almaya ve halkımızın da bağrında mevcut bulunan bu değer yargılarını esas almaya özen ve saygı gösterir." *(age. sayfa 11)*

Ulusal kurtuluş hareketini "İslami ölçüler" ile açıklayabileceklere diyeceğimiz sadece şudur: Bilimsel Sosyalizm'i savunmayı bırakın. Bu yaklaşımla ulusal kurtuluş da mümkün değildir. Eğer gerçekten ulusal kurtuluşu gerçekleştirmek istiyorsanız, böyle gerici teorilerden elinizi çekin.

Faşist Türk devletine karşı mücadele etmek isteyen A. Öcalan, "laikliğe" karşı tavır takınırken, yine yanlış bir pozisyona düşmektedir. Tavrı şöyledir:

"... Türkiye'de özellikle bu konuda geliştirilmek istenen, "Din ve devlet işleri ayrıdır. Laiklik ilericiliktir" safsatasına inanılmamalıdır. Laiklik aslında Batı'nın ve siyonizmin çıkarlarını dikkate alan, Ortadoğu halklarının ise sınıfsal ve ulusal kurtuluşlarını örtbas etmede kullanılan bir yaklaşımdır."

Ve devamında,

"Bu dini sosyalizme karşı kullanmasıdır. Bu nedenle Türkiye'deki laikliği reddetmek, karşı-devrimci özünü görmek gerekir. "Din ile devlet işleri ayrıdır" safsatasına inanmamak gerekir *Din ayrılmaz bir siyasal yaşamdır; aynı zamanda onun kültürel, moral bir sosyal biçimidir de.*" (abç) *(age. sayfa 11)*

A. Öcalan buradaki tavrıyla, din ve devlet ilişkisini ve laikliğin ne olduğunu hiç anlayamadığını açıkça ele vermektedir. Bunun da ötesinde "Dinin ayrılmaz bir siyasal biçim" olduğu tezini savunarak, laikliğe karşı "sağ"dan mücadele vermektedir. Bu mücadele, hem Türkiye'nin değerlendirilmesi, hem de Marksizm-Leninizm'in dine karşı mücadelesi anlayışı açısından, yanlış olan bir mücadele biçimidir. Komünistler, faşist Türk devletinin laiklik düşüncesini hayata uygulamadığı için, yani laikliğin lafta savunulmasına karşı mücadele ederek hakim sınıfların yüzünü teşhir etmekte iken; A. Öcalan, faşist Türk devletinin laik olduğu izlenimini vermektedir. Ve laikliğin hakim sınıflarca tersyüz edilişini reddetme yerine, laikliğin kendisini reddetmektedir. Asıl yanlış olan da, bu pozisyondur. Dinle devlet işlerinin birbirinden ayrılması konusunda komünistlerin görüşü şöyledir:

"*Din, kişinin özel sorunu olarak kabul edilmelidir. Sosyalistler din konusundaki tavırlarını genellikle bu sözlerle belirtirler.* Oysa herhangi bir yanlış anlamaya yol açmamak için bu sözlerin anlamı kesinlikle açıklanmalıdır. *Devlet açısından ele alındığı sürece, dinin kişisel bir sorun olarak kalmasını isteriz.* Ancak, Partimiz açısından dini kişisel sorun olarak göremeyiz. Dinin devletle ilişkisi olmaması, dinsel kurumların hükümete değin yetkileri bulunmaması gerekir. Herkes istediği dini izlemek ya da dinsiz, yani kural olarak bütün sosyalistler gibi ateist olmakta tamamen özgür olmalıdır. Vatandaşlar arasında dinsel inançları nedeniyle ayrım yapılmasına kesinlikle göz yumulamaz. Resmi belgelerde bir vatandaşın dininden söz edilmesine de son verilmelidir. *Kiliseye ve dinsel kurumlara hiç bir devlet yardımı yapılmamalı, hiç bir ödenek verilmemelidir.* Bunlar, devletten tamamen bağımsız, aynı düşüncedeki kişilerin oluşturduğu kurumlar niteliğinde olmalıdır." *(Lenin, Din Üzerine", sayfa 9)*

"Sosyalist proletaryanın modern devlet ve modern kiliseden istediği, kilise ile devletin birbirlerinden kesinlikle ayrılmasıdır.

"Rus devrimi, bu isteği siyasal özgürlüğün bir gereği olarak gerçekleştirmelidir. ..." *(age. sayfa 9-10)*

Lenin, laikliği, siyasal özgürlüğün yani demokrasi mücadelesinin bir gereği olduğunu ortaya koymaktadır. Bu ölçüye göre A.Öcalan, Marksizm-Leninizm'i bırakın, demokrat bir konumda bile değildir. Bu konumunu, ulusal kurtuluş mücadelesini kuranın ayetlerine dayanarak açıklamaya vardırdığında daha da pekiştirmektedir. Ulusal kurtuluşun programı için, artık Bilimsel Sosyalizm'e gerek k mamaktadır. Takındığı tavır ayn şöyledir:

"... bundan sonraki, özellikle de ulusı kurtuluştaki, faaliyetlerinde güçlü olan vı olumlu yönleri bulunan İslam dininin özelliklerini iyi yakalayarak daha şimdiden bir cephesel kol halinde örgütlemek; *İslam dini ve ulusal kurtuluş arasındaki doğru ilişkiyi, Kuran ayetlerine dayanarak açıklamak; bunda giderek bir programa kadar ulaşmak; bütünüyle halkımızı ve de dürüst din adamlarını bu temelde ulusal kurtuluş çatısı içinde örgütlemede doğru ve yerine getirilmesi gereken bir görevdir.*" (abç) *(age. sayfa 11)*

Bu tavırla "Kürdistan İslam Cumhuriyeti"nin şimdiden savunulmaması, A. Öcalan'ın bir tutarsızlığıdır. Ve bu tavır düzeltilmezse de, böyle bir düşüncenin savunulmasının temeli bugünden mevcuttur. Önümüzdeki dönemde böyle bir tezin açıkça savunulması durumunda hiç kimse şaşmamalıdır.

Aslında bütün bu ortaya konanlardan sonra, yazımızı uzatmanın gereği de kalmamaktadır. Biz de son olarak A. Öcalan'ın dinin geleceği konusundaki görüşlerine kısaca değinip, yazımızı bitirelim.

A. Öcalan yine islama üstünlük bahşettikten sonra, dinin geleceği konusunda genel bir tavır takınmaktadır. Önce islamı değerlendirmesini aktaralım:

"Burada İslamlığın sosyal bir din olma özelliği ortaya çıkar. İslamlığın en son din olması özelliği de dini kuralların esnek tutularak gelecekte yeni bir din sorununun ortaya çıkmasının baştan engellenmesi yüzündendir." *(age. sayfa 12)*

Dinin geleceği konusunda da çıkış noktası bu yaklaşımdır. İslamın en son din olması, yeni bir dinin çıkmasını "engellemesi", onun sosyal bir din olmasının ölçüsü olarak alınıp, sonuç itibarı ile de insanlığın yaşamı sürdüğü sürece, bazı değişikliklerle her dönemde geçerli olacak din de islam dini olmaktadır. Yeni bir dinin ortaya çıkmasının insanlığın genel bilinciyle bağını bir türlü görememektedir. Yani A. Öcalan dinin hangi biçimi olursa olsun ortadan kalkacağı düşüncesini savunmayı bırakın, aklının ucundan bile geçirmemektedir. İşte bundan dolayı da şu tespiti yapmaktadır:

"Bugün bilim ve teknikte gelişmiş toplumlarda dinin halen varlığını sürdürmesi, hatta, tamamen bilimsel esaslar üzerinde toplumu eğiten Sovyetler Birliği'nde bile dinin önemli bir yer tutması, insanların basit bilgileri ile tamamen dinden vazgeçmeyeceklerini göstermektedir. İnsan kendi var

lık nedenlerini bilmediği sürece, bilim ve teknikte ne kadar gelişme olursa olsun, din şu ya da bu ölçüde varlığını koruyacaktır.

"Dinin yalnızca toplumların bir ürünü olarak değil insanın varlığıyla birlikte, onun doğayla arasındaki çelişkinin bir ruhsal biçimlenişi olarak ortaya çıkması, dinin gelecekte nasıl bir biçim alacağını ortaya çıkarmaktadır." *(age. sayfa 12)*

Sovyetler Birliği'ne yapılan yanlış atıftan bağımsız olarak özetlersek, din, insanın varlığı ile onun doğayla çelişkisinin doğurduğu bir ruhsal biçimi olması tezi, insanlık ile doğa arasındaki çelişki var olduğu sürece, din de değişik biçimlere bürünerek varlığını koruyacağı sonucuna varmaktadır. İnsanlık var olduğu sürece de doğayla çelişkilerinin varlığının, varlığını sürdürmesi dinin de sürekli olarak varlığını sürdürmesi demektir. Dini ortadan kaldırmak için geriye sadece, doğanın bir parçası olan insanlığın da yok edilmesi kalmaktadır. İşte insanlığın özgürlüğü davasının vardığı son nokta...

Kısaca toparlarsak, "din sorununu çözümleme" iddiası ile ortaya çıkan A. Öcalan, Bilimsel Sosyalizm adına kaba materyalist olmama adına, bir bütün olarak idealizm savunuculuğu temelinde sorunu "çözümlemek"tedir. Dinin bilimle ilişkisi, dine karşı mücadele biçimi, dinin devletle ilişlişkisi ve dinin geleceği konusunda asgari bir düzeyde bile bilgiye sahip olmadığını ele vermektedir. Bu bilgisizlik temelinde de, islamın devrimci özüne sahip çıkan aleviliğin yeni bir varyasyonu olacak, "yeni" bir din yaratma çabası içindedir. Genel olarak dinin gerici olduğu Marksist-Leninist teze karşı, "İslamın doğru yorumu"nu koyarak dinler arasındaki nicel farklılıkları nitel bir farklılığa dönüştürmektedir. Bütün bu yanlışların kaynağı ise, "Kürdistan'ın kurtuluşu için" herşeyi mübah gören küçük-burjuva milliyetçiliği ve pragmatizmdir. A. Öcalan sonuç itibarı ile, küçük-burjuva milliyetçiliği ile idealizmin birleştiği bir pozisyona düşmüştür. Böyle bir yaklaşım, Marksizm-Leninizm adına savunulamayacağı gibi, Kürt ulusunun ulusal kurtuluşu adına da savunulmaması gereken bir yaklaşımdır. Kürt ulusunun kurtuluşu, ancak dini gericiliğe karşı da mücadele ederek gerçeklik kazanabilir. Ve biz komünistler de bu mücadeleyi, sınıf mücadelesinin önüne geçirmeden, Türkiye - Kuzey Kürdistan'da sürdürmeye kararlıyız, sürdüreceğiz de. Dinin hangi biçimi olursa olsun, dine karşı en küçük bir tavizin karşısındayız. Yazımızı Lenin'den bir alıntı ile tamamlayalım:

"Bir Marksist *(artık Marksist-Leninist /BN)* hiç bir zaman ne anarşistlerin soyut, sözde kalan, gerçekte ise boş "devrimciliği"ne, ne de dinle mücadeleye sırt çeviren, bunun görev olduğunu unutan, Tanrıya inanmayı kabullenen, davranışlarını belirlerken sınıf mücadelesini değil de kimseyi kırmamak incitmemek "beni sokmayan yılan bin yaşasın" kuralını bozmamak endişesiyle davranan küçük-burjuva ya da liberal aydınların oportünizmine aldanmamalıdır." *(Lenin, "Din Üzerine", sayfa 32)*

Din, kişinin özel sorunu olarak kabul edilmelidir. Sosyalistler din konusundaki tavırlarını genellikle bu sözlerle belirtirler. ... Devlet açısından ele alındığı sürece, dinin kişisel bir sorun olarak kalmasını isteriz. Ancak, Partimiz açısından dini kişisel sorun olarak göremeyiz. Dinin devletle ilişkisi olmaması, dinsel kurumların hükümete değin yetkileri bulunmaması gerekir. Herkes istediği dini izlemek ya da dinsiz, yani kural olarak bütün sosyalistler gibi ateist olmakta tamamen özgür olmalıdır.

V. I. Lenin

•••

Yukarıdaki makaleyi yazdıktan kısa süre sonra, "Hürriyet muhabirleri Bekaa Vadisi'nde" başlıklı, PKK Genel Sekreteri Abdullah Öcalan ile yapılan bir mülakat Hürriyet gazetesinde yayınlandı.

Açıktır ki, yalnızca veya öncelikle burjuva gazetelerine dayanarak 'sol', siyasi bir örgütün görüşleri eleştirilemez. Fakat biz Serxwebun'dan yaptığımız alıntılar ve anlayışlarla sorunu ortaya koyduğumuz için, böyle bir durum sözkonusu değildir.

Hürriyet'te, PKK lideri Abdullah Öcalan'ın görüşü olarak aktarılan düşünce, Serxwebun'da yayınlanan düşünce ile uyum içindedir. Biz, Serxwebun ve Hürriyet'te bu bağlamda yayınlanan düşüncelerin uyumluluğunu göstermek için, bazı alıntıları karşılaştıralım. Birinci örnek:

"Bölge halkının dini duyguları istismar ediliyor. Kur'an'dan ayetler gösterilerek, yönetime başkaldırmanın günah olduğu düşüncesi yaygınlaştırılıyor." *(Hürriyet, 4 Nisan 1990)*

"Evren-Özal kliğinin dine sığınması sahtekarcadır. Tonlarca ayet yazıp Kürdistan'da helikopterlerle dağıtılarak Partimizi din düşmanı ilan etmeleri çok sahtekarcadır ve karşı-devrimci bir girişimdir. İslamın devrimci özü ile hiçbir ilişkisi olmadığı halde, halkın geri konumunu kullanarak, devrimci faaliyetlerimizin henüz istenilen düzeyde örgütlenmemiş olmasını fırsat bilerek böylesine bir sahtekarlıkla halkı ulusal kurtuluş mücadelemize karşı çıkarmayı hedeflemektedir." *(Serxwebun sayı 92, sayfa 11)*

İkinci örnek:

"Apo daha sonra, dini kendisinin de kullanacağını ve Kur'an'dan baskıyla ilgili ayetler bularak, halkı daha fazla başkaldırmaya teşvik edeceğini anlattı. Abdullah Öcalan, "Dini duygulardan yararlanmada, İran'ı bile geride bırakacağız" şeklinde konuştu." *(Hürriyet, 4 Nisan 1990)*

"... bundan sonraki, özellikle de ulusal kurtuluştaki, faaliyetlerinde güçlü olan ve olumlu yönleri bulunan İslam dininin özelliklerini iyi yakalayarak daha şimdiden bir cephesel kol halinde örgütlemek; İslam dini ve ulusal kurtuluş arasındaki doğru ilişkiyi, Kur'an ayetlerine dayanarak açıklamak; bunda giderek bir programa kadar ulaşmak; bütünüyle halkımızı ve de dürüst din adamlarını bu temelde ulusal kurtuluş çatısı içinde örgütlemede doğru ve yerine getirilmesi gereken bir görevdir." *(Serxwebun sayı 92, sayfa 11)*

Her iki örnekte de görüldüğü gibi, Abdullah Öcalan, Serxwebun'da savunduğu düşünceleri, Hürriyet muhabirlerine de anlatıp, propagandasını yapmaktadır. Hem "bölge halkının dini duygularının istismar edilmesi" düşüncesi, hem de bu düşünceyi gerekçe göstererek "Kur'an ayetlerine dayanarak" dini duygulardan yararlanma düşüncesi, teorik bir yanlış olmaktan çıkıp, artık pratik siyasete de yön veren bir düşünce haline gelmiştir. Kürt ulusunun başkaldırıya yöneltilmesi için yeterli gerekçeler yokmuş gibi, onların dini duygularını kullanıp kuran ayetlerine dayanarak, onları başkaldırıya yöneltneltmeye çalışmak, sosyalizm adına yapıldığında, bütünü ile yanlıştır, reddedilmelidir. Kuran ayetlerinde, sömürücü sınıflara karşı başkaldırıyı "teşvik" eden ayetlerin var olduğunun, A. Öcalan'ın katkısı olduğunu belirtmek zorundayız.

Dine karşı tavrın yanlışlığını yukarıda ortaya koyduk. Tekrar hatırlatma gereğini duyduğumuz nokta, bu yanlıştan geri dönülmediği sürece, Kürt ulusunun kurtuluşunun gerçekleşmesi düşüncesinin, iyi niyet olmaktan öteye gidemeyen bir düşünce olduğu noktasıdır. Yukarıda tespit ettiğimiz gibi, Kürt ulusunun kurtuluşu ancak, dini gericiliğe karşı da mücadele ederek gerçeklik kazanabilir!

15.04.1990

■

1 Mayıs gösterileri öncesi ve sırasında toplam 3304 kişi gözaltına alındı. Gözaltına alınanların yarısından fazlası işçiydi. Ayrıca 1 Mayıs gösterilerine çok sayıda kadın aktif olarak katıldı. Polisle dişe diş mücadele ettiler. Polisin sokaklardan rastgele şüpheli şahıs diye gözaltına almak istediği durumlarda, kadınlar erkeklere oranla daha aktif tepki gösterdiler. Polise karşı direndiler. Zaman zaman polisle kavgaya varana kadar direndiler. Nedensiz yere gözaltına alınmaya karşı mücadele ettiler.

1 Mayıs devrimci tarzda kutlandı !

1 MAYIS GÜNÜ İSTANBUL'DA GERÇEKLEŞTİRİLEN EYLEMLER HAKKINDA...

DÜNYA proletaryasının "birlik, mücadele, dayanışma günü" olan 1 Mayıs, İstanbul'da tüm faşist engellere, baskılara rağmen kutlandı, onun devrimci geleneği yaşatıldı.

1 Mayıs kutlamalarının odak noktası İstanbul oldu. İşçiler, emekçiler, öğrenciler, aydınlar 1 Mayıs'ı İstanbul'da faşist devlet güçlerinin görülmemiş ölçüde "denetimi" altında kutladılar. Başta Taksim olmak üzere İstanbul'un tüm önemli giriş ve çıkışları, kavşaklar, vapur iskeleleri, tren istasyonları, otobüs durakları, fabrika çevreleri faşist polis güçleri tarafından denetim altına alınıp geniş aramalar yapıldı. Polis özellikle gösterilerin yoğunlaşmasını beklediği bölgelerde çok geniş önlemler almıştı. Polis denetim altında bulundurduğu bölgelerde, araçları ve halkı sıkı bir aramadan geçirdi. Defalarca kimlik kontrolü yapıldı, çantalar didik didik arandı. Otobüslerden, dolmuş ve minibüslerden indirilen halk elleri araçlara dayandırılarak arandılar. Kimlik kontrolü sırasında faşist polis güçleri tarafından şüpheli olarak tespit edilenler derhal gözaltına alınıyorlardı. Polisin "şüpheli" tespitine karşı gelenler ise coplarla dövülerek polis otobüsüne bindiriliyorlardı. Oniki yaşındaki çocuklar bile şüpheli diye gözaltına alınıyorlardı. Burada faşist devlet güçlerinin 1 Mayıs gösterilerini engellemek için ne denli önlemler aldığını gösterebilmek amacıyla bir gazetecinin gözlemlerini aynen aktarmak istiyoruz.

« Dün, 1 Mayıs'tı... Dün, Taksim Alanı'nda "Polis Bayramı" vardı. Bayram nedeniyle, İstanbul'da ne kadar polis varsa hemen hepsi Taksim Alanında ve çevresinde toplanmıştı. Sabahın erken saatlerinden itibaren alana çıkan tüm yolların başını tutan polisler, Şişhane'den Ayazpaşa'ya, Sıraselviler'den Elmadağ'a kademe kademe Taksim çevresini de sarmıştı.

Alanın orta yerinde, polis panzerleri vardı. Polis otobüsleri vardı. Polis minibüsleri vardı. Bunca polise kendi taşıtları yetmemiş olacak ki Köyişleri'nin, Orman İdaresi'nin, Defterdarlığın, PTT'nin otobüsleri, minibüsleri vardı. Hatta taa Çorum'dan kalkıp gelmiş, "Çorum Şöförler ve Nakliyeciler Derneği"nin otobüsü bile vardı. Sonra, İstanbul Büyükşehir Belediyesinin Hızır Acil Servis cankurtaranları ve dahi "Hastane otobüsü" vardı. İtfaiyenin kamyonları vardı. Taksim Alanı'nın tepesinde polis helikopterleri vardı.

Faşist devlet güçlerinin her türlü baskı ve engellerine rağmen, İstanbul'da 1 Mayıs gösterileri engellenemedi. 1 Mayıs'ın devrimci geleneği faşist engellere, baskılara, kuşatmalara rağmen, yasaklar çiğnenerek yaşatıldı.

Sivil polisler vardı. Çevik kuvvet polisleri vardı. Karakol polisleri vardı.. Polislerin amirleri vardı, memurları vardı. Saymak mümkün değil ama söylenen o ki, 18 bin polis vardı. Demek ki 18 bin tabanca vardı. Kaç tane uzun namlulu tüfek, kaç tane tam otomatik silah, kaç tane cop, kaç tane kalkan vardı bilinmez. Bilinen sekiz tane de köpek vardı.

Taksim'deki "Polis Bayramı" nedeniyle, trafik düzeninde küçük bir değişiklik yapılmış, otobüs durakları boşaltılmıştı. İçindeki yolcuların iki üç durak önce üst aramasından geçirilmesine karşılık, İETT ve halk otobüsleri alana sokulmuyordu. Özel otomobillerin ve taksilerin alandan geçişi serbestti. Bir koşulla; torpido gözünden bagajına kadar aranarak. Yayalara da alan serbestti. Yine aynı koşulla; alana gelinceye dek üç-beş kez aranarak... Özellikle gençler için arama sırasında kimlik göstermek yetmiyordu. Polisin sorularına aklı başında ve makbul cevaplar vermek de gerekiyordu. Örneğin, "Madem Kağıthane'de oturuyorsun Taksim'de ne işin var?" Resmi polislerin yanısıra, "Göster ulan kimliğini" diyen sivil polislerin de "süpriz" aramalarından geçmek gerekiyordu.

Aramadan geçmeyenler, ya Fitaş Sineması'nın pasajında, ya Galatasaray Lisesi'nin önünde, ya herhangi bir dükkanın içinde, ya herhangi bir otobüs durağının önünde ya da bir köşe başında toplanıyordu. Örneğin Tarlabaşı Bulvarı'ndaki aramada toplananların sayısı arttıkça, yoldan geçen bir belediye otobüsündeki yolcular indirilip toplananlar bindiriliyordu. Kimbilir belki de içlerinden bazıları Taksim Alanı'nda "İşçi Bayramı" kutlamaya hazırlanıyordu ama alanda "Polis Bayramı" vardı.

Alandaki polis ve gazetecilerin telsizlerinden Taksim'e doğru kimi yerlerde taşlı sopalı çatışmalar olduğu duyuluyordu ama Taksim'in orta yeri sakindi. Hem öylesine sakindi ki, bir ara, Taksim Parkı'nın oralardan bir uğultu geldi. Sanki kalabalık bir grup slogan atarak ilerliyordu. Gazeteciler bir telaş parka doğru koşarken, polisler hiç oralı olmadı bile. Meğer parkın içinde mavi bereli jandarmalar bir taraftan marş söylüyor bir taraftan "rap rap" yürüyormuş. Dün Taksim'de "Polis Bayramı" vardı. Bir de arada bir çiseleyen yağmur. »

(Güneş gazetesi, 2 Mayıs 1990)

Gazetecinin bu gözlemleri, faşist baskıların ne denli yoğun olduğunu gayet iyi bir biçimde anlatıyor. Tabii ki bu faşist baskılar ve engeller

Faşist baskılar ve engeller yalnızca Taksim ve çevresiyle sınırlı değildi. Bu faşist baskılar ve engeller İstanbul'da işçilerin yoğun olarak oturduğu tüm bölgelerde de sürdürüldü.

Tüm faşist baskılara, yasaklara rağmen, İstanbul'un çeşitli semtlerinde 1 Mayıs gösterileri düzenlendi. Faşist polis göstericilere acımasızca saldırdı. İstanbul'da yapılan tüm 1 Mayıs gösterilerinde faşist polis güçleriyle çatışmalar çıktı. Çatışmalarda üç kişi kurşunla olmak üzere 50'den fazla kişi yaralandı.

yalnızca Taksim ve çevresiyle sınırlı değildi. Bu faşist baskılar ve engeller İstanbul'da işçilerin yoğun olarak oturduğu tüm bölgelerde de sürdürüldü.

Faşist devlet güçlerinin her türlü baskı ve engellerine rağmen, İstanbul'da 1 Mayıs gösterileri engellenemedi. 1 Mayıs'ın devrimci geleneği faşist engellere, baskılara, kuşatmalara rağmen, yasaklar çiğnenerek yaşatıldı.

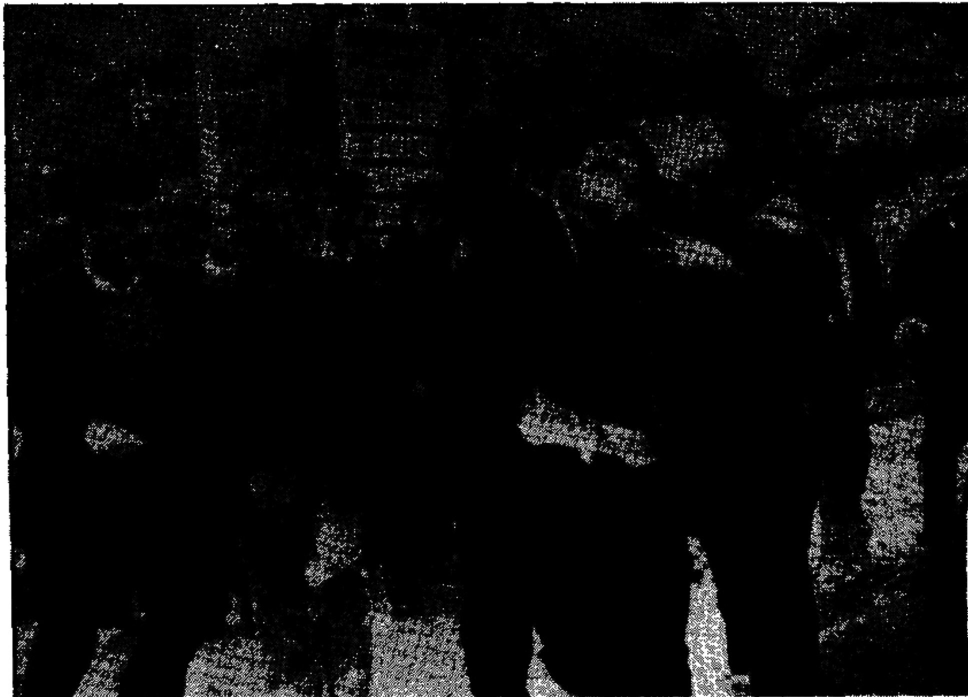
Tüm faşist baskılara, yasaklara rağmen, İstanbul'un çeşitli semtlerinde 1 Mayıs gösterileri düzenlendi. Faşist polis göstericilere acımasızca saldırdı. İstanbul'da yapılan tüm 1 Mayıs gösterilerinde faşist polis güçleriyle çatışmalar çıktı. Çatışmalarda üç kişi kurşunla olmak üzere 50'den fazla kişi yaralandı.

1 Mayıs gösterileri öncesi ve sırasında toplam 3304 kişi gözaltına alındı. Gözaltına alınanların yarısından fazlası işçiydi. Ayrıca 1 Mayıs gösterilerine çok sayıda kadın aktif olarak katıldı. Polisle dişe diş mücadele ettiler. Polisin sokaklardan rastgele şüpheli şahıs diye gözaltına almak istediği durumlarda, kadınlar erkeklere oranla daha aktif tepki gösterdiler. Polise karşı direndiler. Zaman zaman polisle kavgaya varana kadar direndiler. Nedensiz yere gözaltına alınmaya karşı mücadele ettiler.

İlk 1 Mayıs gösterisi Zeytinburnu/Kazlıçeşme'de yapıldı. Kazlıçeşme deri fabrikalarında çalışan işçiler, sabah işbaşı yaptıktan çok kısa bir süre sonra üretimi durdurdular. İşçiler önce 1 Mayıs bildirisi okuduktan sonra, "Yaşasın 1 Mayıs", "1 Mayıs engellenemez" sloganları atarak yürüyüşe geçtiler, 1 Mayıs'ın devrimci geleneğini yaşatmak istediler. Faşist polis güçleri işçileri engellemek isteyince, işçilerle polis arasında çatışma çıktı. İşçilerle polis arasında çıkan çatışma yaklaşık 1,5 saat kadar sürdü. Bu çatışmada onlarca işçi yaralandı, 250'den fazla işçi gözaltına alındı.

İkinci 1 Mayıs gösterisini Coca-Cola fabrikasından işçilerle, belediye işçilerinden oluşan 1300 kişilik bir grup gerçekleştirdi. Coca-Cola fabrikasında çalışan 800 kadar işçi sabah işbaşı yapmayarak fabrika önünde toplandılar. Önce 1 Mayıs bildirisini okudular, sonra yürüyüşe geçtiler. Fabrika çevresinde çok sıkı önlemler almış olan faşist polis güçleri, önce Coca-Cola işçilerine, daha sonra Coca-Cola işçileriyle birleşmek isteyen bir başka yürüyüş grubuna saldırdılar. Polisin saldırısına işçiler saldırıyla cevap verdiler. Bunun üzerine polisle işçiler arasında kıyasıya bir çatışma çıktı. Çıkan taşlı-sopalı çatışmada işçiler polis barikatını yararak ilerlediler. Ancak, takviye güç alan faşist polis güçleri, işçileri kuşatma altına aldılar. Bu çatışmada 7 faşist polis, işçiler tarafından fena bir şekilde dövüldü. Bu çatışmada onlarca işçi yaralandı, 300'e yakın işçi, polis tarafından coplanarak gözaltına alındı.

Üçüncü 1 Mayıs gösterisi, Güngören'de çoğunluğunu Belediye-İş'e bağlı işçilerin oluşturduğu yaklaşık 350 kişilik bir grup tarafından gerçekleştirildi. Bu grup 1 Mayıs günü saat 10 sıralarında Güngören Köyiçi'nden pankartlarla, sloganlar atarak Merter'e doğru yürüyüşe geçti. Güngören Çeşme durağında barikat kuran polis, işçileri engellemek isteyince işçilerle polis arasında çatışma çıktı. İşçiler polise taş ve sopalarla karşılık verdiler. Bu çatışmada bir

temizlik işçisi polisin dipçik darbeleriyle ağır bir şekilde yaralandı. Bu çatışmada da çok sayıda işçi gözaltına alındı.

1 Mayıs gösterileri Dolapdere, Harbiye, Tarlabaşı ve Kasımpaşa'da devam etti.

Dolapdere'de toplanan 250 kişilik bir grup, "Yaşasın 1 Mayıs", "1 Mayıs engellenemez", "Kahrolsun faşizm" sloganları atarak Taksim'e doğru yürüyüşe geçtiler. Polisin uyarı ateşine aldırış etmeyen işçiler ve öğrenciler yürüyüşe devam ettiler. Bunun üzerine polis rastgele ateş etmeye başladı. Göstericiler faşist polisin silahlı saldırısına, taşla, molotof kokteylleri ile cevap verdiler. Buradaki çatışma da uzun süre devam etti. Burada da çok sayıda kişi polis tarafından göz altına alındı.

Bir başka grup, 1 Mayıs'ın devrimci geleneğini Tarlabaşı'nda yaşattı. Tarlabaşı'nda toplanan 400 kişilik bir grup "Yaşasın 1 Mayıs", "1 Mayıs engellenemez" şeklinde sloganlar atarak yürüyüşe geçtiler. Polis bu eylemi de dağıtmak istedi. Dağılmayan göstericiler, sloganlar atarak ilerlemeye devam ettiler. Bunun üzerine işçiler ve öğrenciler ile polis güçleri arasında taşlı sopalı çatışma çıktı. Faşist polis çok sayıda işçi ve öğrenciyi coplarla döverek gözaltına aldı.

Tarlabaşı'nda işçiler ve öğrenciler ile polis arasında çatışma sürerken, Harbiye kavşağında toplanan yaklaşık 500 kişilik bir grup da "Yaşasın 1 Mayıs" vb. sloganlar atarak Taksim'e doğru ilerliyorlardı. Polisin karşı saldırısıyla karşılaşan göstericiler, saldırıya taş, sopa ve molotof kokteylleriyle karşılık verdiler. Çatışma uzun süre devam etti. Bu çatışmada bir öğrenci (İTÜ öğrencisi) Gülay Beceren ile iki işçi polisin rastgele açtığı ateş sonucu ağır bir şekilde yaralandılar. Polis çok sayıda kişiyi gözaltına aldı.

Kasımpaşa'da da 1 Mayıs'ın devrimci geleneği yaşatıldı. Kasımpaşa'da 1 Mayıs pankartlarıyla Taksim'e doğru yürümek isteyen 200 kişilik bir grup, polisin saldırısıyla karşılaşınca, saldırıyla cevap verdi. Polisi taş yağmuruna tuttular. Polis, çok sayıda göstericiyi evlerden tek tek toplayarak gözaltına aldı.

Sıraladığımız bu 1 Mayıs eylemleri, İstanbul'da gerçekleştirilen en önemli eylemlerdi. Bu eylemlerin dışında, İstanbul'un çeşitli semtlerinde, Üsküdar'da, Laleli'de, Galatasaray'da küçük gruplar şeklinde korsan gösteriler yapıldı.

Bu eylemlere biz, TKP/ML(BOLŞEVİK) taraftarları ve sempatizanları olarak gücümüz oranında katıldık. (...)

Bu eylemler faşist devlet güçlerinin her türlü baskı ve engellemelerine, kuşatmalarına rağmen yapıldı. Faşist devlet güçleri özellikle eylemlerin yapıldığı yerlerde çok sıkı önlemler almışlardı. 1 Mayıs günü, İstanbul'da üç kişinin bir arada dolaşması, Gayrettepe'ye götürülmeye neden oluyordu. Gözaltına alınmaya neden sayılıyordu. Tek kelimeyle İstanbul 1 Mayıs günü kuşatılmıştı. Polis ablukası altındaydı.

Bu eylemlerde hakim olan örgütlülük değil, kendiliğindenlikti. Bu eylemlerde gözlemlediğimiz kadarıyla, gizliliğe hiç önem verilmiyordu. Eylemlere katılanlar apaçık ortadaydılar. Gizlilik diye bir şey tanınmıyordu. (Eylemler esnasında yakalanan yüzlerce kişinin, devrimcinin üzerinden sayısız adres çıkıyor, vb.)

Bu eylemlerde bir kez daha şunu gördük: Bu da Türkiye'de Marksizm-Leninizm bilimiyle silahlanmış bir Bolşevik Parti yaratılmadığı sürece, eski tas eski hamam sürecektir.

4 Mayıs 1990
İstanbul TKP/ML(B) Taraftarları

YURTDIŞINDA 1 MAYIS

Batı Berlin

Batı Berlin'de 3. kez bağımsız devrimci 1 Mayıs yürüyüşü yapıldı

Batı Berlin'de, bu yılki 1 Mayıs'ta da, Batı Alman emperyalist devlet aracının bir parçası olan DGB'nin (Alman Sendikalar Birliği) düzenlediği ve emperyalist çıkarların propaganda edildiği 1 Mayıs yürüyüşünden kendini ayıran, BAĞIMSIZ, DEVRİMCİ 1 MAYIS yürüyüşü yapıldı. Bağımsız, devrimci 1 Mayıs yürüyüşüne bu yıl 20 bine yakın bir katılım oldu. Bu yılki katılım, geçen yıldaki katılımın hemen hemen iki katıdır.

Yürüyüş öncesi, Batı Berlin senatosunda koalisyon ortaklığı yapan SPD (Almanya Sosyal-Demokratik Partisi) ve AL (Alternatif Liste; Yeşillerin Batı Berlin şubesi) eyalet hükümeti, "sosyal barışı" ve "huzur"u koruma adına, bu yürüyüşe karşı yoğun propaganda yürütmüştü. Yürüyüş öncesi, yine bir dizi burjuva gazetesinin yürüyüşe karşı açıktan propaganda yapmasına rağmen; polisin yürüyüş öncesinde "önlem" adına gerçekleş-

tirdiği bir dizi provokasyonlarına rağmen; bağımsız 1 Mayıs yürüyüşlerine katılımın sürekli büyümesi, bağımsız, devrimci 1 Mayıs'lar yapmanın pratik açıdan da doğruluğunu göstermiştir.

Bu yıl, bağımsız 1 Mayıs yürüyüşü, *"Milliyetçiliğe karşı Enternasyonalizm"* temel sloganı altında sürdürüldü.

Bu yılki yürüyüşün en büyük ve ciddi hatası, Stalin propagandasına sınırlama getirme ve böylece "ajitasyon ve propaganda özgürlüğü"nü ortadan kaldırmaya çalışmasıydı. Biz, yürüyüşün bu anti-komünist kararına karşı, yürüyüş öncesinde ve sırasında yoğun olarak mücadele yürüttük ve bir bildiri hazırlayıp dağıttık.

Duisburg

1 Mayıs'ta Devrimci Blok oluşturuldu

Uluslararası işçi sınıfının birlik, dayanışma ve mücadele günü olan 1 Mayıs'ta; Batı Alman emperyalistlerinin ve onların uzantıları olan DGB sendika ağalarının 1 Mayıs'ı Batı Alman emperyalist burjuvazisinin propaganda aracı olarak kullanmalarına karşı; emperyalist ve sosyal-emperyalistlerin, "komünizmin ve sosyalizmin iflas ettiği", "öldüğü" şeklindeki gerici, karşı-devrimci propagandalarına karşı; DGB'li sendika ağalarının düzenledikleri sahte 1 Mayıs gösterilerine karşı; devrimci güçlerin ALTERNATİF-GÜÇLÜ-DEVRİMCİ 1 Mayıs eylemlerini örgütlemek için, TKP/ML-TİKKO, MÜCADELE BAYRAĞI, TKP/ML(BOLŞEVİK) yurtdışı temsilcileri bir araya gelerek ortak bir çağrıda bulundular.

Bu çağrı sonucunda Duisburg'ta; Devrimci Partizan (NRW), TKP/ML Hareketi (Duisburg), Partizan(NRW), Bolşevik Partizan (NRW), Mücadele Bayrağı(Duisburg), TKİH (Duisburg) örgütleri DEVRİMCİ BLOK oluşturarak 1 Mayıs'ı devrimci geleneğine ve özüne layık bir biçimde kutladılar.

Devrimci Blok, ilk önce, kendini DGB'nin yürüyüşünden siyasi içeriği ve militanlığı ile belirgin bir şekilde ayırarak, aynı rotada yürüyüp, DGB'nin miting alanına geldi. Burda Devrimci Blok'un daha önce Almanca ve Türkçe olarak hazırlanan ortak konuşma yazısı okundu. Miting alanında DGB'li sendika ağaları rahatsız edilmeye çalışıldı. Ama bunda yeterince başarı elde edilemedi. Çünkü ses cihazını temin etme görevini üstlenen örgüt, bu görevini yerine getirmemişti. Fakat bu olumsuzluğa rağmen, Alternatif Devrimci 1 Mayıs yürüyüşü için harekete geçen Devrimci Blok, DGB'nin miting alanı çevresinde bir tur atarak ayrılırken, yoğun bir devrimci propaganda ve ajitasyon gerçekleştirdi.

Geniş işçi semtlerini kapsayan bir rota üzerinde gerçekleştirilen alternatif yürüyüşten sonra, miting alanına gelindi. Eylem birliği görüşmelerine kayıtsız kalan ve Devrimci Blok fikrine karşı çıkıp, DGB'nin kuyruğuna takılan III. Konferansçılar, alternatif yürüyüşün başlamasından bir süre sonra, yürüyüşümüze katıldılar.

Ayrıca Devrimci İşçi taraftarları eylem birliğine imza atmamış olmalarına rağmen, başından sonuna kadar Devrimci Bloku desteklediler.

Miting alanında, Enternasyonal'in söylenmesi ve devrim andı içilmesinden sonra, eylem sona erdi.

YAŞASIN DEVRİMCİ 1 MAYIS!

8 Mayıs 1990

Bolşevik Partizan (NRW)

Paris

1 Mayıs'ın devrimci geleneğini yaşattık!

Biz öteden beri revizyonist, karşıdevrimci CGT sendikasının kuyruğuna takılmayı (diğer devrimci oportünist ve karşı-devrimcilerin her yıl yaptıkları gibi) reddettik ve reddediyoruz.

Lakin bu yıl yoldaşlarımızın ve taraftarlarımızın ısrarlı talepleri sonucu; ayrı bir devrimci blok, ya da yürüyüşün olmadığı şartlarda, kendimizi –ajitasyon-propagandamızın içeriği ve militan pratiğimizle– diğerlerinden ayırdığımız ölçüde, evet CGT'nin düzenlediği yürüyüşe katılma kararı almıştık.

Yürüyüşe iki gün kala, DEH etrafındaki örgütlerden ayrı yürüyecekleri konusunda bilgi ve teklif aldık. Bu durum, bizim daha önce defalarca dayattığımız durumdu ve onlarla birlikte, CGT'ye karşı hareket etmeyi kabul ettik.

1 MAYIS GÜNÜ GERÇEKLEŞTİRDİĞİMİZ EYLEMLERE KISA BİR BAKIŞ

1 Mayıs günü, CGT'nin yürüyüşü saat 14.00'te bir meydandan başlayacak, 7 Km.'lik bir yoldan sonra Republique alanında yapılacak bir mitingle bitecekti. Biz (yani Paris TKP/ML(B) taraftarları ve DEH taraftarlarından Maoist Merkez, Peru KP., İranlı Maoistler) CGT'nin miting alanına 3 Km. uzakta, yabancı işçilerin yoğun olduğu bir semtten başlayıp, miting alanına onlardan önce ulaşacak, meydanın ortasına yerleşecektik. CGT'nin yürüyüşü miting alanına gelince de TKP/ML ve III. MK'cılar da destek olmak için bize katılacaklardı.

Bizler TKP/ML(B) taraftarları olarak, bu planı uygulamaya geçmezden önce, DEH taraftarlarından bağımsız olarak; hazırlığını tamamladığımız cihaz ve aracımızla, CGT'nin yürüyüş için toplandığı alana arkadaşlarımızla birlikte gittik. Burada faaliyet gösteren hemen tüm Türkiye-Kuzey Kürdistanlı gruplar ve CGT'li Fransızlar yavaş yavaş alanı doldurmakta idiler. Yaklaşık olarak 45 dakika bu alanın tüm köşelerini dolaşarak, bildirimizi Türkçe ve Fransızca okuduk. Pankartlarımızı açtık, yayın satışı yaptık, bildirilerimizi dağıttık. Sonra kitlelere, CGT'nin kuyruğuna takılmamalarını; eleştirisiz katılan örgütleri de boykot etmelerini; düzenlediğimiz devrimci alternatif yürüyüşe katılmalarını çağrı yapıp, alandan topluca ayrıldık.

Kendi yürüyüş alanımıza geldiğimizde saat 13.00 idi. Hemen yürüyüş başladı. Yürüyüş, Fransızca-Türkçe bildirinin okunması, yine iki dilde sloganların atılması ve Bolşevik Partizan 1 Mayıs özel sayısından bazı pasajların aktarılması biçiminde, bitiş alanına kadar devam etti.

Bu alanda (Republique alanı) Özgürlük anıtının yarısını biz, yarısını DEH taraftarları işgal ettik ve pankartlarımızı açtık, kızıl bayraklarımızı yükseklere diktik. Daha alana CGT'nin yürüşü gelmemişti, fakat sayıları 2000'e varan bir kitle birikmişti. Burada yaklaşık iki saat süreyle, devrimci marşlar çaldık, Fransızca ve Türkçe propaganda yaptık; bu süreç içinde DEH taraftarlarına da aracımızdan propaganda imkanı tanıdık; yayınlarımızı (az sayıda Fransızca da yayınımız vardı.) sattık ve sürekli bildiri dağıttık.

Propagandamız devam ederken, bazı CGT'li görevliler, ve "buradan gidin", "yoksa iyi olmaz" gibi laflar ettiler. Buna rağmen, yaklaşık iki saat süren propagandamızı da engelleyemediler. Bu arada normal olarak CGT'nin yürüyüş kolunun alana gelmiş olması gerekiyordu. Fakat yürüyüşün ortalarında bir yerde, devrimci anarşistlerle çıkan bir çatışmadan dolayı polisin saldırısı sonucu üç kişi yaralanmış ve bu nedenden ötürü yürüyüş gecikmiş.

Biz daha bu haberi almadan önce, yürüyüş kolu alana yaklaşmıştı. Tam bu sırada 60 kadar özel seçilmiş, el-

leri coplu CGT'li bir grup koruma görevlisi geldi. Hemen Özgürlük anıtı üstünde bulunan pankartlarımızı indirme amacıyla harekete geçtiler. Stalin'in Mao'nun resimlerini çekiştirmeye başladılar. Bu durumda biz de karşı koymak durumuyla karşı kar şıyaydık. Pankart sopalarını çıkararak biz de onlara saldırdık. Bu arada 4-5 saldırgan yaralandı. 20 kadar özel koruma daha geldi. Ellerinde telsizleri ile koordinasyonlarını çok iyi sağlıyorlardı. Kavga sırasında DEH taraftarları da saldırı durumundaydılar. CGT'liler zararlı çıkacaklarını anlayınca gaz tabancaları ve tüpleriyle gaz sıkmaya başladılar. Gazın etkisiyle taraftarların büyük bir bölümü dağıldı. Esas olarak bizden 15 ve DEH taraftarlarından 10 kadar devrimci, CGT'nin korumaları karşısında ayakta kaldılar. Kavga sırasında, kavganın ortasında duran aracımızdan Fransızca ve Türkçe olarak bu saldırganların işçi düşmanı olduk ları, devrim düşmanı oldukları, bütün işçilerin destek olmaları çağrısı yaptık; yalnızca Türkiyelilerden iki-üç kişi ellerine sopaları aldılar ve yanımıza geldiler.

Saldırgan bekçi köpeklerinin hepsinin gaz kullanması sonucu olarak, bir an tüm arkadaşlarımız etkilendi, fakat çok kısa bir anda tekrar toparlanarak aracı korumaya ve tekrar karşı saldırıya geçtiler. Bu sırada aracın ön camı CGT'li korumacılar tarafından kırıldı ve aracın içine gaz sıktılar. Bu yüzden aracın içindeki arkadaşlar aracı terketmek zorunda kaldılar. Kısa bir süre sonra, başka bir arkadaş aracı alandan uzaklaştırtırdı...

Olay esnasında, etrafta çok sayıda polis olmasına karşılık, herhangi bir müdahale olmadı. "Görevlerini" CG T'li korumalara bırakmış olmaları; CGT-polis işbirliğinin kesin kanıtı idi.

Planlı bir saldırıya uğramış olmamıza rağmen, saldırganların bizlere göre üstün "silahları" olmalarına rağ men; bozguna uğramadık, saldırıdan saldırganlar zararlı çıktılar. Bu kesindir!

Biz dağıldıktan 10 dakika sonra, yürüyüş kolu alanı doldurmaya başladı. Türkiye-Kuzey Kürdistanlıları alana almadılar. Çünkü onlar yürüyüşün en arkasında idiler. Saat 20.00 civarında, CGT eylemini bitirip, alandan çekildikten sonra, Türkiye-Ku zey Kürdistanlı gruplardan pankart taşıyanları tek tek örgüt isimlerini bağırarak "devrim andı" içip dağıldılar...

KISA BİR DEĞERLENDİRME

Gücümüzün azlığına ve olanaklarımızın yetersizliğine rağmen; eylemimiz pratik açıdan vermesi gerekenin üstünde bir başarı vermiştir. Arkadaşlarımız yiğitçe kavga etmiş, son ana kadar ellerinden geleni yapmışlardır.

CGT'li revizyonist, karşı-devrimci it sürüsüne (kastettiğimiz CGT'nin başına çöreklenmiş olan sendika ağaları ve onların bir avuç uşaklarıdır) tek kelime eleştiri getirmeden; EMPERYALİST FRANSIZ devleti'ne tek kelime ile karşı çıkmadan 1 Mayıs eylemi "yapan" oportünist-revizyonist cephenin tavrıyla karşılaştırıldığında; Marksizm-Leninizm'in tek ve gerçek temsilcilerinin Bolşevikler ol duğu, 1 Mayıs'ın devrimci geleneğini yaşatmaya azimli olanların Bolşevikler olduğu bir kez daha kanıtlanmıştır.

Tüm olanlara rağmen, olayın hemen ertesinde haberdar olan oportünistlerin bazılarının tavrı ibret vericidir: "İyi etmemişsiniz." "Sizin CGT ile alıp veremediğiniz nedir?", "Bu yanda 8000 Türkiyeli yürüyor, siz 200 kişi ile hizip yaratıyorsunuz.", "Bizlerin 1 Mayıs'ta CGT'yi teşhir etmek diye bir görevimiz yok." vb. ...

CGT'li saldırganları kudurtan olgu; bizim, Sosyalizm'in yaşadığını yüksek sesle haykırmamız, Fransız emperyalizmini teşhir etmemiz, CG T'nin gerçek yüzünü sergilememiz ve DEH'li devrimcilerin devrimci propagandası idi. Ve tüm sayılan işleri oldukça gürültülü ve kitlelerce duyulur şekilde yapmamız idi.

BOLŞEVİZM YENECEKTİR!

5 Mayıs 1990

Paris TKP/ML(BOLŞEVİK)
Taraftarları

Bir Okuyucu Mektubu

Aşağıdaki okuyucu mektubunun dikkat çektiği hatayı; yazıda verilen kaynağı kendimiz de inceledikten sonra, hata olarak tespit ediyoruz.

Bu eleştiriden çıkarttığımız önemli ders; kendimizin gözden geçirmediği tercümelere güvenmeme ve gücümüz ölçüsünde, kullandığımız türk çe kaynakları, orijinalleri ile karşılaştırmaya çalışmaya özen göstermektir. Sözkonusu hatayı yapmamızın nedeni de, şimdiye kadar kullanılan bu alıntının doğruluğunu, kendimizin kontrol etmemiş olmasıdır...

YAZI KURULU

BP 1 Mayıs özel sayısında, 1 Mayıs'ın ilk savaşçılarından Adolph FISCHER'in mahkeme önündeki konuşmasından bir alıntı yapılmaktadır. Alıntı şöyledir:

"Ölüme mahkum edilmemi protesto ediyorum, çünkü cinayet işlemedim. Ancak sosyalist olmam sebebiyle öleceksem, bir sözüm yok .." (s. 5)

Bu alıntı yanlıştır ve aldığımız kaynağın tercüme tahrifidir. Doğrusu şöyledir:

"Ölüme mahkum edilmemi protesto ediyorum, çünkü cinayet işlemedim. Ancak anarşist olmam sebebiyle öleceksem, bir sözüm yok.."

(Kaynak: HAYMARKET! 1886, "Die deutschen Anarchisten von CHICAGO, Reden und Lebensläufe", Wagenbachs Taschenbücherei 1977, s. 52, Almanca)

Bu tercüme tahrifine dikkat çeken, anarşizm akımının savunucusu Türkiyeli bir BP okuyucusudur. Dikkat çekmesi olumlu ve haklıdır da.

Yazı Kurulu'ndan talebim, bu tercüme tahrifini gözden geçirmesi ve en yakın bir sayıda doğrusunu yayınlamasıdır.

Mahmut.

Stuttgart

Anti-emperyalist Devrimci Blok oluşturuldu

Stuttgart'ta 1 Mayıs öncesinde yürütülen eylem birliği çalışmaları sonucu olarak, Stuttgart ve çevresindeki Partizan, Bolşevik Partizan, Mücadele Bayrağı ve Kawa taraftarları; 1 Mayıs 1990'da, DGB'li sendika ağalarının emperyalist Batı Alman burjuvazisiyle işbirliğine karşı, büyük emperyalist yeni Alman imparatorluğuna karşı, 1 Mayıs'ın devrimci geleneğinin ayaklar altına alınmasına karşı; Anti-emperyalist Devrimci Blok oluşturdular.

1 Mayıs günü, DGB'nin miting alanında yoğun bir propaganda ile, Batı Alman emperyalizmiyle bütünleşen DGB yönetimine karşı, devrimci 1 Mayıs'ın bayrağını yükseklere kaldırdılar. Bundan rahatsız olan DGB'li sendika ağaları, polis zoruyla devrimcileri bu alandan uzaklaştırmak istedi. Disiplinli hareket eden Devrimci Blok, DGB miting alanından ayrılıp, izinsiz bir yürüyüş sonunda kendi mitingini yapmış ve 1 Mayıs eylemini başarıyla sonuçlandırmıştır. ■

Sürgün - Sansür Kararnamesi geri tepecektir ! Rüzgar eken fırtına biçecektir !

10 NİSAN 1990'da faşist Türk hakim sınıfları, bir kez daha Türkiye'de hüküm süren rejimin gerçek niteliğini, kör gözlerin bile içine sokarcasına gösterdiler.

Özal başkanlığında toplanan Bakanlar Kurulu, daha önce Milli Güvenlik Kurulu'nda tartışılıp, karara bağlanmış olan önlemleri, "kanun hükmünde kararname" (KHK) haline getirdi.

Bundan önce, yine Çankaya'da yapılan zirve toplantısında (*ki bilindiği gibi, parlamentodaki burjuva muhalefet partileri, Özal'ın cumhurbaşkanlığını protesto için Çankaya'ya çıkmayacaklarını defalarca açıklamışlardı. Fakat "ulusun yüksek çıkarları" adını verdikleri, TC devletinin "vatanı ve milleti ile bölünmezliği" ırkçı-faşist ilkesinin korunmasında birliği gösterme sözkonusu olduğunda, daha önceki sözlerini unuttular!*) parlamentodaki muhalefet liderleri Demirel ve İnönü de "devletin varlığı ve birliği" konusunda alınacak önlemlere destek vereceklerini açıklamışlardı.

Böylece bir kez daha, faşist Türk devletinin varlığı, birliği, geleceği noktasında, her ciddi tehlikede hakim sınıfların tüm temsilcilerinin ortak tavırlarda birleşeceği bir kez daha görüldü. Bir kez daha, ülkemizdeki "sivil demokrasi"nin, gerçekte üstü örtülü bir askeri faşist diktatörlük olduğu, faşist ordunun hakim sınıfların hakimiyetinin temel direği olduğu görüldü.

"Kanun hükmünde kararname" yayınlanıp, yürürlüğe girer girmez, partiler zirvesinde, *ilkede* var olduğu tespit ve ilan edilen birlik –görünürde– dağıldı. İnönü ve Demirel kararnamenin özellikle sürgün ve sansür ile ilgili maddelerine karşı olduklarını, bunların zirvede konuşulmadığını vb. açıkladılar. Buna karşı ANAP sözcüleri, açıkça Demirel ve İnönü'nün yalan söylediği anlamına gelen açıklamalarda bulundular. Bu bağlamda yalan söyleyen kim olursa olsun, hakim sınıfların değişik temsilcilerinin arasındaki dalaşmanın, en iyi halde yöntem konusunda bir dalaşma olduğu, meselenin özünde aynı oldukları unutulmamalıdır.

Meselenin özü, bugünkü Türkiye Cumhuriyeti faşist devletinin "misak-ı milli" denen sınırlarının değişmez olarak kabul edilip edilmemesi sorunudur. Bu sınırların değişmezliğinden yola çıkanlar, –ki hakim sınıf partilerinin tümü böyledir– özde birdir.

Kanun hükmünde kararnameye burjuva kanattan gelen eleştirilerin yoğunlaştığı noktalardan biri, ülkeyi parlamento kontrolu dışında, KHK'ler yolu ile yönetme noktası oldu. Burjuva muhalefet, sanki bugünkü parlamento gerçekten demokrasinin bir aracı imiş gibi, sorunun esası, KHK'nin parlamentoya sunulması imiş gibi gösteren bir konuma girdi. Tüm boyalı basın da, "muhalefeti"ni öncelikle bu noktaya yoğunlaştırdı. Bu biçim bir muhalefet, gerçekte tam da bugünkü parlamentonun, faşizmin üzerini örten bir maske olduğunu gözlerden gizlemeye çalışan bir muhalefettir.

Burjuva muhalefetinin yoğunlaştığı ikinci nokta, kararnamedeki sansür ile ilgili maddeler oldu. Toplatılma kararı alınan bir yayını yayınlamış olan matbaaların da kapatılması tehdidinin varlığı, burjuva muhalefeti en fazla rahatsız eden hüküm oldu. Gerçekte, devrimci, Marksist-Leninist propagandanın sürekli baskı altında olduğu gerçeği unutularak, sanki sansür ancak bu kararname ile gündeme getirilmiş gibi yaygara koparıldı. Yaygaranın gerçek nedeni –burjuva muhalifler açısından– sansüre ilkesel karşılık değil, bu konuda biraz "ileri gidilmiş" olması, amaca ulaşmada "araç"ın seçiminde –bunların görüşüne göre– yanlış yapılmış olmasıdır.

Aslında bu kararnamenin bu alandaki hükümleri, ülkemizde "legal" çalışmanın, içinde bulunulan ortamdaki sınırlarını göstermesi açısından öğreticidir. Bir kez daha ülkemizde özgür basının, illegal inşa edilmek zorunda olduğu, illegal yayın ve dağıtım ağının hayati önemde olduğu gerçeği görüldü.

Ülkemizde yasallık sınırı, bir çok halde devrimci çalışmadan vazgeçme sınırı ile içiçedir. Yasallığa en küçük bir bel bağlama, en küçük bir güven, devrimci çalışma yapmak isteyenler açısından felaketli sonuçlara götürür.

İlginç olan, bir yandan öncelikle devrimci gelişmeleri bastırmak için en sert tedbirler alınırken, Kürdistan'daki gelişmelere karşı savaş hali uygulanırken, 1 Mayıs'ta İstanbul resmen işgal altına alınırken; uysal reformist "sol"a da, "demokratlık" gösterileri sunulmasıdır.

Bu kararnamenin çıkarıldığı tarihlerde, 141-142'nin kaldırılması yönünde yoğun çabaların gündeme gelmesi; teslimiyeti, mücadele olarak yutturan Kutlu-Sargın'ın serbest bırakılması rastlantı değildir...

Hakim sınıflar açık mesaj vermektedirler: "Uslanmış, yasal "sol"a evet! Devrimciler ise, ölümlerden ölüm beğensin!"

Evet, sonuç olarak ölümlerden ölüm beğenmesi gerekenler var ülkemizde! Ama onlar devrimciler değil! Onlar, bu mesajın hedefi olanlar değil; bugün bu mesajı verenler!

Ölümlerden ölüm beğenmesi gerekenler; işçi sınıfına, köylülüğe, Kürt halkına, tüm ezilen milliyetlere, tüm emekçilere hayatı çekilmez hale getirenlerdir! Emperyalizmin uşağı hakim sınıflardır!

Ve bugün "sansür-sürgün kararnamesi" gibi kararnamelerle rüzgar ekenler, er geç fırtına biçeceklerdir...

Bu fırtınanın habercileri, işçi sınıfının kitlesel mücadelelerinde, köylülerin patlayan öfkelerinde, Kürdistan'da intifadanın işaretlerinde, emekçi kadınların başkaldırılarında, vb.'de kendini gösteriyor! Ve bu fırtına, er geç işçi sınıfı önderliğinde Demokratik Halk Devrimi'nin acımasız yumruğu olarak inecektir hakim sınıfların başına!

Bunu hakim sınıfların "sol" yedek lastikleri de engelleyemeyecektir!

15 Mayıs 1990

■

Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin 25. yıldönümünde modern revizyonizmin ve onun bir parçası olan AEP'nin ulaştığı yer...

BÜYÜK Proleter Kültür Devrimi'nin başladığı andan bu yana 25 yıl geçti. Ve bu süre içinde, devrim / karşı-devrim cephelerinde bir dizi değişiklikler gündeme geldi.

Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin yaşandığı Çin'de, devrimin hedefi modern revizyonist karşı-devrim güçleri Teng Siao-ping önderliğinde tekrar iktidarı gaspedip, emperyalist dünyanın bir parçası haline geldi ve sosyal-faşist bir diktatörlük kurarak, Çin proletaryası ve emekçi halkını ezmeye devam ediyor.

Diğer yandan, Kültür Devrimi'nin uluslararası alanda hedef aldığı, Rus sosyal-emperyalizmi önderliğindeki modern revizyonist karşı-devrimciler, bugün yeni çar Gorbaçov çizgisinde, sosyalizmin lafzını ve sembollerini de bir kenara atarak, "Batı tipi demokrasi" şiarları ile, Batı tipi emperyalist dünyanın bir parçası olma, sosyal-demokratlaşma yönünde hızla yol almakta.

Yine bugün; 1970 başlarında Büyük Proleter Kültür Devrimi'ne hiç bir eleştiri getirmeden methiyeler sıralayan, 1978'lerde ise, Enver Hoca ağzından, onu "saray darbesi" olarak niteleyen; dünün Marksist-Leninist ve günümüzün revizyonist Arnavutluk Emek Partisi önderliğinin de, Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti'ni "reform" ve "değişim" kervanına katma yönünde adımlar attığı, emperyalist haber ajanslarına konu olmaya başlamış bulunmakta... (Bkz. *İbretlik Haberler*)

Biz Marksist-Leninistler, bundan tam 9 yıl önce, Mao Zedung yoldaş ve Çin Devrimi sürecini incelediğimiz bir genel değerlendirme içinde, Büyük Proleter Kültür Devrimi'ni olumlu, olumsuz yanlarıyla ortaya koyarak, gerekli dersleri ana hatlarıyla çıkarmıştık. Bu görüşlerimiz, bugün de geçerliliğini aynen korumaktadır.

...

Burjuvazi üzerinde proletarya diktatörlüğünün uygulanması, sosyalizmin inşası için siyasi ön şarttır, dünyanın bütün ülkeleri için geçerli olan sınıf mücadelesinin objektif bir yasasıdır. Bu yasa er veya geç ***kaçınılmaz olarak*** ortaya çıkmak, burjuvazi ile proletaryanın arasındaki çelişme şiddet yoluyla çözülmek zorundaydı, başka bir yol yoktu.

Burjuvaziye karşı "birleşme siyaseti", ne kadar uzun süre uygulanırsa ve böylece Marksizm-Leninizm'in proletarya diktatörlüğü hakkındaki ilkeleri ne kadar uzun süre reddedilirse, ÇKP'nin revizyonist yozlaşma tehlikesi de o kadar büyürdü ve bütün çelişmeler Kızıl Çin'in varlığını tehlikeye sokacak kadar, patlayacak derecede keskinleşmek zorunda kalacaktı.

Mao Zedung bu tehlikenin çok geç farkına vardı, bu sınıf uzlaşmacısı çizgiyi çok geç reddetti.

Daha Kültür Devrimi'nden önce —Mayıs 1963'de— Sovyetler Birliği'nin yozlaşmasının korkunç tecrübelerini gözönünde bulundurarak, enerjik bir şekilde şu çağrıyı yaptı: ***"Hiç bir zaman sınıf mücadelesini unutmayın."*** Çin komünistlerini ve proletaryasını "karşı-devrimci restorasyonun bütün ülkeyi kaplaması, Marksist-Leninist partinin revizyonist, faşist bir partiye dönüşmesi ve tüm Çin'in rengini değiştirmesi" (11) tehlikesine karşı uyardı.

1965'te —aslında 1966'da— ***Çin'de Kültür Devrimi*** büyük bir şiddetle başladı. Kızıl Muhafızlar kuruldu. Kültür Devrimi'nin başlangıcında, birinci yılında, yani 1966'da, revizyonist kliklere ve hala işçileri sömüren ("sermayelerine" faiz alıyorlardı) ve çoğu zaman işletmelerin yönetimini ellerinde tutan burjuvaziye karşı mücadelede, gençlik özellikle aktif bir rol oynadı.

Ama Ocak 1967'de "Şangay'daki Ocak saldırısı", Çin'in en büyük sanayi kentinin işçilerini revizyonistlere karşı mücadelede harekete geçirdi, ve bütün Çin işçilerini peşine taktı. Bu hareket, üniversite ve okullarda da sorunlara açıklık getirmesi ve proletarya diktatörlüğünü uygulaması gereken bu devrimin önder gücünün, onun en bilinçli unsurlarının başında olması gereken işçi sınıfı olduğunu açıkça ortaya çıkardı.

Kültür Devrimi'nin siyasi bir devrim, proletarya ve burjuvazi arasında bir ölüm-kalım mücadelesi, proletarya ve burjuvazi arasındaki sınıf mücadelesinin sosyalist devrimde sürdürülmesi olarak anlaşılması Mao Zedung'un görüşlerinin belirleyici bir niteliğidir.

Artık, proletarya ve burjuvazi arasındaki çelişmelerin "barışçıl", "demokratik yol"dan veya benzeri bir şekilde çözülebileceğinden söz edilmiyordu. Tam tersine Mao Zedung, Kültür Devrimi'ni "proletaryanın burjuvaziye ve bütün sömürücü sınıflara karşı sürdürdüğü büyük bir siyasi devrim" (12) olarak tanımlamaktadır.

Bu, Çin'de proleter-sosyalist devrimin, proletaryanın mutlak egemenliği ele geçirmek için verdiği mücadelenin, bütün siyasi iktidarı elde etmek için verdiği mücadelenin esas başlangıcıdır. Mao Zedung'un yanlış anlaşılmayacak bir şekilde ortaya koyduğu gibi, bu devrimde burjuvaziyle olan çelişmenin hiç bir "uzlaşmaz olmayan" yanı olamazdı:

"Aşağıdaki gibi temel sorunlarda bir eşitlik olabilir mi? Proletaryanın burjuvaziye karşı verdiği mücadele, *burjuvazi üzerinde proletarya diktatörlüğünün uygulanması*, kültürün çeşitli kesimleri de dahil olmak üzere üstyapı a-

larında proletarya diktatörlüğünün uygulanması, proletaryanın partiye sızmış olan ve kızıl bayraklara karşı "kızıl bayraklar" sallayan *burjuvazinin temsilcilerinin komünist partisinden temizlenmesi...*

Onlar bize karşı *ölüm kalım mücadelesi* vermektedir, bu mücadelede eşitlik söz konusu olamaz. Bundan dolayı biz de onlara karşı kaçınılmaz olarak aynı şekilde ölüm kalım mücadelesi veriyoruz ve bizim onlarla ilişkimizde eşitlik söz konusu olamaz. Tam tersine bizim onlarla ilişkimiz; *bir sınıfın başka bir sınıf tarafından baskı altında tutulduğu*, yani PROLETARYANIN MUTLAK EGEMENLİĞE SAHİP OLDUĞU VEYA BURJUVAZİ ÜZERİNDE DİKTATÖRLÜK UYGULADIĞI bir ilişkidir. Sömürülen ve sömüren sınıflar arasındaki ilişki, sözde eşitlik veya barış içinde birarada yaşama gibi herhangi bir ilişki, veya insancıllık ve alicenaplık vs. ilişkisi değildir." (13)

Burada, Mao Zedung'un –1957'den sonraki keskin sınıf mücadelesinden dolayı– burjuvazi üzerinde proletarya diktatörlüğü uygulanmasının zorunlu olduğu, proletarya ile burjuvazi arasında sadece ölüm-kalım mücadelesi içinde, şiddete dayanarak ve baskıyla çözülmesi gereken uzlaşmaz bir çelişme olduğu şeklindeki Marksist-Leninist görüşleri açıkça savunduğu ortaya çıkmaktadır. Mao Zedung maalesef 1956-1967 dönemindeki yanlış görüşlerini kitleler önünde ve özeleştirici bir şekilde çürütmemiştir. Tam tersine bu görüşler Kültür Devrimi sırasında da propaganda edilmeye devam etti. (14)

Kültür Devrimi'nin kendine özgü en önemli özelliklerinden birisi, belki de en önemlisi şudur: Kapitalist restorasyon tehlikesine ve Liu Şau-çi ve Teng Si ao-ping çevresinde var olan revizyonist klik biçimindeki burjuvazinin tamamiyle iktidara gelme tehlikesine karşı, işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin şiddetli bir kitlesel sınıf mücadelesine ve proletarya diktatörlüğünün gerçekten kurulması uğruna siyasi bir devrime seferber etmek.

Bunlar Çin'deki Kültür Devrimi'nin şüphesiz bazı olumlu unsurları ve aynı zamanda da özellikleridir. Bunların gerçekten kavranması, görüşümüze göre daha önceki hangi olaylar ve yanlış gelişmelerden dolayı Çin'de Kültür Devrimi'nin gerekli olduğunun tahlil edilmesi ve kapsamlı bir şekilde kavranması demektir.

ÇKP ve Mao Zedung tam da bu anlayışa çok az katkıda bulunmuşlardır. Bizim Kültür Devrimi'ne yöneltiğimiz başlıca eleştiriler –tezler halinde– şu noktaları kapsamaktadır:

Kültür Devrimi'ni bu şekliyle gerekli kılan hataların, ihmallerin ve koşulların özeleştirisel bir tahlilinden aslında kaçınıldı. Hatta Kültür Devrimi "tam zamanında yapıldı" (15) ve Liu Şao-çi'nin hataları "Mao Zedung'dan habersiz sokuldu" (16) teziyle, Kültür Devrimi'ne yol açan hatalar daha ziyade örtbas edildi.

Örneğin Kültür Devrimi sırasında, pratikte Marks, Engels, Lenin ve Stalin'in yerine geniş bir şekilde "Mao Zedung Düşünceleri"nin propagandası yapıldı. Özellikle ***Lin Biao, "Mao Zedung Düşüncelerini"*** "yepyeni bir çağın" Marksizm-Leninizmi olarak nitelendirdi ve böylece Leninizmin geçerliliğinin yerine geçirdi. (17)

1975'de Marksizm-Leninizm'in proletarya diktatörlüğü konusundaki temel tezlerinin propagandası yapıldığında –ki bu olumluydu– Stalin'in yazıları eksik ti.

Kültür Devrimi'nin temel teorik hatası, Çin gerçeğinin kendine özgü görünümlerinin yanlış bir şekilde genelleştirilmesidir.

Sosyalizmde burjuvazinin bir sınıf olarak komünizme kadar var olacağı tezi bunlardan birisidir. Çin'in Kültür Devrimi'ne kadarki durumundan –gerçekten de Çin'de burjuvazi sınıf olarak hala vardı– sonuç çıkarmak ve burjuvazinin sınıf olarak tasfiye edilmesinin propagandasına yapmak yerine, ***sosyalist üretim ilişkileri altında da "burjuvazinin sınıf olarak" var olmaya devam edeceği görüşü, "Mao Zedung Düşünceleri" nin teorik bir keşfi olarak gösterildi.***

Kültür Devrimi'nin bütün çok olumsuz koşulları ve özellikleriyle birlikte, Çin'de periyodik olarak her altı-yedi yılda bir tekrarlanması gerektiği tezi ile, ***Çin'deki Kültür Devrimi'nin kendine özgü şekli bir yasa haline getirildi.*** Böyle bir görüşle, revizyonistlerin yeniden güçlü bir şekilde ortaya çıkmaları engellenemedi, tam tersine böyle bir durum "normal" ve "kaçınılmaz" olarak görüldü. (18)

ÇKP içinde –önderlik de dahil olmak üzere– uzun zamandan beri iki çizginin varolduğu gerçeği de aynı şekilde yasa haline getirildi. ***"Parti içinde iki çizgi mücadelesi"*** teziyle, bir eksiklik, meziyet haline getirildi. Marksist-Leninist çizginin revizyonist çizgiyi tamamiyle yenip partiden uzaklaştırması gerektiğini ortaya koymak yerine, ***parti içinde ikinci bir çizginin, revizyonist çizginin varlığıyla uzlaşıldı.*** (19)

Eğer Liu Şao-çi ve Teng Siao-ping revizyonist kliğinin devrilmesinden sonraki gelişme kavranmak isteniyorsa, biz, Kültür Devrimi'nin bir başka temel hatasının; parti içindeki durum ve parti-içi mücadele konusunda kitlelere eksik bilgi verilmesi, yani ***parti önderliğinin pratiğinde kitle çizgisinin eksikliği*** olduğu görüşündeyiz.

Örneğin, Lin Biao'nun devrilmesi, Çen Bo-da'nın görevinden alınması ve Teng Siao-ping'in hızlı bir şekilde yeniden yükselmesi, kesinlikle parti önderliğine güveni arttırmadı. Tam tersine bütün bunlar yeterli bir açıklık ve kapsamlı bir temellendirme yapılmadan oldu.

Dolayısıyla, kaçınılmaz olarak, attığı bütün adımları kitleler önünde ve kapsamlı bir şekilde temellendiren ve sözü ile eyleminin uyum içinde olmasıyla milyonlarca kitlenin güvenini kazanan ve bu güveni koruyan bir bolşevik partinin açık proleter önderliğinin olmadığı bir güvensizlik ortamı ortaya çıktı.

Bu öncelikle 1969 sonrasında açıkça ortaya çıktı. Mao Zedung, Lin Biao'ya karşı verilen parti içi mücadele konusunda, tahlillerle ve gerçekten temellendirilmiş tavırlarla artık kitlelerin önüne çıkmıyordu. Teng Siao-ping yeniden mevki ve makam sahibi oldu.

Mao Zedung'un bütün bu sorunlar hakkındaki hiç bir tahlilini bilmemekteyiz. Sadece parçalar halinde alıntılar bulunmaktadır. Mao Zedung'un, Kültür Devrimi'nin yukarıda bahsedilen hatalarına karşı kitleler önünde ideolojik bir mücadele *vermemesi* eleştirilmelidir.

1975'de Teng Siao-ping'e karşı yeniden bir mücadele başlatıldı, ama "Üç Dünya Teorisine" karşı böyle bir mücadele başlatılmadı. Teng Siao-ping'e karşı polemikte, proleter dünya devrimi ve uluslararası durumla ilgili sorunlara değinilmedi. Mao Zedung'un Teng Siao-ping'e karşı tavır aldığı bir tek sözü bilinmektedir: "Bu insan sınıf mücadelesine sarılmıyor." Teng Siao-ping bütün görevlerinden alındı ama partiden atılmadı.

Çok kısa bir zaman sonra Teng Siao-ping o zamanki parti başkanı Hua Guo-feng'in yardımıyla dev-

rimcileri tutuklattı ve baskı altına aldırdı ve Çin'de karşı-devrimin iktidara gelmesini sağladı.

Ölümünden kısa bir süre önce Mao Zedung, merkezi sorunun proletarya diktatörlüğü olduğunu bir kez daha açıkladı. Marksizm-Leninizm'den bütün sapmalara ve Mao Zedung'un hatalarına rağmen, Mao Zedung'un şu siyasi direktifinin altını çizmeli ve savunmalıyız:

"Lenin neden *burjuvazi üzerinde diktatörlük uygulamaktan* sözetmişti? Bu meseleyi açıklığa kavuşturmak son derece gereklidir. *Bu mesele açıklık kazanmazsa, revizyonizme yolaçar.* Bunun bütün ulusa kavratılması gerekir." (20)

(Bolşevik Partizan 15/5, Ocak 1982, sayfa 66-69)

Alıntının dipnotları:

(11) "Büyük Proleter kültür Devriminin Önemli Belgeleri"nde yayınlanan "IX. Parti Kongresine Rapor"dan aktarıldı.

(12) A.g.e., sf. 27

(13) "Büyük Proleter Kültür Devriminin Önemli Belgeleri"nde yayınlanan "ÇKP MK'nin Genelgesi"nden aktarıldı, sf. 131-133

(14) Örneğin, Lin Biao'nun okuduğu "IX. Parti Kongresine Rapor"da, Mao Zedung'un "Halk İçindeki Çelişmelerin Doğru Ele Alınması Üzerine" adlı yazısında yaptığı "bizimle halk arasındaki çelişmeler" tespiti —Mao Zedung 1957'deki bu yazısında proletarya ile burjuvazi arasındaki çelişmeyi bu kategoriye dahil ediyordu— "uzakları aydınlatan bir fener" olarak nitelendiriyordu:

"Bu büyük eser, uzakları aydınlatan bir fener gibi, sosyalist devrimin ve sosyalist inşanın ülkemizdeki gelişme yolunu aydınlatmaktadır ve şimdiki Büyük Proleter Kültür Devriminin teorik temelini yaratmıştır." *("Büyük Proleter Kültür Devriminin Önemli Belgeleri"nde yayınlanan "IX. Parti Kongresine Rapor"dan aktarıldı, sf. 4)*

(15) "Proletarya diktatörlüğünü sağlamlaştırmak, kapitalizmin restorasyonunu engellemek ve sosyalizmi inşa etmek için bu Büyük Proleter Kültür Devrimi mutlaka gereklidir ve tam zamanında yapılmaktadır." *(Mao Zedung'un ÇKP IX. MK'nin Birinci Toplantısında yaptığı konuşma. Cang Cun-ciao'nun "Burjuvazi Üzerinde Topyekûn Diktatörlük" adlı yazısından aktarıldı.)*

(16) "Liu Şao-çi ve takımı *Başkan Mao'nun haberi olmadan* böyle saçmalıkları VIII. Parti kongresinin kararlarına soktular ve böylece kendilerinin kapitalist yolda ilerleme çizgilerini bütün partiye kabul ettirmeye çalıştılar." *("Çin Komünist Partisinin 50. Yıldönümü Kutlamaları Dolayısıyla", 1971, sf. 55)*

(17) Örneğin 1969'da "IX. Parti Kongresine Rapor" da şöyle denmektedir: Mao Zedung, "Marksizm-Leninizmi yepyeni bir aşamaya yükseltmiştir. Mao Zedung Düşünceleri, emperyalizmin toptan çöküşe gittiği ve sosyalizmin dünya çapında zafere doğru ilerlediği çağın Marksizm-Leninizmidir." *("Büyük Proleter Kültür Devriminin Önemli Belgeleri"nden aktarıldı, sf. 76)*

(18) "Renmin Ribao" (Halkın Günlüğü), "Hongqi" (Kızıl Bayrak) ve "Jiefangjun Bao" yazı kurullarının "ÇKP MK'nin 16 Mayıs 1966 Tarihli Genelgesi"nin 10. yıldönümü dolayısıyla yayınladıkları "Kültür Devriminin Parıltısı Sönmezdir" adlı makalede şöyle denmektedir:

"Sınıflar, sınıf çelişmeleri ve sınıf mücadelesi varoldukça, burjuvazinin, uluslararası emperyalizmin ve revizyonizmin etkisi varoldukça, şu tarihi olgu da varolacaktır: "Kapitalist yoldaki iktidar sahipleri hala bu yolda gideceklerdir." Bu, uzun vadede hesaba katılması gereken bir tarihi olgudur. Daha Genelge'nin birinci yıldönümünde Başkan Mao bize şunu öğretti: "Şimdiki Büyük Kültür Devrimi sadece ilktir. Gelecekte kaçınılmaz olarak birçok kez daha tekrarlanacaktır" " *("Kahrolsun Teng Siao-ping Çetesi" adlı toplu eserden aktarıldı, sf. 24)*

(19) Yine "IX. Parti Kongresine Rapor"da "parti içinde iki çizgi mücadelesi" tezi parti-içi mücadelenin ilkesel bir yasası olarak gösterilmektedir:

"*Parti içinde iki çizgi arasındaki* zıtlık ve *mücadele*, toplumda varolan sınıflar arasındaki, ve parti içinde eski ile yeni arasındaki çelişkilerin yansımasıdır." *("Büyük Proleter kültür Devriminin Önemli Belgeleri"nden aktarıldı, sf. 78)*

(20) Cang Cun-çiao'nun "Burjuvazi Üzerinde Topyekûn Diktatörlük" adlı yazısından aktarıldı, sf. 1

Biz bu görüşleri savunurken, modern revizyonist karşı-devrim güçleri, 1969'larda ortaklaşa kaleme aldıkları, sözde "inceleme" temelinde, Büyük Proleter Kültür Devrimi'ne yönelttikleri saldırıları sürdürüyorlardı ve bugün de aynı bakış açısıyla saldırılarını sürdürmektedirler.

"Marksizm-Leninizm'in İdeolojik ve Politik Düşmanı Maoizm" başlıklı kitaplarında, bu modern revizyonist ideologlar, yandaşları Liu Şao-çi'nin yıkılması ardından 1969'da şöyle diyorlardı:

" "Kültür Devrimi", Çin işçi sınıfının devlet organlarındaki ve Çin Komünist Partisindeki zaten zayıf olan durumunu da sarstı. Gel gelelim bu "devrim", Mao Tsze-Tung'un askersel bürokratik grubunun diktasını güçlendirdi ve ülke yönetimine ordu mensuplariyle, parti ve gençliğin bazı grupları arasından Mao Tsze-Tung'un yandaşlarını getirdi.

Çin Halk Cumhuriyeti'nde biçimlenen yeni politik sistem ilkesel olarak Marksizm'e-Leninizm'e yabancıdır. Çünkü, proletarya diktatoryası yerine, Mao Tsze-Tung'un ve en yakın çevresinin diktası getirilmiştir. Çin Komünist Partisi yönetici görevini kaybetmiştir, proletarya diktatoryasının en önemli aracı değildir artık ve Mao Tsze-Tung'un kişisel diktasına hizmet etmektedir, devlet kuruluşları halkla ilişkilerini kaybetmişlerdir ve bu kuruluşlar da Mao'nun kişisel diktasına hizmet etmektedirler, demokratizmin yerini demagoji almıştır, adalet ve yasallık çiynenmiştir." *(Marksizm-Leninizm'in İdeolojik ve Politik Düşmanı Maoizm", Öncü Kitabevi, sayfa 117)*

Bu satırların yazılmasına önderlik eden, karşı-devrimci SBKP'nin 25. Kongre Raporu'nda 1976'da da şu görüşlere yer verilmekteydi:

"Artık, Maocu politikanın ve ideolojinin Marksçı-Leninci doktrinle bağdaşmayacağını söylemek bile yetersizdir. Maocu politika ve ideoloji, Marksçı-Leninci öğretiye doğrudan doğruya düşmandır.

Çin'le ilişkilerinde, Partimiz, 24. Kongrenin belirlediği doğrultuyu kararlılıkla izlemektedir. Bu çizginin doğruluğu, hayatın kendisi tarafından pekiştirilmiştir. Maoculuğa karşı bir ilke mücadelesi, tavizsiz bir mücadele sürdüreceğiz."

(Konuk Yay. sayfa 22)

Emperyalistleri ve sosyal-emperyalistleri Mao Zedung ve Kültür Devrimi'ne böyle kudurmuşcasına saldırdırtan en önemli neden; hiç kuşkusuz, proletaryanın, burjuvazi karşısında, Çin özgülünde elde silah ayağa kalkarak, devrimci şiddet temelinde —çeşitli hatalara rağmen— Marksizm-Leninizm'i, sosyalizmi savunması; emperyalist, sosyal-emperyalist güçlerin yandaşları olan kapitalist yolcuların iktidarına o an için son vermesidir.

Diğer yandan, bu büyük devrimin kıvılcımlarının dünya geneline yayılarak; sahte komünist, modern revizyonist partiler karşısına dikilen genç, Marksist-Leninist komünist partilerinin ortaya çıkması ve sınıf mücadelesinin ateşine atılışı, emperyalist,

sosyal-emperyalistleri çılgına çeviren bir diğer nedendir.

O günlerde, Büyük Proleter Kültür Devrimi'ne, Mao Zedung ve önderliği altında savaşan komünistlere omuz veren iktidardaki tek komünist partisi, Arnavutluk Emek Partisi idi. Ve bu dayanışma çeşitli vesilelerle dile getiriliyordu.

Örneğin, 1971'de yapılan Arnavutluk Emek Partisi 6. Kongresinde, Çin Komünist Partisi, Mao Zedung ve Kültür Devrimi ile olan dayanışmaya çok geniş bir biçimde yer veren Arnavutluk komünistleri, o günlerde Enver Hoca ağzından şu satırları dün ya işçi sınıfı ve halklarına duyuruyorlardı:

"Halk Çin'i ve Arnavutluk, Marksist-Leninist çizgiyi tutarlı bir şekilde izleyen ve sosyalizmi inşa eden bu iki ülke, devrimci hareketi önemli ölçüde etkilemekte, genişlemesi yönünde devrimci harekete çoşkunluk veren, teşvik edici bir örnek olmakta ve halkların devrim ve kurtuluş mücadelelerini destekleyen sağlam bir dayanak teşkil etmektedir. Onların sosyalist devrimdeki başarıları; iktisadi, siyasi ve ideolojik alanlarda kuvvetlenmeleri; başında Amerika'nın bulunduğu emperyalizme karşı ve Sovyet revizyonizminin önderliğindeki modern revizyonizme karşı iki cephede birden verdikleri kararlı, uzlaşmaz ve başarılı mücadeleleri; açık devrimci politikaları; halkların kurtuluş mücadelelerini kararlı bir şekilde desteklemeleri, bütün bunlar, devrimci halklara daima cesaret veriyor ve haklı davalarının zaferine ve geleceğin sahibi sosyalizme olan güvenlerini sağlamlaştırıyor.

Devrimci hareketin bütün dünyada güç kazanması ve büyümesinde devrimin ve sosyalizmin kudretli kalesi Çin Halk Cumhuriyeti özellikle önemli bir rol oynamıştır. Büyük Marksist-Leninist Mao Zedung Yoldaş tarafından başlatılan ve onun önderliğinde yürütülen Büyük Proleter Kültür Devriminin zaferi, bütün dünya devrimci hareketi için bir başarıdır ve ilham kaynağıdır. Çin devrimini ajanlarının yardımıyla boğmak isteyen emperyalistler ve revizyonistler fena halde hayal kırıklığına uğradılar. Mao Zedung'un Çin'i kızıl kaldı; Kültür Devriminden yüz defa daha kuvvetli, emperyalizmin ve revizyonizmin kararlı düşmanı, halkların ve kurtuluş mücadelelerinin dostu ve büyük destekçisi olarak çıktı."

(Arnavutluk Emek Partisi 6. Parti Kongre Raporu, Aydınlık Yay. sayfa 16-17)

"Başkan Mao Zedung'un bulunduğu Çin Komünist Partisi gibi müttefiklerimiz ve dostlarımızın olmasından gurur duyuyoruz. Marksizm-Leninizmin öğretilerine dayanan ve emperyalizme, revizyonizme ve bütün gericilere karşı mücadelede çelikleşmiş olan Arnavutluk ve Çin arasındaki büyük devrimci dostluk, kardeşçe birlik ve çok yönlü işbirliği, bütün sınavları geçerek her iki ülkeye de başarı ve zafer kazandırmıştır.

Partimiz ve halkımız, kardeş Çin halkının şanlı Komünist Partisinin ve Başkan Mao'nun önderliğinde, Büyük Proleter kültür Devrimi ve sosyalizmin inşasında kazandığı parlak zaferler karşısında büyük sevinç duymakta ve bu zaferleri yürekten selamlamaktadır. Başkan Mao Zedung'un proleter çizgisinin Liu Şao-şi döneğinin gerici burjuva çizgisine karşı kazandığı ve Çin Komünist Partisinin 9. Kongresinde parlak bir şekilde onaylanan tayin edici nitelikteki tarihi zaferi, proletarya diktatörlüğünü daha da sağlamlaştırmış, mücadeleci, devrimci ruhu daha yüksek bir seviyeye yükseltmiş ve Çin halkına sosyalist geleceği için parlak ufuklar açmıştır." *(age. sayfa 42)*

Aynı tarihlerde ÇKP'nin 50. kuruluş yıldönümü nedeniyle, ÇKP ve Mao Zedung'a kutlama mesajı gönderen Enver Hoca, Arnavutluk kokomünistleri adına aynı görüşleri daha geniş bir biçimde dile getirmektedir. *(Bu belge, bir sonraki sayıda yayınlanacaktır. /YN)*

Bu görüşler, Arnavutluk Emek Partisi 7. Kongresinde de (1976) sürdürülmesine karşın (Bkz. Rapor, Koral Yay. sayfa 178); önce sözde Bilimsel Konferans'ta adı verilmeden Mao Zedung'a saldırılmış ve daha sonra da 8. Kongre öncesi Enver Hoca tarafından hazırlanıp dünya proletaryası ve halklarına, 1978 tarihinde sunulan *"Emperyalizm ve Devrim"* adlı kitapta; ÇKP, Mao Zedung yoldaş ve Kültür Devrimi'ne açıkça edilmedik küfür ve karalama bırakılmamıştır.

Biz, daha 1981'de yaptığımız incelemede, Enver Hoca'nın Mao Zedung'a saldırılarının incelendiği bölümde, Kültür Devrimi'ne Enver Hoca'nın yaklaşımı bağlamında şunları söylemiştik:

"... Enver Hoca'nın bu konuda da kimlerin yanında olduğunu göstermek bizim görevimizdir. Bugün Enver Hoca'nın keşfettiği büyük *gerçeği*! Rus revizyonistlerinin safında yer alan dönek Wang Ming 1969'da şöyle ifade ediyordu:

"Çindeki Kültür Devriminin, ne proletarya ile, ne kültür ile, ne de devrimle bir ilgisi yoktur. Burada sözkonusu olan yalnızca gerici bir darbedir." (8)

Bundan dokuz yıl sonra Enver Hoca hemen hemen aynı kelimelerle şunları söylemektedir:

"Olayların gelişmesi, Büyük Proleter Kültür Devriminin ne bir devrim, ne büyük, ne kültürel ve ne de hiç mi hiç proleter olmadığını gösterdi. O bütün Çin boyutunda bir *saray darbesi* idi, amacı bir avuç gericiyi tasfiye etmekti." (9)

Bir başka yerde Enver Hoca şöyle demektedir:

"Biz Kültür devriminin *parti önderliğinde gelişmediğini*, tersine Mao Zedung'un bir çağrısı üzerine başlayan bir *karmaşa* olarak geliştiğini görünce, bunun devrimci bir tavır olmadığını düşündük. Mao'nun otoritesi milyonlarca örgütsüz genci, yüksel okul ve orta öğrenim öğrencisini ayaklandırdı; bunlar Pekin'e yürüdüler, *Parti Komitelerinin* ve *Devlet iktidarı* komitelerinin üzerine yürüdüler ve onları dağıttılar." (9)

Bunlar Enver Hoca'nın kitabından Kültür Devrimi ile ilgili sadece birkaç alıntıdır ama onun bu soruna hangi bakış açısıyla yaklaştığını bize göstermektedir.

O Kültür Devrimi'nin "parti önderliğinde yürütülmemesinin" "devrimci bir tavır" olmadığını söylemektedir. ***Hangi parti*** diye sormak gerekir! Kültür Devrimi'nin başlangıcında, ÇKP içindeki revizyonistler hakim duruma gelen bir hizip oluşturmuşlardı. Bu hizip tüm iktidarı ele geçirme yolunda ilerliyordu. Kültür Devrimi'nin bu parti önderliğinde yürütülmesini talep etmek, gerçekte revizyonistlerin önderliğini talep etmek demektir; Kültür Devrimi'nin hedefi olanların, Kültür Devrimi'ne önderlik etmesini talep etmek demektir.

Bu durumda "partinin önderliğini" talep etmek; aynı zamanda revizyonistlerin devrilmesi gerektiğinin propagandasını yapmamak; partinin sağlam Marksist-Leninist temellerde yenileştirilmesi gerektiğini savunmamak; "parti her zaman haklıdır" şeklindeki bürokratik anlayışın tipik bir yansımasıdır. Enver Hoca parti ve devlet komitelerinin revizyonistlerin eline geçmesi halinde, bunlara karşı ayaklanmanın ve bunları devirmenin devrimci bir görev olabileceğini aklının ucundan bile geçirememektedir.

Enver Hoca'nın Kültür Devrimi'ne yaklaşımının ne kadar gayri-ciddi olduğunu, o bir yandan "saray darbesinden" sözederken; diğer yandan Mao'nun revizyonistleri devirme çağrısı üzerine milyonların ayaklandığını söylemesi de göstermektedir. Bu yalnızca gayri-ciddi bir tavır değildir. Bunun da ötesinde, Kültür Devrimi'nde revizyonizme karşı çoşku ile mücadeleye atılan; Deng-Hua revizyonistlerinin iktidarı tüm olarak ele geçirmesi ile geçici bir yenilgiye uğrayan devrimci kitleleri de küçük gören bir tavırdır.

Enver Hoca'nın Kültür Devrimi'ne karşı bugünkü

tavrı; ve genelde AEP'nin Mao Zedung ve onun ölümünden önceki ÇKP konusundaki değerlendirmedeki 180 derecelik dönüş; sadece Kruşçev ve Deng-Hua revizyonistleri ile uyum içinde olduğu için mahkum edilmemelidir. Bu tavır aynı zamanda AEP; 1978'de AEP'nin ÇKP'ne yazdığı açık mektuba kadar sınırsız ve eleştirisiz bir şekilde ÇKP'ni desteklediği için de çok ağır zarar vermiştir, felaketli sonuçlara yolaçmıştır.

Bu bize açık ve kamuoyu önünde yürütülecek polemikten vazgeçmenin zararlarını göstermektedir. Bu aynı zamanda AEP ve onun başkanının hatalar karşısında derinlemesine bir Marksist-Leninist eleştiri-özeleştiri yolunu tutacak yerde, çareyi eski dost ve yoldaşları lanetlemekte bulduklarını göstermektedir.

1981 Kasımında yapılacak AEP 8. Kongresinin bu konuda bir değişiklik getireceği hakkında umut hemen hemen yok gibidir. Tersine; AEP'nin bu en yüksek organının da "Emperyalizm ve Devrim"de ortaya konan çizgiyi onaylaması halinde, AEP'de revizyonist bir çizginin bütünü ile ve kesin hakimiyetinden söz etmek zorunlu hale gelecektir."

(Bolşevik Partizan 15/5, Ocak 1982, sayfa 79-80)

Alıntının dipnotları:

(8) Wang Ming, "Kültür Devrimi mi / Karşı-Devrim mi?", 19.3.1969, Moskova.

(9) Enver Hoca, "Emperyalizm ve Devrim", Tiran 1979, Almanca, sayfa 454 ve 452.

Daha önce de belirttiğimiz gibi, 1981'de yapılan 8. Kongre'de yukarıda eleştirilen görüşler onaylanarak, Arnavutluk Emek Partisi'nin revizyonist çizgisi haline getirilmiş ve revizyonizm AEP'te hakim kılınmıştır.

1986'da yapılan Arnavutluk Emek Partisi 9. Kongresinde bu kez yeni bir oportünizm şahaseri sergilenerek ÇKP'nin bir dönem (hangi dönem olduğu söylenmeden!!!) komünist olduğunda karar kılınmıştır. Ancak bu Kongrede de, Kültür Devrimine yapılan saldırı ve karalamaların bir öz eleştirisi yapılmayarak, burjuva-revizyonist hat sürdürülmüştür. (Bkz. *Bolşevik Partizan sayı 54, Ekim 1989 sayfa 17*)

1977'lere kadar Çin Komünist Partisi ve Mao Zedung'a sahip çıkıp, Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin propagandasını hiç eleştirisiz yapan; diğer yandan Çin'li komünistlerle omuz omuza Kruşçev-Brejnev modern revizyonizmine karşı mücadele vermiş olan Arnavutluk Emek Partisi ve önderliği, Enver Hoca önderliğinde Çin'deki revizyonizmi Mao Zedung ile eşitleyerek ve onu Kruşçev ile aynılaştırarak, Mao Zedung'un Marksist-Leninist yanına da saldırı temelinde yükselen revizyonist çizgilerini 8. ve 9. kongrelerde kökleştirip, sistemleştirerek 1990'a gelindiğinde artık "yeni taktikler üretme" ve emperyalist burjuvazinin özlediği "reformları yapma" noktasına getirmiştir.

Bugün yaşama geçirilmeye çalışılan burjuva taktikler ve "reform politikaları", "Partinin çizgisinin ve onun tüm faaliyetinin temelinde sürekli olarak Marksizm-Leninizm'in muzaffer öğretileri ve Enver Hoca yoldaşın ışıklı öğretileri yattı" *(9. Parti Kongre Raporu)* diyerek, her şeyi Enver Hoca'nın sözde "ışıklı (nurlu) öğretileri"ne dayandırıp, Marksizm-Leninizm'i reddedenlerin revizyonist politikalarıdır.

1990'a gelindiğinde izlenen burjuva-revizyonist hat; "Bugün dünyada meydana gelmekte olan süreçler, Enver yoldaşın çağımız ve onun temele ilişkin çelişkileri, emperyalizmin özellikleri ve stratejisi, uluslararası alandaki ideolojik mücadele, kapitalizmin genel krizi, dünya devrimci hareketi ve modern revizyonizm konusunda yaptığı derin bilimsel çözümlemeyi bir kez daha kanıtlamaktadır." *(adı geçen Rapor'dan)* diyerek, Leninist emperyalizm tahlili yerine, Enverci yeni emperyalizm tahlilleri geçirip, Leninizmi rafa kaldıranların çizgisidir.

"İki süper devletle hiç ilişki kurmayacağız" yeminleri etmelerini unutarak, "çok yönlü diplomatik ilişki" taktikleri güdüp, kabak çiçeği gibi açılan, "dün dündür, bugün de bugün" diyen burjuvaların yeni çizgisidir. Ve yine bugünkü "taktikler", Avrupalı büyük emperyalist güçleri sadece "kapitalist" niteleyenlerin ve bunu 9. Kongre raporlarında, "Enver Hoca'nın emperyalizmi günümüzde en doğru bir biçimde tahlil ettiği", Lenin'i aştığı(!) görüşlerine dayandıranların yeni "taktikleri"dir.

Stalin'i Hitler ile eşitleyen ve hatta Hitler'i yaratanın Stalin olduğunu söyleyen bugünkü emperyalist dünya ile ilişkilerini geliştirmede bir sakınca görmeyen; Birleşmiş Milletler Genel Sekreterini davet ederek, onun üzerinden emperyalizme yakınlaşma köprüsünü daha da sağlamlaştıran Arnavutluk Emek Partisi revizyonizmi; bugün de Büyük Proleter Kültür Devrimi'ne "saray darbesi" vb. diyerek saldırmayı sürdürürken; tüm bu veriler temelinde, Arnavutluk Emek Partisi'ni "ML, önder Parti", Arnavutluğu "sosyalizmin kalesi" olarak görüp gösteren tüm oportünist yandaşları, bir kez daha şapkalarını önlerine koyup düşünseler iyi ederler sanırız...

ZËRIiPOPULLIT

VDIQ SHOKU MAO CE DUN

ZERIİPOPULLIT, 10 Eylül 1976:
Mao Zedung, bir zamanlar AEP için büyük bir Marksist-Leninist idi...

Çünkü Büyük Proleter Kültür Devrimi'ne daha ilk andan başlayarak azgınca saldıran, bu devrim sürecinde ölenler üzerine timsah gözyaşları döken emperyalist güçler; bugün de aynı nefret ile, bir yıl önce Teng önderliğinde gündeme gelen, Çin'deki sosyal-faşist katliamlarla paralellik kurup, demagoji temelinde Büyük Proleter Kültür Devrimi'ne saldırılarını sürdürürken; Arnavutluk'ta alınan "reform kararları" karşısında zil takıp oynamaları tesadüfi şeyler değildir. Açık ideolojik mücadeleyi bir kenara bırakıp, önce methiye ve sonra da karalama üzerine siyaset inşa edenlerin hali ve emperyalist burjuvazinin bu gelişime yaklaşımı, isteyene çok öğretici dersler sunmaktadır.

Bu gelişim sürecini, her türlü oportünist-revizyonist saldırıya rağmen, kararlılıkla Marksist-Leninist bilimi temelinde tahlil eden biz Komünistler, Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin 25. yılında, bu büyük devrimin olumlu, olumsuz derslerini daha kararlı bir biçimde inceleyip, özümseyerek, dünya gericiliği ve tüm döneklere yönelik güçlü bir silah haline getireceğiz.

Bundan, ne "komünizm öldü" diye çığlık atan emperyalist burjuvazi; ne de bu koroya katılan modern revizyonist klikler, hiç kuşku duymamalıdır!

18 Mayıs 1990 ■

"Kadın Hareketi" Konusunda Bazı Yanlış Örgütlenme Anlayışları Üzerine

BOLŞEVİK PARTİZAN bu yılın 8 Mart'ında propaganda-ajitasyon ve tartışmalarının merkezine *"Bağımsız Kadın Hareketi mi? Komünist Kadın Hareketi mi?"* sorununu koymuş, bununla ilgili olarak yurtdışında iki bölgesel toplantı yapmış ve yine Bolşevik Partizan sayfalarında konuyla ilgili makaleler yayınlamıştır. (Bkz. Bolşevik Partizan Sayı 57 ve 58) Bu sayımızda; yayınlanmış olan makaleler çerçevesinde ve onlara ek olarak, diğer bazı devrimci grupların konuyla ilgili tavırlarını ele almak istiyoruz.

Konunun önemi nedir?

Birincisi; kadın sorununun devrim mücadelesi sorununun merkezi sorunlarından biri olduğu bilinciyle, devrimin öncülüğüne soyunan bir komünist örgütün, bu sorunu ele alışı, bu noktadaki çizgisinin bir parçası olarak, örgütlenme bağıntısında berrak bir perspektif sunması yükümlülüğü ile doğrudan ilgilidir.

İkinci olarak; Türkiye-Kuzey Kürdistan'da gelişen küçük-burjuva nitelikteki (feminist) kadın hareketi örgütlenme bağlamında —ama sadece bu noktada değil— bir "alternatif" öne sürmektedir ve bunu bir dizi oportünist-revizyonist grubun tartışma gündemine sokmayı becermiştir: Feministlerin sözkonusu "alternatifi", "bağımsız kadın hareketi"dir. Feministlerin öne sürdüğü ve bir dizi oportünist-revizyonist grubun da, treni kaçırmama telaşıyla sarıldığı veya en azından ucundan kıyısından tutunmaya çalıştığı bu "alternatif"in, nasıl bir alternatif olduğuna, kimin alternatifi olduğuna; açık, net cevap verilmek yükümlülüğü ile ilgilidir.

Bir önceki sayıda yayınlanan *"Komünist Kadın Hareketi Üzerine..."* başlıklı makalede, bu ikili görev temelinde, görüşlerimizi ve örgütlenme perspektifimizi geniş bir şekilde ortaya koyduğumuz için, burada tekrarı gereksiz görüyor ve doğrudan konuya girmek istiyoruz.

ATİK-Kadın Komisyonu'nun 8 Mart 1990'da takındığı tavır üzerine...

I YALNIZCA ADI "YENİ" KADIN !

TKP/ML menşevikleri, III. Konferanslarında aldıkları bir karar ile; o güne kadar tüzüklerinde yer alan "kadın örgütlenmesi" ile ilgili maddeyi tüzükten çıkartmışlar ve gerekçe olarak da, bu örgütlenme anlayışının "cins ayrımı getirdiğini" ileri sürmüşlerdi.

Biz, bu erkek-şovenisti pozisyon ve uygulamayı teşhir ve mahkum ederek; bunların "proleter ve emekçi kadınlar arasında yürütülecek komünist çalışmadan" hiç bir şey anlamadıklarını ortaya koymuştuk. (Bkz. *"Kadının Kurtuluşu Sorununda, Bugünkü Görevlerimiz, Geçmişimizin Değerlendirilmesi"*, Bolşevik Partizan Yayınları, Nisan 1988, "TKP/ML-Partizan ve ATİF Üzerine", sayfa 82-85)

Bugün ise, bu menşevik, erkek-şovenisti grubu "proletarya partisi" olarak kabul edip tanıtan, onun kitle çizgisi temelinde, ideolojik etkisi altında faaliyet yürüten ATİK, bir kadın komisyonu kurmuş ve bir de bu komisyon adına, "Yeni Kadın" adlı bir yayın organı çıkartmaya başlamıştır. 1990 8 Mart'ında ATİK-Kadın Komisyonu adına "Yeni Kadın"ın *"Çıkarken"* başlıklı sayısında; Türkiye-Kuzey Kürdistan'daki kadının durumu, sınıfsal yaklaşımdan uzak, erkek-şovenisti bir anlayışla sözde tahlil edilmekte ve kendilerince çeşitli sonuçlar çıkarılıp, önlerine görevler koymaktadırlar.

Biz burada, belli başlı pozisyonlara kısaca tavır takınmak istiyoruz.

1) ATİK'e göre,

"8 Mart dünya kadınlar günü'nde kadın-erkek herkesin birincil ortak görevi;

- sınıf mücadelesinin ihtiyaç duyduğu bir yığın teorik ve pratik sorunları bir kenara bırakıp, sadece *cinsel sorunlara takılan*, (abç)

- ezilen halkın özgürlük mücadelesinde hedef şaşırtan, sonuçta emperyalizmin yoz burjuva kültürüne hizmet eden ideoloji sahibi *feministlere karşı*, (abç)

- ML-MZD silahları ile cevap vermektir.

Çünkü bu feministler, bizleri sınıf arkadaşlarımız erkeklerle karşı karşıya getirip, bizi onlara düşman etmektedirler."

Her ne kadar ATİK-Kadın Komisyonu, "feminizmin demokratik muhtevası" da (sayfa 6) var diyorsa da, bu demokratik muhtevanın ne olduğu hakkında tek kelime etmeden, "kadın sorununda" bütün saldırı ve mücadelenin birincil hedefi olarak feminizmi tespit etmektedir.

2) Diğer yandan, öncelikli saldırı hedefi olarak, kadınları erkeklere düşman ettiğini söyledikleri feminizmi gören bu kişiler;

- Yazının tümü içinde tek kelime ile olsa, erkek-şovenizminden bahsetmemekte, bunu kavram olarak dahi kullanmamaktadırlar.

- Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da kadının bir çok haktan yoksun oldu-

ğu ve hatta dövüldüğünün anlatıldığı yerde (sayfa 7); "dayak insanı aşağılayan, ezen ve baskı uygulayan, barbarca bir davranış biçimidir. Ama ne yazık ki, bu barbarca davranış ülkemizde yaygındır." denilmekte, ama bunun erkek-şovenizminin, kendi deyimleri ile "en barbar biçimi" olduğu, tek kelime ile olsun belirtilmemektedir.

ATİK'çilerin tersine biz, bugün Parti içinde, proletarya saflarında ve bir bütün olarak emekçi halk içinde, bu bağlamda esas mücadele hedefinin erkek-şovenizmi olduğunu belirtiyoruz. Çünkü, bugün hakim olan sapma budur. Bu ise, bizlerle ATİK'çilerin birbirinden 180 derece farklı pozisyonda durduğunun en çarpıcı göstergesidir.

3) ATİK, "kadınların örgütlenmesi ve politik eğitimleri en başta gelen görevlerden bir tanesidir. Çünkü devrim öncesi de, devrim sonrası da, kadının rolü çok büyüktür. Cahil bırakılır, eğitilmezse gelecekte burjuvazinin kendine hazırladığı tuzaklara kolayca düşebilir." (sayfa 8) demektedir.

Peki ama, erkek-şovenizmine karşı mücadele edilmeden, bu tuzaklardan ATİK kadınları nasıl kurtaracaktır? Bu belli değil.

Yine ATİK'e göre:

"Kadın bilinçlenirse, ezilmişliğini, horlanmışlığını, ikinci cins olarak görülmenin altında neyin yattığını bir kavrarsa bir başka sarılır kavgaya."

Ve o zaman;

"Bir başka direngenleşir. Bir başka evlatlar yetiştirir, zulmün zorbalığın üstüne yürür. Bir başka gözle bakar babasına, erkek kardeşine, eşine, iş arkadaşına, bir başka bütünleşir onlarla, bir başka sahip çıkar emeğine ..." vb. (sayfa 8)

Burada kadının bilinçlenip, erkekle bütünleşmesi ortaya konurken; adı geçen erkeklerin erkek-şovenisti tavırları sürüyorsa, bundan erkeklerin nasıl kurtulması gerektiği; ancak değişen bir emekçi kadın yanı sıra, değişen bir erkek varsa, devrim için sağlıklı bir birlikteliğin olabileceği ortaya konmamaktadır. Çünkü ATİK in böyle bir sorunu yoktur.

4) ATİK'çiler bugün ***kadının örgütlenmesinde*** belirleyici halkanın ne olduğu konusunda, en önemli olanın, kadınları gerilla örgütleri içine çekmek olarak gösteriyorlar.

Ve kadının "silahlı mücadeledeki yerini ve önemini tartışmak, buna kafa yormak zorundayız", "silahlı savaş, özgürlüğe sevdalı her kadının savaşının en yüksek noktasıdır" (sayfa 9) diyorlar.

Biz ise, proleter ve emekçi kadınların, toplumsal mücadelenin her alanına en aktif bir biçimde katılmasını istiyoruz.

Komünist kadın hareketinin amacı bu olduğu için, ilk belirleyici görev; komünist partisi içinde yer alan önder kadınların yetiştirilmesine ağırlık vermektir.

ATİK de, 1987 yılı içinde yayınlanan "Mücadele"nin 110. sayısında "önder kadrolar için gereksinim esas kavranması gereken halka konumundadır" diyordu. Şimdi ise, bu görev hakkında tek kelime dahi edilmemektedir.

ATİK'e göre, bu görev yerine getirilmiş midir? Bu görev özgülünde neler yapılmıştır? Bu görev, görev olmaktan niye çıkmıştır? vb. Bu soruların yanıtları hiç ortaya konmamaktadır.

ATİK, bugün "Kadın savaşçılarımızı eğitimden geçirmek zorunluluğu ile karşı karşıyayız. Onlara genel şeyleri doğru kavratmak yetmeyecektir." (sayfa 10) dedikten sonra, geçmişten öğrenilmesi gerektiğini belirtiyor, devamen "Genel bir perspektif elbette vardır" diyor.

Ancak, bunu 1987'de de söylüyorlardı. O dönemde önder kadroları yetiştirmek için şu "genel perspektif"i ortaya koyuyorlardı:

"Eğer söylenenlerin hayat bulmasını istiyorsak bu bir ölçüde kendi elimizdedir. Hepimiz, özellikle de kadınlar şimdiden araştırma, inceleme yolunu tutmalı, Markslar, Engelsler, Leninler ve diğer ustalar, Bebeller, Klara Zetkinler vs. okumaya hemen başlanmalıdır, düzenlenen seminerlere ve tartışmalara yoğun bir biçimde katılarak bu 8 Mart'ı geçmişten farklı kılma doğrultusunda ilk adımlar daha şimdiden atılmalıdır." ("Mücadele" Sayı 110)

Biz o dönemde bunu şu şekilde eleştirdik:

"Tabii ki, tüm sorunlarda olduğu gibi kadınlar sorununda da Marksist-Leninist klasiklerin ve Uluslararası Komünist Hareketin deneyimlerinin incelenmesi zorunludur. Fakat sorunun bu şekilde konması eksik ve hatta soruna çözüm getirmediği ölçüde de yanlıştır.

Aynı konu ile ilgili olarak kendi içimizde yürüttüğümüz tartışmalar ışığında biz şunu tespit ediyoruz: Gerek proletarya partisi içinde, gerekse ATİF gibi kitle örgütleri içinde değişiklik, ancak bu örgütlerin bu konuda bilinçli olarak kadınları ilerletici bir siyaset tespit etmesiyle, somut önlemler almasıyla ve bunu bizzat uygulamasıyla olacaktır. Bu yazıda yapılan "hadi kadınlar inceleyelim" çağrıları yeni değildir. ATİF açısından hiç yeni değildir. Böyle çağrılar ATİF tarafından yıllardan beri 8 Martlarda ve "sırası geldiği zaman" yapılan çağrılardır. Bu çağrılar ama, kadınları her alanda, ideolojik, siyasi ve pratik çalışma alanlarında yetkinleştirmek için, bizzat örgütün önderlik ettiği somut çalışmalarla birleşmediği sürece hoş ama boş çağrılar olarak kalmaya mahkumdur!" ("Kadının Kurtuluşu Sorununda Bugünkü Görevlerimiz...", Bolşevik Partizan Yayınları, Nisan 1988, sayfa 85)

Bugün ATİK'çiler "genel perspektif" konusunda bundan ileri gitmedikleri gibi, bu konuda şu ana kadar ne yaptıkları konusunda da hiç bir hesap vermemektedirler. Bu da ATİK' in doğru düzgün bir perspektife sahip olmadığının en çarpıcı kanıtlarından biridir...

* * *

ATİK - Kadın Komisyonu'nun bülteni içinde, bir de Özgen Utku imzalı bir yazı yer almaktadır. Hiç bir eleştiri getirilmeden yayınlandığı için, yazıdaki hatalar belli ölçüde ATİK'i de bağlamaktadır.

Özgen Utku, bu yazı içinde erkek-şovenizminin varlığı konusunda ATİK'in yazısı ile birbirine zıt görüşler savunmaktadır. ATİK'çiler bunun varlığından bile söz etmiyorlar. Özgen Utku ise bu yazısı içinde, erkek-şovenizmi kavramını kullanmadan, yine de bunun varlığından hareket ediyor ve devrimci erkeğin ev ve aile içinde, devrimci çalışmayı gerekçe göstererek ev işlerine katılmaması temelinde yanlış konumda durduğunu, evin burjuvası olduğunu belirterek eleştiriyor.

Bu tespit, mutlaka doğru bir tespittir. Devrimci erkeklerin erkek-şovenisti tavrı, kendisini aile içinde Özgen Utku'nun belirttiği şekilde gösteriyor. Ama devrimci erkeklerin "erkek-şovenisti" tavrı, yalnızca bununla sınırlı değildir. Özgen Utku, evli olsun, olmasın erkek devrimcinin örgüt içindeki kadın yoldaşlarına karşı tavrını, sorumluluk almaları için ne yapıp, yapmadığını bu yazı içinde hiç ele almamaktadır. Oysa ***devrimci*** erkeklerin erkek-şovenisti sapması, kendisini tam da bu alanda gösterir. Kadın arkadaşların gerçekten eşit hak ve yükümlülüğe sahip olan savaşçılar haline gelmesi için yeterli bir çaba harcamamak, kadın yoldaşların örgüt içersinde alt kademelerde kalmasını normal karşılamak, devrimci kadınların siyasi görüşüne —erkeğin görüşü ile karşılaştırıldığında— yeterli değer biçmemek vs. ... Tüm bunları Özgen Utku atlamaktadır ve böylece devrimci erkeklerin erkek-şovenisti tavırları, yanlış bir şekilde daraltılmaktadır. Özgen Utku'nun anlayışına göre, devrimci erkekler ev işlerine katılıyor, bulaşık yıkıyorlarsa, görevlerini yerine getirmişlerdir!

Aynı şekilde kadınların yanlışları da, tıpkı erkekte olduğu gibi; ev ve aile içindeki konumlarını kabullenme ile sınırlandırılmaktadır. Kadınların örgütlü çalışma sürecinde konumlarını kabullenmeleri, ikincil, üçüncül işlerle yetinmeleri vb. türün-

den hatalar üzerinde hiç durulmamaktadır.

Kadın sorununun çözümü olarak Özgen Utku şunu önermektedir:

"Kadın sorunu, daha uzun bir tarihi dönemde varolacağı bir gerçektir. Bugünden yarına hallolacak bir sorun da değildir. Bu sorunun ortadan kalkması insanlığın tümünün kurtuluşuna bağlı bir sorundur. Özel mülkiyet ve aile sisteminin varlığı, kadınlar sorununu sürekli bir şekilde gündemde tutacaktır. Bunun için, kadın hareketinin temel programı, özel mülkiyete karşı bir mücadeleyi içermelidir. Bu içerik iki temel hedefe yönelmelidir: birincisi burjuvazi, ikinci ise kendi sınıfından da olsa erkekler! Kadınlar için vazgeçilmez olan bu iki temel güçten kurtulmanın önkoşulu ise, proletarya önderliğinde gerçekleşecek olan iktidarlardır, yani Sosyalizmdir. *Ancak bu önkoşulun gerçekleşmesi için, proletarya kendisini bir örgüt biçimiyle sınırlı tutamaz. Kadın hareketi, kendi özgül problemleri üzerinde yükselerek proletaryaya güç katmak zorunda ise eğer, kendi ihtiyacı zemininde örgütlülüğünü yaratmak zorundadır. Proletarya yaratmasa da kadın hareketi böylesine bir örgütlülüğü yaratmak zorundadır. Kendi kurtuluşunun ön koşulu olan Sosyalizm'de bile kadınlar kendi örgütlülüğünü yaratmak zorundadır. Çünkü, daha uzun bir süreç, proletaryaya karşı mücadele etmek zorunda kalacaklardır kadınlar. Proletarya bu objektif gerçeği göremez, ve ona göre hareket edemezse, kadınlara ve kadın hareketine tam bir güven veremez.*" (abç) (adı geçen dergiden)

Burda karşımıza son Bolşevik Partizan sayısında "Komünist kadın hareketi üzerine..." başlıklı yazımızda eleştirdiğimiz, revizyonist "bağımsız kadın hareketi" çıkmaktadır. Özgen Utku buradaki ifadelerle erkeklerin şovenist tavırlarına karşı mücadele eder gözükürken ve sözde kadınların haklarını savunur, onun kurtuluşu için mücadele eder görünürken, kendi erkek-şovenisti yüzünü açıkça gösteriyor. Şöyle ki: Burada sosyalizm için mücadele eden proletarya örgütü vardır. "Proletarya" dan bahseder, fakat düşündüğü şey, yalnızca "erkek proletarya"nın örgütüdür. Bunun böyle olduğu çok açıktır; zira, eğer proletarya örgütünü komünist erkek *ve kadınların* örgütü olarak görseydi, bu örgütün karşısında "kadınların kendi örgütlülüğünü" yaratmaktan bahsedilmezdi. O, proletarya örgütünü proleter kadınların da örgütü olarak görmediği için, yalnızca "erkeklerin" örgütü olarak gördüğü için; bunu "kadın sorununda" doğru komünist bir çizgiye sahip olabilecek, kadınların kurtuluşu için mücadele edebilecek tek gerçek örgüt olarak görmüyor; tersine, kadınların sürekli mücadele etmesi gerekli bir örgüt olarak görüyor.

Devam edelim. Kadın sorununu çözebilecek olan örgüt, Özgen Utku'ya göre, nasıl bir örgüttür? Proletaryanın örgütü (yani komünist partisi) olamaz, zira bu, hem içinde örgütlediği insanların cins, hem de savunduğu düşünceler açısından "erkek" örgütüdür. Özgen Utku, bu işi becerebilecek (yani kadınların kurtuluşu için tutarlı mücadele edebilecek) örgüt olarak, ya proletaryanın kendisinin yarattığı, ya da eğer yaratmazsa, kadın hareketinin yarattığı "kendi ihtiyacı zemininde örgütü"nü görüyor.

Burada birden fazla saçmalık, komünizm ile ilgisi olmayan düşünceler savunuluyor. Yani Özgen Utku'ya göre, "proletaryanın" (erkek proletaryanın) örgütü, proleter olmayan (çünkü sınıf bilinçli proletaryanın örgütü, zaten proletarya örgütüdür) bir örgüt yaratmak görevi verir. Açık söylenirse, proletaryanın partisine burjuva bir parti/örgüt yaratmak görevi verilir. Bunun Marksizm-Leninizm ile, komünist düşüncelerle ilgisi olmadığı açıktır. Nerde varmış, proletaryanın burjuva örgütü yaratma görevi?!! Yıkılması gereken bir sınıfın örgütlerini kendi eliyle yaratmak?! Özgen Utku'ya göre, eğer proletarya bu görevi yerine getirmezse, yani bu kadın örgütünü yaratmazsa, o zaman "kadın hareketi"nin bu görevi yerine getirmesi gereklidir. Bahsedilen "kadın hareketi", proleter-komünist kadın hareketi olmadığına göre; bunun ancak ve ancak burjuva kadın hareketi olabileceği gayet açıktır.

Peki burjuva kadın hareketi, kendi örgütlülüğünü yarattı diyelim, hangi göreve sahiptir bu örgüt? Proletarya örgütüyle ilişkisi nasıldır? Marksizm Leninizm'den hareket eden herkes, her burjuva örgütü gibi, "burjuva kadın hareketi"nin yarattığı kadın örgütünün de, proletarya örgütünün (yani komünist partisinin) ideolojik hedefi olduğu ve er-geç (en geç proletarya iktidarı ele aldığında) devrimin hedefi haline geleceği cevabını vermesi gerekir. Ama Özgen Utku'da bu böyle değildir! Ona göre, sosyalizmde de uzun bir süre bu örgütün proletaryaya karşı mücadele etme görevi vardır ve proletarya da bunu kabul etmek, bu gerçeği görmek zorundadır. Aksi taktirde Özgen Utku'ya göre, "kadınlara ve kadın hareketine tam bir güven veremez".

Evet, savunulan görüşler bunlardır! Proleter örgüt, bir burjuva örgütü yaratmakla görevlidir! Bu örgüt, proletaryaya karşı, —sosyalizm de dahil— uzun bir dönem mücadele eder, kontrol eder; erkek proletarya örgütünü kadın konusunda doğru kararlar almaya vs. zorlar! Proletarya da bunu kabul etmek zorundadır!!! Savunulan görüşlerin ne anlama geldiği düşünüldüğünde, bundan başka bir anlam taşımadığı açıktır...

Peki, böyle Marksizm-Leninizm ile ilgisi olmayan görüşler acaba neden savunulmaktadır? Bu da gayet açıktır! Eskiden (ve hala da) erkek-şovenisti bir pozisyonda duran bir örgüt; ancak Marksizm-Leninizm'in, "kadın sorununa" doğru cevap veren ideoloji olduğunu görmeyen bir örgüt; bugünden bunun için örgüt içinde varolan, hakim olan erkek-şovenizmine karşı mücadele etmesi gerekliliğini görmeyen (kendisi erkek-şovenisti olduğu için görmeyi istemeyen!) bir örgüt; bugünden örgüt içinde kadınların gerçekten eşit görev ve haklara sahip olan savaşçılar haline gelmesi için özel tedbirleri gerekli görmeyen bir örgüt; bugünden ***komünist kadınlar örgütünü*** yaratmanın görev olduğunu görmeyen bir örgüt, feministlerin savunduğu "bağımsız kadın hareketi"ne elini uzatır, ona yağ çeker, ona kadınların kurtulması için görev verir!

Her ne kadar "Yeni Kadın"da yer alan, ATİK'in yazısı ve Özgen Utku'nun yazısı arasında belli çelişmeler varmış gibi gözükse de, iki yazı da bir noktada birleşiyorlar: Erkek-şovenisti bir pozisyonda durma! İlk yazı, bunu, erkek-şovenizmi bizde yok diyerek; Özgen Utku'nun yazısında ise, erkek-şovenizmi vardır, fakat kadınların kurtuluşu için mücadele zaten bize ait değil, "bağımsız kadın hareketine" ait bir görevdir diyerek yapılmaktadır...

Biz komünistler olarak, bütün komünistleri, öncelikle de komünist kadınları, komünist bir kadın hareketinin yaratılması görevine sarılmaya çağırıyoruz.

"Emekçi kadınların zincirlerinden başka kaybedecekleri bir şey yoktur, kazanacakları koca bir dünya vardır." O dünyanın kazanılması, kadın hareketi bağlamında, komünist kadın hareketinin yaratılmasından geçer!

- *Emekçi kadınlar, komünist saflara!*
- *İsyanınızın hareketi olan, komünist kadın hareketini yaratmaya!*
- *Bolşevizmin size gösterdiği yol budur!*
- *Erkek egemenliğini, onun temeli olan sömürü sistemi ile birlikte yıkmak, bu yoldan yürümekle olacaktır!*
- *Komünizme çalınan ölüm çanları boşuna!*
- *Komünizm mücadelemizde yaşıyor...*
- *Zafer, her şeye rağmen işçi sınıfının olacaktır!*
- *BOLŞEVİZM YENECEKTİR!*

Mayıs 1990 ■

Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti'nde emperyalist burjuvazinin övdüğü gelişmeler:

MAYIS ayında, Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti'nde, emperyalist burjuvazinin çeşit li temsilci ve sözcülerinin övdüğü belirli gelişmeler yaşandı. Batı Avrupa'nın emperyalist basınında *"Stalinizmin Avrupa'daki son kalesi"* olarak adlandırılan Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti'nde, yönetici Arnavutluk Emek Partisi Merkez Ko mitesi'nin son toplantısında alınan re form kararları -şimdilik yetersiz de olsa- Arnavutluk Sosyalist Halk Cum huriyeti'nin de nihayet! "perestroyka" yoluna girdiği biçiminde yorumlandı.

Batı Almanya'nın en çok okunan günlük gazetelerinden "Frankfurter Rundschau"da 14 Mayıs'ta çıkan *"Ski petarlar ülkesinde dönüş"* başlıklı haber yorumda, Arnavutluk Emek Partisi'nin siyasetinde *"dikkat çekici yeni vurgulamalar"* olduğu tespiti yapıldıktan sonra, şöyle deniyor:

"Arnavutluk 1987'de Federal Alman Cumhuriyeti ile diplomatik ilişkilere girdikten sonra, şimdi de aynı resmi ilişkileri iki süper güç ABD ve SB ile de kurmak istiyor.

...

Enver Hoca'nın sağlığında Amerikan "emperyalistleri" ve sovyet "sosyal emperyalistleri" ile "hiç bir zaman" ilişki kurmamak nerde ise "tunçtan bir yasa" sayılıyordu. Onun halefi Ramiz Alia'nın söyledikleri ise değişik. O, "dış siyasetinde her zaman gerçekçi olan Arnavutluk'un, büyükler karşısında hiç bir zaman bir fobiye (hastalıklı korku) sahip olmadığını" söylüyor. Ruslarla görüş meler başlamış durumda. Ve Amerikan senatörü Edward Kennedy de bu yılın Haziran'ında "Kartal oğulları" ülkesinde ziyaretçi ilk Amerikan siyasetçisi olacak.

Arnavutluk ama yalnızca ikili ilişkiler alanında değil (diğer alanlarda da /ÇN), *yeni bir yönelim içine giriyor. Alia, Avrupa Birliği konusunda bunun "bütün dünya tarafından kabul edilmiş bir gerçeklik" olduğu tespitini yapıyor. Bunun ötesinde Arnavutluk şimdiye dek boykot ettiği Avrupa Güvenlik ve İşbirliği Konferansının (AGİK) çalışmalarına katılmak istediğini açıklıyor. ..."*

Burda emperyalist basının bir yazarının yaptığı dönüş tespiti, verilen örneklerle doğrulanan bir tespittir. Gerçekten de, mesela Arnavutluk Emek Partisi'nin "üç dünya teorisi"nden devraldığı "süper güçler" konusundaki tavrı, yalnızca Enver Hoca' nın sağlığında değil, onun ölümünden sonra da yapılan Parti Kongrelerinde "hiç bir zaman ilişkiye girmeme" biçiminde belirlenmişti.

Biz Bolşevikler bu tavrı daha 1980' li yılların başında eleştirip, böyle bir tespitin "ilke" imiş gibi gösterilmesinin yanlışlığını ortaya koymuştuk. Şimdi Arnavutluk Emek Partisi, bu güya çok ilkesel tavrını hiç bir özeleştiri yapmadan bir kenara koyuyor. Ramiz Alia tam revizyonistlere yakışır bir pişkinlik içinde "her zaman gerçekçi" olduklarını söyleyerek gerekçelendiriyor, bu konudaki siyaset değişikliğini.

Batı Almanya konusunda da benzer gelişmeler yaşandı. Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti, Alman faşizminin saldırısına uğrayan ülkelerden biri olarak, faşist Alman devletinin mirasını devralan Federal Almanya Cumhuriyeti ile diplomatik ilişkiler vb. kurmak için, Arnavutluk'un uğradığı zararın tazmin edilmesini ön şart olarak olarak ileri sürüyordu. Bu pozisyon, bütünü ile doğru, Marksist-Leninist bir pozisyondu. Ve Arnavutluk Emek Partisi haklı olarak bu doğru pozisyondan uzaklaşan ve Batı Alman emperyalizmi ile işbirliği içine giren revizyonist ülkeleri eleştiriyordu. 1987'de tüm bu doğru pozisyonlardan —tabii yine en küçük bir özeleştiri yapılmadan— uzaklaşıldı. Federal Almanya Cumhuriyeti/Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti diplomatik ilişkiler içine girdiler.

Gerçekte bütün bu gelişmeler, Arnavutluk Emek Partisi'nde, 1978'de yapılan "Bilimsel Konferans" ile hakim kılınan ve 8. Parti Kongresi'nde onaylanan revizyonist çizginin uygulamaya konmasından başka bir şey değildir. Bu anlamda dönüş hiç de yeni değildir. Yeni olan uygulamanın gelişme yönü, hızı ve boyutlarıdır.

Bu bağlamda Batı Almanya'nın özellikle "sol" çevrelerinde okunan günlük gazete TAZ'da 12 Mayıs'ta yayınlanan bir haber yoruma da bakalım. Yazı "Arnavutluk KP reformlarla kurtulma yolunda" başlığını taşıyor. Yazıda şunlar söyleniyor:

"BM Genel Sekreteri Perez de Cuellar dün bir ziyaret için Arnavutluk başkenti Tirana'ya inmeden iki gün önce ilan ettiği geniş reformlarla Arnavutluk yönetimi dünyayı şaşırttı. (Perez de Cuellar ziyareti sırasında reform açıklamalarından çok hoşnut olduğunu ve bunları desteklediğini açıkladı. /BN) *Kuşkusuz bu reformlar bu yüksek ziyaretin havasını olumlu hale getirmek için ilan edilmedi. Çünkü aylardan beri Arnavutluk'un Arnavutluk hakkındaki olumsuz haberlerden, bundan da kötüsü Arnavutluk'un dikkate alınmaması durumundan kurtulmak için çabaları gözlemleniyordu. Fakat bu ziyaret, Arnavutluklu komünistlerin de zamanın işaretlerini kavradıklarını bel gelemek için bir fırsat oldu. Son on yıllar içinde purist* (saflık yanlısı / ÇN) *"antirevizyonist" siyasetleri ile yalnızca Tito ile değil, aynı zamanda Kruşçev ve Brejnev ile ve Çin'de dörtler çetesinin devrilmesinden sonra Çin'le arayı bozan komünistler artık ülkeyi tecrit içinde tutabilecek durumda değiller.* (Burda bu burjuva yazarının "purist, antirevizyonist" dediği tavır, hata ve eksikliklerine karşın Marksist-Leninist tavırdı. Çin' le arayı bozma, "dörtler"in devrilmesi ile bağ içinde değil, Çin Halk Cumhuriyeti'nin Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti'ne yaptığı yardımları kesmesi ile bağ içinde idi. /BN) *Siyasi yönetimin çarşamba günü yürürlüğe gireceğini ilan ettiği reformların başında yeni pasaport yasalarının gelmesi sembol karakteri taşımaktadır. Her ne kadar uygulamanın nasıl olacağı konusunda açıklamalar olmasa da, yine de Arnavutlar gelecekte yurtdışına seyahat edebilecekler.*

Diğer reformlar da köklü bir yönelim değişikliğine işaret ediyor. 1965'te dağıtılmış olan Adalet Bakanlığı yeniden kurulacak. Avukatlık mesleği yeniden serbest bırakılacak. Din uygulamalarına karşı cezalar kaldırılacak. Tirana'da "bugün" insanların sürgün edilmesi ve kamplara alınmasının haklı olmadığı söyleniyor. Ölüm cezasını gerektiren ağır suçların sayısı 34'ten 11'e indiri-

liyor. Hatta yurtdışına kaçma için bile, bugün yalnızca bir yeniden eğitim kampında 3 aylık ikamet öngörülüyor.

İşletmeler gelecekte daha fazla karar yetkisine, köylüler ise 1500 m² özel toprağa sahip olma hakkına sahip olacak. Hatta, her ne kadar şimdilik yalnızca "iktisadi yardım" biçiminde de olsa, yabancı sermaye de ülkeye girebilecek. Bu Arnavutluk için şimdiye dek düşünülemez olan bir taviz anlamına geliyor. Çünkü kendi gücüne dayanarak gelişme, Arnavutluk devlet doktrininin temel direklerinden biri idi.

Partinin, halka tavizleri (Bu burjuva yazar kendine uygun olarak, partiyi halkın üzerinde, onun dışında, ona "taviz verme" durumunda olan bir aygıt olarak görüyor. Gerçek komünist partileri böyle değildir. Ne yazık ki, revizyonistleşen partiler giderek halka yabancılaşan partilere dönüşmektedir. /BN), *AEP MK'nin bu Ocak ayı içinde yapılan 9. genel toplantısında belirli hale gelmişti. Bu toplantıda Parti 1. Sekreteri Ramiz Alia bir yandan ülkenin bağımsızlık yönelimini ve sosyalizmi savunurken, diğer yandan da fakat partide, siyasette ve toplumda düzeltmeler yapılacağını belirtmişti..."*

Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti'ndeki bu gelişmeler, gerçekte revizyonist çizginin tabii sonucudur. Arnavutluk Emek Partisi'nin revizyonistleştiği tespitimize karşı çıkıp, *"bugünkü AEP'i Marksist-Leninist olarak savunmayı, Marksist-Leninist, Komünist olmanın kıstası"* olarak görüp gösteren bir dizi devrimci grubun bu gelişmeler karşısında takınacakları tavrı bekliyoruz.

Düne kadar savunulan "ilkeler"in Arnavutluk Emek Partisi tarafından şimdi birbiri ardına bir kenara konulmasının nasıl savunulacağını; toprakta özel mülkiyete, hem de sosyalizmin çoktan inşa edildiğinin iddia edildiği şartlarda, geri dönüşün vb.' nin nasıl savunulacağını merak ediyoruz.

15 Mayıs 1990 ■

TKP/ML(BOLŞEVİK) Merkez Komitesi'nin elimize geçen bir açıklamasını aynen yayınlıyoruz:

DEVRİMCİ KAMUOYUNA AÇIKLAMA

MİT, TKP/ML(BOLŞEVİK)'e karşı komplocu girişimlerine bir yenisini daha ekledi. "NİSAN 1990" tarihli, "TKP/ML(BOLŞEVİK) YURTDIŞI BÜROSU" imzalı; "DEVRİMCİ KAMUOYUNA!" başlıklı, ekte bir kopyasını koyduğumuz, MİT tezgahlarında hazırlanmış yeni bir bildiri, bundan öncekinde olduğu gibi; yurtdışındaki derneklere Paris'ten posta ile gönderildi.

Sözkonusu bildirinin altındaki "TKP/ML (BOLŞEVİK) YURTDIŞI BÜROSU" imzası sahtedir. Sözkonusu bildiri, bir MİT bildirisidir. Bunu devrimci kamuoyuna duyururuz...

Bu bildiri, MİT tarafından "TKP/ML(BOŞEVİK)" adı kullanılarak çıkartılan ikinci bildiridir. Ve Türk faşist hakim sınıflarının ve MİT gibi araçlarının, TKP/ML(BOLŞEVİK)'in devrimci kamuoyu içindeki saygınlığını sarsma operasyonunun, devrimci örgütler içinde ve arasında karışıklık yaratma, düşmanlık körükleme operasyonunun bir parçasıdır. Bu bildirilerin, bir yandan TKP/ML(BOLŞEVİK)'in Türkiyeli tek örgüt olarak Ermeni sorununa sahip çıkması ve bu arada poliste çözülmeye karşı bir kampanya başlatması, bu bağlamda Dev-Sol'un TKP/ML(BOLŞEVİK)'e karşı fiili saldırılara girerek provokasyona açık bir ortam yaratmasına paralel olarak çıkması, bir tesadüf değildir.

Montaj usulü hazırlanan ve yer yer TKP/ML (BOLŞEVİK)'in bildiri ve belgelerinden alıntıları, TKP/ML(BOLŞEVİK)'e ait olmayan iddialarla bir arada kullanan bu bildiriler bağlamında bütün devrimci örgüt ve kişilere çağrımız şudur:

Bu bildirileri çıkaran ve yayanları bulmak yalnızca TKP/ML(BOLŞEVİK)'in değil, tüm devrimcilerin görevidir. Bu yüzden bu bildirilerin postalanmış olduğu bütün adreslere çağrımız, bu bildirilerin kendilerine geldiğini bize bildirmeleridir. Böylece MİT'in yurtdışında hangi adres listesine sahip olduğunu çıkarmak mümkün olacaktır. Ve bunun ötesinde, elden bu bildiriyi elde eden kişilerden talebimiz, bu bildiriyi verene nereden aldığını sormalarıdır. Ve kaynağa inmeye çalışmalarıdır.

Bunun ötesinde bu bildirinin basıldığı, dizildiği yerin çıkarılması için de çaba sarf edilmelidir.

Aşağıda (yanda /BP'nin notu.) belgelediğimiz MİT bildirisinde, bildirinin ikinci ve üçüncü paragrafları, TKP/ML(BOLŞEVİK)'in yayınlarından aşırılmıştır. Diğer bölümler MİT'in "eklemeleridir".

Biz, bir çok yazımızda, Doğu Perinçek'in devrimci olmadığını, karşı-devrimci liberal burjuvazinin siyasi temsilcisi olduğunu ortaya koyduk. Fakat "Doğu Perinçek'in MİT'e uşaklık ettiği" bizim iddiamız değildir. "Doğu'da yaptığı konuşma metinlerinin bizzat MİT tarafından hazırladığı"; "MİT himayesinde olduğu için tutuklanmadığı" vb. iddiaları da bizim iddialarımız değildir.

Bunun ötesinde son dönemde "PKK'nın verdiği kayıpların artmış olması"nın da "MİT adına provokasyona girişen Doğu Perinçek"e bağlanması, bütünüyle aptalca olan bir iddiadır...

Bu iddialarda amaç, öncelikle bizim adımızı kullanarak, Kürdistan'daki silahlı mücadeleyi "MİT provokasyonu" vb. olarak gösterip karalamak; ve devrimci saflarda bu noktada doğacak haklı infiali bize karşı saldırı kışkırtmak için kullanmaktır. Bugünkü tavırları ile bugünkü iktidar sahiplerinin de kızgınlığını üzerine çeken Doğu Perinçek'in de MİT ajanı olarak tanıtılması, bildirinin bir diğer unsurudur.

Biz bütün bu noktalarda devrimci kamuoyunu uyarıyoruz.

MİT'İN PROVOKASYONLARINI
BOŞA ÇIKARALIM !

Nisan sonu 1990

TKP/ML(BOLŞEVİK) Merkez Komitesi

DİKKAT ! ALTTAKİ MİT'İN YENİ BİR PROVOKASYON BİLDİRİSİDİR !!!

DEVRİMCİ KAMUOYUNA!

Çeşitli milliyetlerden Türkiye ve Kuzey Kürdistan proleteryası ve ezilen halkının kurtuluşu ve bağımsızlığı uğruna mücadele, devrimcilere ve komünistlere belli sorumluluklar yüklemektedir. Biz Kürt ulusuna yönelik, Faşist Türk Ordusu'nun saldırılarına karşı direnişin her koşulda haklılığını savunuyoruz. Ancak, geçmişteki PDA'nın hortlamışı olan Sosyalist Parti'nin bu konudaki yaklaşımının sahte olduğunu da tüm devrimci kamuoyuna duyurmanın bir görev olduğuna inanıyoruz.

Geçmişte Şafak revizyonist örgütünün başında bulunan Doğu Perinçek'in Faşist polisin eline düştüğünde verdiği yüzlerce sayfalık ifadelerle başta İbrahim KAYPAKKAYA yoldaşımız olmak üzere devrimcileri Türk Faşizminin zindanlarına mahkûm eden tavrı bugün de sürmektedir. İlginç olan şudur ki, devrimcileri Faşist polise satan Doğu Perinçek'in hainliği saptanmış iken, Perinçek tek kelime özeleştiri ihtiyacı bile duymadan 1974 sonrasında yine aynı akımın başlarında "devrime" önderlik rolünü üstlenebilmiştir. Keza, 1980 öncesi dönemde, TİKP'nin açık karşı devrimci eylemlerinin ve teorisinin bu baş sorumlusu, bugün de "devrimci" olarak ortalarda gezinebilmektedir. Bu kişinin geçmişte verdiği ifadeler konusundaki tek tavrı; sözkonusu ifadenin "MİT belgesi" olduğu, bunu kullananın, demagoji, iftira, dedikodu vb. olduğunu savunmasıdır. Doğu Perinçek'in ifadesi tabii ki, "MİT belgesi"dir. Poliste, MİT'in yaptığı sorgulamada ortaya çıkan, bizzat MİT elemanlarının kaleme aldığı bir belgedir bu...

Ama onlar, bu belgeyi kimin verdiği temel bilgiler doğrultusunda kaleme almıştır? Neden benzeri bir belge İbrahim KAYPAKKAYA'nın ya da konuşmaya direnen diğer komünistlerin, devrimcilerin şahsında hazırlanmıyor, hazırlanamıyor? Yanıtlanması gereken soru budur! Bu sorunun yanıtı çok basittir. Konuşmayan bir devrimciye yüzlerce sayfa ifade mal edilemez.

Açıklamamızın başında, devrimci mücadelenin belli sorumlulukları da beraberinde getireceğini ifade etmiştik. Bunlardan biri de; her devrimci ve komünistin Bolşevik tipte bir örgütlenmeyi esas alarak buna uygun hareket etme zorunluluğudur. Devrimcilerin verdikleri mücadelede burjuvazinin her türlü baskısına maruz kalacakları, engellemelerle karşılaşacakları tartışma götürmez bir gerçektir. Burada devrimcilere düşen görev, devrim yolunda her ne pahasına olursa olsun bu engelleri ortadan kaldırmak olmalıdır. Ancak bu, her yolun geçerli olacağı anlamına gelmemelidir. Tıpkı burjuvaziye geçmişte olduğu gibi günümüzde de uşaklık eden Doğu Perinçek'in sergilediği tavırda olduğu gibi...

Günümüzde devrimin tek ve vazgeçilmez koşulunun, illegal bir örgütlenmeden geçtiği gerçeğini saptıran Perinçek, kitlelerle birleşmenin, ancak yasal, yani yasalarla sınırlanmış, hakim sınıflarca sınırları çizilmiş bir çerçevede olabileceğini düşünmekte ve savunmaktadır. Bu çerçevede burjuva partilerinin izlediği sistemi izleyerek oy avcılığına çıkan Perinçek'in Doğu'da ve Güneydoğu'da sık sık boy göstermesi de, bölgede Türk şovenizmine karşı mücadele veren PKK'yı destekler bir tavır izlemesi de bundandır. Sırf oy toplayabilmek ve PKK sempatizanlarını SP saflarına çekebilmek amacıyla PKK'ya destek veren, yarın bir gün işi bittikten sonra PKK'yı da satmaktan çekinmeyeceği geçmişteki deneyimlerin ve günümüzde zaman zaman kendi açıklamalarından çıkan sonuçlardan, Perinçek, MİT'e uşaklık ettiği kanıtlanmış bir haindir. Doğu'da yapmış olduğu konuşma metinleri bizzat MİT tarafından hazırlanmıştır ve içeriğinin suç teşkil etmesine karşın, MİT himayesinde olduğu için tutuklanmaması da hainliğinin göstergesidir.

Yine Perinçek, Doğu'daki konuşmalarında "Bu Topraklarda Gelin Cesaret Ekelim" sloganını Kürt proleteryasını yüreklendirmek için söylenmiş sözler olarak göstermekle, asıl amacının MİT'ten aldığı direktifler doğrultusunda ve MİT adına provokasyona girişmek olduğunu gizleyemez. Özellikle son dönemlerde bölgede PKK'nın verdiği kayıplardaki artış oranı; bu gerçeğin somut bir kanıtı olarak ortaya çıkmıştır.

Ve Perinçek, reformizmin ve legalizmin saldırı propagandası için Mustafa Curnaz gibi şimdi tövbekâr olduğunu söyleyen ajan artıkları değil, kendini "sosyalist" olarak adlandıran bazı budalaları da kullanmakta, ancak bir gerçeği unutarak kendisi de aynı duruma düşmektedir: MİT Doğu Perinçek'i kullanmakta ve yalnızca Perinçek'i değil, ona benzer başka ajan-provokatörleri de kullanmaktadır. Mustafa Curnaz ve Engin Kaya bunlardan sadece ikisidir. Diğerleri ise, MİT'in uygun gördüğü zamanlarda ve misyonlarını tamamladıklarında tarihin çöplüğüne atılacaktır.

Partimiz, Doğu Perinçek'in başını çektiği Sosyalist Parti'nin karşı devrimci saflarda yer aldığını tespit eder ve O'nun devrimci saflar içinde teşhir ve tecrit edilmesini görev bilirken, tüm devrimcileri ve devrimci örgütleri DEVRİMİ GERÇEKLEŞTİREBİLECEK BOLŞEVİK BİR YAPILANMAYI gerçekleştirmeye çağırır

— KAHROLSUN AJANLIK!

— KAHROLSUN PROVOKATÖRLÜK!

— KAHROLSUN MİT'E UŞAKLIK EDENLER!

— KAHROLSUN BURJUVA LİBERALİZMİ, REFORMİZM, LEGALİZMİ

— BOLŞEVİZM YENECEKTİR!

NİSAN 1990

TKP/ML (BOLŞEVİK)
YURTDIŞI BÜROSU

Dev-Sol'un saldırıları devam ediyor:

"Devrimci değerleri savunma" adına PROVOKASYON !

26 MAYIS 1990 tarihinde Batı Almanya'nın Köln kentinde, faşist Türk hakim sınıflarının faşist rejimlerini ayakta tutabilmenin son manevralarından biri olan "kanun hükmündeki kararname"yi teşhir ve protesto amacıyla bir yürüyüş düzenlendi.

Bu eylemin içeriğini doğru bulduğumuzdan ve eylemi düzenleyen örgütler içinde açık karşı-devrimci diyebileceğimiz hiç bir örgüt yer almadığından, bu eyleme katılmak ve destek vermek için karar aldık ve katıldık.

Eylemin başında, Dev-Solcular bildiri ve yayın satan arkadaşlarımıza fiili saldırılarda bulundular ve "komite kararı gereği bildiri dağıtamayacağımızı, yayın satamayacağımızı" söylediler. Önce bildiri dağıtan bir yoldaşımıza saldırıp elinden bildirileri almaya kalktıkları sırada, olaya müdahale eden bir TKP/ML Hareketi taraftarı, Dev-Solcular tarafından dövüldü. Bu olaydan kısa bir süre sonra, yayın dağıtımı yapan biri kadın iki yoldaşımız, yine Dev-Solcular tarafından tekme tokat saldırıya uğradı.

Bunun üzerine, hem bu saldırıları duyurmak ve hem de böyle bir kararın olup olmadığını öğrenmek için, eylem komitesine gittiğimizde; saldırıları doğru bulmadıkları, komitenin böyle bir propaganda yasağı kararı olmadığı, tersine Bolşevik Partizan'ın bildiri ve yayınlarını dağıtabileceği, pankart açıp yürüyüşe katılabileceği yanıtı alındı.

Kısa bir süre sonra yürüyüş başladı ve biz de bloğumuzu oluşturarak yürüyüşte yerimizi aldık. Fakat yürüyüş esnasında da, Dev-Solcuların sataşma ve saldırıları devam etti. Yine yayın satan iki yoldaşımıza saldırdılar, birini aralarına alıp kötü bir şekilde dövdüler. Bu durum da komiteye bildirildi. Fakat komite, ciddi ve etkin bir şekilde Dev-Sol'un bu saldırısına da tavır takınmayarak, "tamam konuşacağız, eleştireceğiz, halledeceğiz" diyerek geçiştirdi.

Dev-Solcular bu süre içerisinde, kendilerinin de içinde yer aldığı bu eylemi sabote edip, buna bağlı olarak da polisin eylemi dağıtmasına açık çapulculuklar sergilerken; biz, az sayıdaki gücümüze karşın, ama devrimci sorumluluğumuzun bilincinde hareket ederek, eylemin sabote edilmemesi ve polisin de eyleme müdahale etmemesi için sabırlı ve sakin davrandık. Bu tutumumuz, yürüyüşün başladığı alandan, bitiş alanına kadar devam etti.

Miting alanına girildiğinde, biz, Dev-Solcuların yürüyüş süresince yaptıkları sorumsuzca davranışlarını, miting alanında da sürdürebilecekleri düşüncesiyle, alanda pankartlarımızı toplayıp miting sonunu beklemeden gitmeye hazırlandık. Tam da bu sırada Dev-Solculardan sayıları 100'e yakın bir grup, "Kahrolsun provokatörler" vb. şeklinde sloganlarla üzerimize yürüdüler ve saldırdılar. Buna karşılık yoldaşlarımız da kendilerini savunmaya geçtikleri bir sırada, hazır bekleyen Batı Alman polisi de bizlere saldırdı. Durum, bir meydan savaşını andırıyordu. O an pozisyonumuz, bir yandan kendimizi Dev-Solcuların saldırısına karşı koruma, diğer yandan da polislerin kıskıvrak tuttuğu yoldaşlarımızı polisin elinden kurtarma pozisyonu idi. Polisin arkadaşlarımızı götürdüğü sırada, Dev-Solcu kabadayılar, polisin elindeki yoldaşlarımıza dahi vurdular. Bu arada bir yoldaşın kafası, Dev-Solcular tarafından copla yarıldı. Bir kadın yoldaşın da, kendisine adice "sende mi Bolşeviksin o...." şeklinde saldıran Dev-Solculardan aldığı darbelerin sonucu, kaburga kemiklerinin kırıldığı ortaya çıktı.

Tüm bunlar olurken, devrimci örgütlerin hiç bir önlem almadıklarını, komitenin olaya duyarsız kaldığını tespit ediyoruz.

Bu arada devrimci saflardan tek tek kişilerin olaya tepkisi ve Dev-Solcularla tartışma, onlara pratik olarak karşı çıkma tavırlarını da gözlemledik. Ayrıca bu olayda, NRW'de bir bölgeden "Anti-Faşist Gençlik"in olaya etkin bir şekilde müdahale ettiği, hem polisin ve hem de Dev-Sol'un saldırısına karşı mücadele ettiğini vurgulamak istiyoruz. Bu tutum, diğer devrimci örgütlere örnek olması gereken bir tutumdur.

Tüm uyarılara rağmen; faşist Türk devletinin MİT'inin provokasyonu körüklemek isteyen çabalarının bilinmesine rağmen; Dev-Sol'un Bolşevik Partizan taraftarlarına yönelttiği bu saldırılar, açıkça karşı-devrimin işine yaramaktadır!

Bu saldırılar, "devrimci değerleri savunma" adına yapılıyor olsa da, bu saldırılar devrime karşı işlenmiş birer suç olarak kalacak ve bu saldırıları yönlendirenler de bunların sorumlusu olacaklardır...

Bir yandan "kahrolsun provokasyon" diyecek ve devrimcilere saldıracaksın, diğer yandan buna "devrimci değerleri koruma" adını takacaksın. Bunun adı, Marksizm-Leninizm'de ideolojik iflastır! Devrimci örgütler arasında şiddeti reddediyorum lafzı altında, çatışmaya davetiye çıkartmaktır!

Faşist Türk devletinin "sürgün-sansür kararnamesi"nin teşhiri için, aralarında Dev-Sol'un da yer aldığı bir dizi devrimci örgütün düzenlediği böylesi bir eylemde; bizlere yöneltilen bu karşı-devrimci fiili saldırılar, mantığı açısından, faşist Türk devletinin devrimciler ve emekçi halk yığınları üzerindeki sansür ve sürgün tasarılarına denk düşmektedir...

Karşılıklı ikna, eleştiri, özeleştiri yöntemleri işletileceği yerde; bize karşı yöneltilen bu karşı-devrimci saldırılar, doğru bulduğumuz görüşleri savunmamızı engelleyemedi, engelleyemez de.

Bolşevik Partizan'a karşı yöneltilen bu karşı-devrimci saldırılar karşısında, diğer devrimci örgütlerin liberal bir tutum takınmaları, varolan provokasyonu körüklemeye hizmet etmektedir. Devrimci saflardaki devrimcilere çağrımız, örgüt yönetimlerini bu saldırılar karşısında tavır takınmaya zorlamalarıdır.

30 Mayıs 1990
Bolşevik Partizan (NRW)

■

KOMARA TİRKİYÊ YA FAŞİST HEPISXANEKE GELAN E... GELEKÎ KU GELÊN DİN BİNDEST DİKE NİKARE AZAD BE!

Berdewamiya Bolşewik Partizan Hejmar: 58 Ji kovara Bolşewik Partizan Hejmar 42, 1. Gulan 1988

Marksîst-Lenînîstên Tirkiyeyî 16 sal ji berî vê di şexsê hevrê Îbrahîm KAYPAKKAYA de di vî babetî de tewrên xwe usa xistine hole:

KURTAYİYA DITİNÊN TEVGERA MARKSIST-LENINIST Lİ SER PIRSGIRÊKA NETEWI

Tevgera Marksîst-Lenînîst, îro dijminê herî bê eman û herî bi biryar yê çespandinên stembariya netewî li ser netewa Kurd û li ser kêmnetewiyan yên çînên ser - dest yên Tirk e; ew dijî stembariyên netewî; yên li ser zimanên din, yên îmtiyazên (rûdanên) netewî di herî pêş de ditekoşîne.

Tevgera Marksîst-Lenînîst, mafê çarenûsiya netewa Kurd ya ku ji aliyê burjuva Tirk û axan tê bindestkirin, ango mafê veqetandin û dewleteke serbixwe çêkirin di her dewrê de û bê şert û şûrt nasdike û dipareze. Tevgera Marksîst-Lenînîst, di babetê mafê dewlet sazkirenê de jî dij îmtiyazeye. Pirensîbên lap yên demoqrasiya gel ve yeke pêwîst dike. Di eynî wextê de stembariyên ku burjuva Tirk u axa li Tirkiyê li ser kêmnettewiyan diçespînin, stembariyên netewî yên ku heta niha nehatine dîtin jî vê yekê pêwîst dikin. Ev di eynî wextê de jî xwe ji aliyê tekoşîna azadî ya karker û kedkarên Tirk de jî tê pêwîstkirin, bo ku ew, eger netewekariya Tirk nerûxînin, ji bo wan rizgarî wê bê mecal be.

Mafê çarenûsiya netewan, dive bi pêwîstiya veqetandina neteweke beli ve qet neye tevlihevkirin. Tevgera Marksîst-Lenînîst, pirsgirêka veketandinê di her mesela taybetî de bi nêrbari (somut) dixe dest xwe, "bi temamîke ji bo pêşveçûna civatî û sosyalîzme, di nêhirtina menfeeta tekoşîna çînî ya proleterya didarêze û tayin dike". Tevgera Marksîst-Lenînîst, di biryareke ku veqetandinê taswip nake de jî zor bikaranînê, astengî û dijwarî derxistinê biberyarî red dike. Tixûb divê bi îrada milet bi xwe werin tespîtkirin. Ev, ji bo baweriya beramberiya komên karker û kedkarên ji cûre cûre netewiyan, bo dostiya wana qewîm û yetiya wana bi dil û can pêwîst e.

Tevgera Marksîst,Lenînîst, bi gelemperî tekoşîna netewiyên bindest û bi taybetî ya netewa Kurd dij stembariya netewî, ya ku berê xwe dide dij zilm û îmtiyazan bi biryarî piştgiriya wê dike.

Tevgera Marksîst-Lenînîst, dij burjuva û axe xwedanê erdên biçûk, yên ku serê tevgera netewî ya Kurd dikişînên ji tekoşîna çînî ya proleterya û kedkarên Kurd bi rê ve dibe û dager dike. Dij kar û barên burjuva biçûk û xwedanê erdan yên ku armanca wan xurtkirina netewekariyê ye, karker û kedkaren Kurd pêdinesîne. Tevgera Marksîst-Lenînîst, dij ketina tekoşînên ku ji bo serdestiya çînên xwe yên burjuva û xwedanê erdan yên ji cûre cûre netewiyan in, bê qeyd e.

Tevgera Marksîst-Lenînîst, têkoşîna dij stembariyên netewî, dij yên ku dicehdînin bi xurtkirina rewşa axê erdan, şêxan, mellan uwv. vê lihevbînînê dike.

Tevgera Marksîst-Lenînîst, hewlên feodal begên mezin yên ku bi çînên serdest yên Tirk ve hevkariyê dikin, yên mirovên olê, yen burjuva mezin, ku karker û kedkaran vebirîne, di bin destan de bi burjuva Tirk û axê erdan ve, hewlên birêvebirina dalewêrên alehiyên kedkarên hemû netewan, yên dixwazen karker û kedkaran di xewke, bi xebata pir caran ya serporkirine bi durişmên dizane û dij wana ditekoşîne.

Tevgera Marksîst-Lenînîst, weke hevrê Lenîn jî nîşandide, xapandinên dewletên emperyalîst yên ku bi rêk û êk tên çespandin li pêşiya komên kedkarên fireh yê kedkarên hemû welatan û bi taybetî jî yên bindest bê acizbûn, bê vizbûn di warê

siysî de di bin maska damezirandina dewletên serbxwe de, bi rastî jî di herêmên aborî, malî û leşkerî de dewletên ku bi temamî bi wan ve giredayî ne diafirîne şorevedike û bisûc dike.

Tevgera Marksîst-Lenînîst, çîna karker û kedkarên din di dewleteke belî, di rêxistinên yekbûyî de nevkelandina wanê siyasî, sendîkî, kooperatîf, perwerdegarî ûwv. dipareze. Dij mêlên komkirina karker û kedkaran gor netewiyên wana di rêxistinan de ditekoşîne. Jiber ko, karker û kedkarên netewiyên cûda, dij sermiyanê navnetewî û paşverûyi dikarên bi vî awayî bigihêjên mecalên meşandina tekoşîna serketinê; dij propaganda û daxwazên paşverû yên axên erdan yên hemû netewiyan, yên mirovên olê û yên netewetarên burjuva dikare bi vî awayî bi serfirazî bigêhêje mecalên tekoşîndanê.

Tevgera Marksîst-Lenînîst, plana "xudmuxtariya çanda-netewî" ku li welatê me bi gelemperî ji aliyê partî û hêrikên oportunîst yên burjuva û burjuva biçûk ji her netewiyan tê xwestin biberyarî red dike. Jiber ko ev plana, karên perwerdegarî yê tek dewletekê gor netewiyan dabeşkirinê pêşniyar dike; bi vî awayî, ew karker û kedkarên neteweke, bi çanda burjuva û axên erdan ve gededanê û di ware manewî de jî kolekirine wana ji xwe re oike armanc. Ji bo vê, him di warê demoqrasî de, him jî di warê menfeeta tekoşîna çîna proleterya de pir û pir ziyandar e.

Ferisandina ku tevgera Marksîst-Lenînîst di sîstema dîktatoriya gel ya demoqratîk de ji bo pirsgirêka netewî bîne ev e:

Di sîstema dîktatoriya gel ya demoqratîk de wekheviya hemû netewiyan û ya zimanê wan wê bê garantikirin. Tu zimanek bi zorê wê neyê naskirin, ji bo gel wê dibistanên ku tê de hemû ziman bên hînkirin wê çêbin. Zagona hîmî ya dewleta gel, wê xwedî bûna îmtiyazan ji bo netewekê û tecawuzkirina mafên hûnetewê wê biryarî bê qedexekirin. Ji bo her netewê wê mafê çarenûsî bê naskirin. Ji bo pêkanîna van hemûyan, bi taybetî xudmuxtariya nevçeyî ya fireh û xwe dagera heremî ya bi temamî demoqratîk pêwîste. Tixûbên van herêmên xudmuxtarî û xwe xwe dager dikin, wê ji aliyê mercên sosyal, li ser hevgîyiya gelerî wv. bi taybetî ji aliyê geleriya mehelî bên tayîn kirin.

Em dûrişma xwe ya bingeh ya derheqa pirsgirêka netewî de careke din ducar dikin:

"Ji bo hemû netewan mafê wekhevî yê tam; mafê çarenûsiya netewî; yekbûna karkerên (û gelên bindest) yên hemû welatan."

(Îbrahîm Kaypakkaya: "Türkiye'de Milli Mesele", Seçme Yazılar, rupêl 256-259, Weşanên Ocak.)

LÊGERÎNÊN FERÎSANDÎNÊN DÎN Û NETEWEKARÊN KURD

Îro li ciyê ku tekoşîn lê geşdibe Tirkiye- û Kurdistana Îraqê, babetê îdolojîk - siyasî yên hêzên bi rêxistin yên ku şer dikin netewekariya burjuva ye. Li Kurdistana Îraqê rêxistinên netewekarên Kurd ku dagerê di destê xwe de digrin PDK û YNK, di vî perçê Kurdistanê de li dû "xudmuxtariyê" direvin. Li Kurdistana Tirkiyê PKK ya ku serê tekoşînê dikêşînê, di bingeha yekkirina hemû perçên Kurdistanê de,tê xu ya ku dixwaze veqete û dewleteke cûda damezirîne...

De were pratika PKK li van programatî - kên dîtinên ku diparêze ve jî lihevhatinê nîşan nade. PKK ku dûrişma "Serxwebûna Netewî" li ser ala xwe nivîsiye û tu bê hema hemû hêzên ne ji "xain" yan ji "sosyal şoven" îlan dike; sosyal-emperyalîzma Ûris ya ku îro li cîhanê yek ji dijminên herî mezin yê serxwebûna netewî ye, weke "hêza sosyalîst" nasdike. Ji şerê emperyalîst yê sosyal-emperyalîzma Ûris dij gelên Efxanîstanê re çepikan lidixe!

PKK ku di bingeha yekitiye çar perçan de damezirandina dewleta cûda diparêze, dij Suriyê û Îranê yên ku herdû perçên Kurdistanê yên din şêlandine tewrê xwe kifş nake, tew bi wan re hetâ îro "îtifaqê taqtîkî" dajot, hesabê "îtifaqen stratejîk" bi wan re dike!

Çawa çînên serdest yên Îranê Komara Mahabat ya Kurd rûxandin di nava belgên dîroka nû de ne.

Gelê Kurd hîn di bin tîna encamên dramatîk yên ku hevkariya Berzanî ewil bi rejîma Şahê faşîst ve, dûre bi baasên Îraqe ve bidest xwe xit dijî.

Di navbena Şahê faşîst û Xumeyniyê faşist de di pêwendiyên babetî de ma ferqek heye?

Dema meriv bi dîtina dijgiraniyên hêzan

Pirsgirêk divê bi tenê rizgariya netewa Kurd ve nikare bê sînorkirin. Bêguman rizgariya netewî di dereca jiyanê de grîng e. Lê belê pirsgirêka esas, rizgarbûna civakî ya proleterya Kurd û komên kedkaran e.

dinêhêre; ku wexta wê were, ya ku Şahê faşist anî serê Berzanî, Xumeynî jî wê yekê ji "Apo" texsîrneke!

Daxwazên xudmuxtarî yên ku ji aliyê PDK û YNK, him jî daxwazên PKK di pêşengiya - van rêxistinan de dikare jiyanê bibîne.Bi hemû dijwariyan ve jî, rê vekiri ye. Jiber ko pirsgirêk, pirsgirêka îdentîtet û serxwebûna dewleta neteweke ye.

De were, dema me dema emperyalîzm û şoreşên proleter e. Di demeke usa de, hemû şoreşên ku bê di bin pêşengiya proleterya de pêk bên, weke bê hinek serfiraziyên siyasî di avahiya jor de bidestxistin derbaznebe; Çînên ku serê var şoreşan dikêşînên jî hîn di sere kar de (berî şoreşê) wê nikaribin hereketkirina xwe ji bindestiya van, yan jî hêzên emperyalîst, piştî şoreşê ji giredana xwe ya bi hezar bendî bi hêza emperyalîst ve û ji qûlkole bûnê wê rizgarbin.

Delîlê vê yên berbiçav di boriya nêzik de û niha jî yên ku PDK û YNK kirin û di eynî wextê de dramên siyasî û civakî bi gelê Kurd dan jiyandin in.

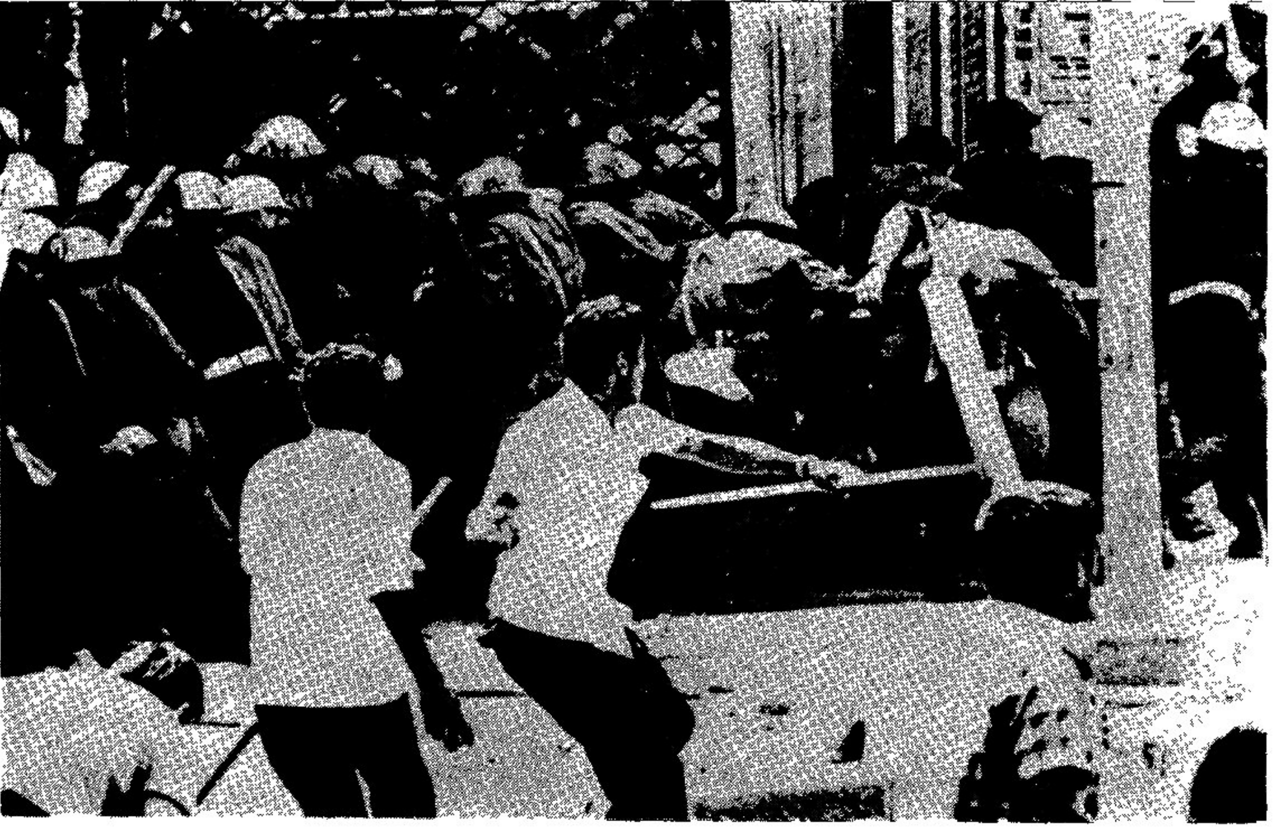
Îro cehdên PDK, YNK u PKK yên (ji destên seemîn) paldana sosyal-emperyalîstan û qûr kirinê, piştî pêkanîna daxwaziya xudmuxtarî yan jî dewlet damezirandinê, mizgîniya drama civata ku proleterya Kurd û komên kedkaran tê de mecbûr bimînin bijîn e.

Pirsgirêk divê bi tenê rizgariya netewa Kurd ve nikare bê sînorkirin. Bêguman rizgariya netewî di dereca jiyanê de grîng e. Lê belê pirsgirêka esas, rizgarbûna civakî ya proleterya Kurd û komên kedkaran e. Komunîst ferisandina pirsgirêka netewî bi ferisandina pirsgirêka civakî ve dixin dest xwe! Di mercên ku Karker-Gundî dîktatorya xwe ya şoreşger-demoqratîk damezirandin, netewa Kurd bi biryara xwe ya azad, ger bixwaze bi proleterya Tirk, Ereb yan jî Fars û bi kedkarên wan ve di binge ha temamiya mafê wekhevî de bi hev re;ger bixwaze wê dewlete xwe ya serbixwe û azad (lê bi rastî azad) damezirîne û bijî.

Rêxistinên netewekar, di dema kurt de (di ware siyasî de) serfirazbîn jî, wê enerjiya proleterya Kurd û komên kedkar birjînin qalibên netewekar pêkanina serfiraziyê jî yan zû yan dereng wê mecbûr bimînin teslîma sosyal-emperyalîzmê yan ji emperyalizmê bikin.

Rizgariya rast ne ev e! ■

15/16
HAZİRAN
1970

15/16 Haziran Büyük İşçi Direnişi'nin 20. yıldönümünde...

Devrimde önder: İşçi sınıfı! İşçi sınıfının kurtuluşu, kendi güçlü ellerindedir!

Türkiye'nin çeşitli milliyetlerinden işçi sınıfı devrimde önderlik rolünü, Bolşevik Partisi önderliğinde birleşerek gerçekleştirecektir!

